

C:\Users\Plazma\Desktop\303\Naylor_Doug
-Cerveny_trpaslik_3-Posledni_clovek.PDB

PDB Name: Naylor_Doug -Cerveny_trpaslik_3
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.5.2005
Modification Date: 8.5.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

RED DWARF

Červený trpaslík

Poslední člověk

Přeložil Ladislav Šenkyřík
SCAN L_u_L_a & HUHx

Doug Naylor se narodil v Manchesteru a vzdělání získal na hudební škole při Chethamské nemocnici, kde se naučil hrát na zobcovou flétnu písničku „Tři slepé myšky“ bez not i bez dirigenta. Po vyhazovu z liverpoolské univerzity za příliš pomalé pití se dvanáct měsíců věnoval podomnímu prodeji garnátů a škeblí, až si konečně mohl dovolit získat zcela neperspektivní zaměstnání a plně se soustředit na psaní. Mezi jeho koníčky patří četba, filosofie a sprosté nadávání na filmy z produkce Merchant-Ivory. Nerad smrdí rybinou. V životě neplatil daně.

Působil jako součást jedinečného celku, jenž vešel ve známost jako Grant Naylor a pod tímto označením stvořil a napsal pro televizi BBC seriál Červený trpaslík, který získal cenu Emmy. Spolu s Robem Grantem patřil rovněž v polovině osmdesátých let k hlavním tvůrcům seriálu Spitting Image a společně napsali dvě knihy: Červený trpaslík: Nekonečno vítá ohleduplné řidiče (česky Argo, Praha 2002) a Lepší než život (česky Argo, Praha 2003). Poslední člověk je jeho první sólový román.

Lindě, Richardovi a Matthewovi

Díky Robu Grantovi.

Jak mnozí z vás vědí, předchozí dva romány o Červeném trpaslíkovi jsme napsali spolu s Robem Grantem. V létě roku 1993 vyjádřil Rob přání, že další knihu o Červeném trpaslíkovi napíše sám. Těším se, až si ji budu moct přečíst a děkuji mu za ty pasáže své knihy, které jsou založeny na televizních scénářích, jež jsme psali společně.

Muchas gracias

Doug Naylor, Londýn, únor 1995

Zvláštní poděkování patří Tonymu Laceymu za jeho podporu a trpělivost. Velké díky náleží též Charlesi Armitageovi. Děkuji rovněž Chrisi Barriemu, Craigu Charlesovi, Dannymu John-Julesovi, Robertu Llewellynovi a Hattie Hayridgeové. Dále pak Helen Normanové, Andymu De Emmonymu, Justinu Juddovi, Kerrymu Coldwellovi, Kate Cottonové, Melu Bibbymu, Howardu Burdenovi, Grahamu Hutchinsonovi, Andrii Pennellové, Johnu Pomphreyemu, Cate Williamsově, Peteru Wraggovi a celému produkčnímu týmu Červeného trpaslíka. Také děkuji BBC Northwest. Díky Judith Flandersové. A také moc děkuji Christopheru Whiteovi za to, že mě požádal, abych mu poděkoval v tomhle děkovacím odstavci, když náhodou zabrousil do mé pracovny ve chvíli, kdy jsem ho psal. Svou nehynoucí vděčnost též vyslovuji všem zástupcům nakladatelství Penguin, kteří tolikrát říkali, že vychází další kniha o Červeném trpaslíkovi, jen aby vzápětí zjistili, že vlastně nevychází. Tak teď ji tady máte. Ne, vážně: tentokrát je to pravda. Děkuji. K obdobné „nehynoucí vděčnosti“ se ve vztahu k nakladatelství Argo připojuje rovněž překladatel, který též děkuje za cenné připomínky Tomáši Kučerovi a celé české posádce Červeného trpaslíka (www.cervenytrpaslik.cz).

PROLOG

Mělo se stát cosi kolosálního, možná ta vůbec nejkolosálnější věc, jaká se kdy měla někde přihodit.

Opřená o vlhký houbovitý kmen baobabu pod pásem pochmurné oblohy upřeně zírala přes hladinu jezera k horám na nekonečné hejno ptáků se zahnutými zobáky, kteří letěli nad vodami.

Proč tady není? Proč není s ní?

Odpověď znala. Není v dosahu, je dva, možná tři dny cesty daleko — na lov. Po čele jí stékaly krůpěje potu a

dopadaly na širokou čelist.

Potom se to stalo znovu.

Vrátilo se to.

Laso bolesti ji obtočilo kolem boků a pomalu se začalo stahovat. Obnažila zuby a noční oblohu rozřízl zvuk, který vůbec neodpovídal její křehké postavě. Na vteřinu utichly dokonce i cikády. Cítila se opuštěná a vystrašená jako nikdy v životě a rozplakala se. Proč dál šplhala proti proudu řeky a hledala ovoce? Proč se nevrátila, když ji poprvé přepadla bolest? Jenže nosila dítě už tak dlouho, že na ně úplně zapomněla, neuvědomila si, že konečně přišel její čas.

Ted' už bylo pozdě.

Další stah.

Zahnědlými nehty si vyrývala hluboké pŕlměsíčky do sevřených dlaní, zatímco škrťící garota ji mačkala a tiskla, až měla pocit, jako by se jí srdce obracelo naruby. Tlačila, chroptěla, vřískala a ječela, a právě když už si myslela, že bolest nevydrží, její tělo se rozestoupilo a hlavička se protlačila na svět.

Chytila hlavičku dítěte do dlaní a znovu zatlačila. Napřed se kroutivým pohybem vyprostilo jedno ramínko, za chvíli je následovalo druhé a pak jí dítě náhle vklouzlo do nastavených paží a za sebou táhlo pulzující, neonově tmavou pupeční šňůru. Chytila ji a ve vzdálenosti palce od bříska dítěte kolem ní ovinula provázek. Potom pupeční šňůru opatrně překousla ve stejné vzdálenosti od provázku.

Zdvihla dítě a kritickým pohledem je zkoumala. Její vyčerpané tělo se zachvělo radostí.

Bylo to děvčátko.

Olízala ji z tvářičky hleny. Viděla ji ted' lip.

Ale moment.

Cosí bylo špatně. Instinktivně to vycítila.

Údy dítěte byly příliš krátké, čelo příliš vysoké a hlavička -hlavička byla obrovská. Držela dítě a nebyla si jistá, co by měla udělat.

Ale nemýlila se: s dítětem něco nebylo v pořádku. Bude nenormální. Nebude jako ostatní děti.

Jako všechny ostatní děti.

Omotala si kolem sluncem a větrem ošlehaných prstů stébla stepní trávy a zadívala se přes mýtinu. Tady, v hluboké rokli, na místě, které později nazvou plání Serengeti v severní Tanzanii, přivedla na svět prvního. Prvního tvora druhu, jenž později bude nazván Homo.

Tak se zrodil napřed Homo habilis, potom Homo erectus a konečně Homo sapiens.

První se narodil.

První člověk.

Přitiskla si křehké stvořeníčko k prsu a začala je kojít. Jakmile dítě nakrmila, odložila je lidoopí žena něžně na podušku z trávy.

Děťátko se stočilo do klubíčka a usnulo.

část první

[kybérie]

JEDNA

O šest milionu let později ve zchátralé

dopravní lodi třetí třídy ležel poslední člověk ve vesmíru v téže embryonální poloze jako jeho dávno mrtvá sestra a z nesrozumitelného drmolení hlubokého spánku vydával mumlavé poznámky, až nakonec špatně strávený talíř zelné polévky způsobil, že hlučně unikající vzduch z tlustého střeva probral spáče ze snění. Na kratičkou nanosekundu si nedokázal vzpomenout, kde je. Jakýsi zakyslý vnitřní hlas se mu v hlavě tiše posmíval. „Vychutnej si tu chvíli,“ šeptal. „Přidrž se zapomnění, protože tahle kratinká chvíle nulové vzpomínky je tím nejlepším, co budeš na pěkně dlouhou dobu mít.“

Lister tomu vnitřnímu hlasu pochopitelně nevěnoval příliš mnoho pozornosti a ze všech sil se ho snažil ignorovat.

Jenže nic nedokáže zastavit vnitřní hlas, když se vám chystá sdělit špatnou zprávu, zprávu tak špatnou, jako byla tahle. „Dělej si, co chceš,“ mučil ho dál, „jen se neprobouzej do reality: ta se ti nebude ani za mák líbit.“

Výhrabal se do sedu a vyhlédl špinavým kulatým okénkem kajuty. Byl na palubě jakéhosi vesmírného korábu, který se chystal přistát a střemhlavě klesal k řadě hlubokých kaňonů a strží vytesaných v pustém pískovcovém moři opuštěného měsíce. Lister pozvedl zápěstí v okovech a polštářky dlaní se pokusil vmasírovat si do obličeje smysluplný výraz.

Opuštěný měsíc?

Proč by měl přistávat na opuštěném měsíci? Na opuštěném měsíci s komplexem budov obehnaných ostnatým drátem a vysokými strážními věžemi s mohutnými kroužícími reflektory ve všech rozích?

Přitiskl obličej na okénko a pozoroval svůj odraz, který mu pohled tupě vracel. Zpočátku se nepoznal. Nějaký nahrbený cizinec s přivřenýma hnědýma očima.

To je on? Ten chlápek se sedmidenním strništěm na propadlých tvářích? Chlápek ve výsadkářské khaki kombinéze a stejnobarevné hučce? Ten chlápek s pěti rastafáriánskými dredy, které se mu obvykle plazily po zádech jako podřimující hadi, ale ted' byly svázané stužkou v barvě khaki?

Kam se poděly jeho obvyklé bezstarostné způsoby? Kam zmizel jeho křivácký úsměšek, ten přívětivě hulvátský škleb, který byl škodolibě nezvyčtyatelný jako čtvrté kolečko na vozíku v samoobsluze? Kde byly jeho motorkářské kalhoty a

kožená bunda posetá odznaky a vlastnoručně malovaným graffiti?

Zíral na blba ve výsadekářské kombinéze s číslem na čapce.

Šoupavým pohybem se přemístil na lavici a zadíval se uličkou před sebe. V ošklivém interiéru z modrošedé děloviny se povalovalo padesát, možná šedesát těl: politováníhodná sebranka ničemných simulantů, renegátských droidů, osově zpotvořených hologramů a bizarní směska uměle sestrojených životních forem.

Všichni v želízkách.

Samí nedobrovolní hosté Jeho Imperiálního Veličenstva F'hnhuudžsrfa Dernbvžžukidchgda Nevyslovitelného.

Pak si Lister vzpomněl. Vzpomněl si na všechno. Obličej mu zbělel víc než zbrusu nové kecky.

„Neříkal jsem ti to?“ promluvil vnitřní hlas. „Není to nejhorší situace, v jaké ses za celý svůj život ocitl?“

Vnitřní hlas se mýlil, ale ne zase o tolik.

Lister vyhlížel z kajutového okénka, a zatímco se začal probírat řadou katastrof, které ho přivedly do tohoto bodu Času a Prostoru, jeho obličejové svaly dospěly k programu „Nikdo není doma“. Začal si dělat seznam špatných rozhodnutí, ubohých voleb kariéry, nespolehlivých přátelství, která ho přivedla až sem, na vězeňskou loď mířící do nejnehostin-nějšího kárného tábora ve vzdáleném koutě Vesmíru. Nikdy toho od života moc neočekával. Jediné, čím kdy chtěl opravdu být, byla soft-metalová kytarová ikona, celou noc sekající jednu rockovou hymnu za druhou před půlmiliónovým publikem fanatických obdivovatelek. Žádal toho skutečně tak moc - být každou noc obklopen hordami citově labilních žen, které by cítily nepřekonatelné nutkání rozetřít mu po těle nejrůznější mléčné produkty a potom tyto řečené mléčné produkty odstraňovat tisíci zajímavými způsoby? Přes obličej se mu propízlil nepatrný úsměv a skluzem zabrzdil v koutku úst. Ano, někde se něco pokazilo. Naplnění právě tohoto snu byl na hony vzdálený, nepřiblížil se mu ani na doslech vyhulený-ho zesáku sólový kytary.

Proč? Byla to směla? Nedostal prostě nikdy příležitost? Nebo to vězelo čistě v tom, že se nikdy neobtěžoval naučit se hrát na kytaru?

Skutečně hrát.

Tři akordy.

Ale do háje - klidně třeba čtyři! Kdyby si jen někdy sakra koupil tu knihu, podle které se člověk může naučit hrát za jediný den. Jeden všivej den a všechno mohlo vypadat úplně jinak. Nemusel skončit tady, nemusel trčet uprostřed hlubokého vesmíru, poslední příslušník lidské rasy, doslova světelné roky daleko od ženy, kterou miloval, i od pořádně ostrého kari.

Někde cestou udělal hodně mizerné rozhodnutí ohledně své životní kariéry - nevšiml si dveří s nápisem „Rocková legenda“ a místo toho vstoupil do oněch opatřených cedulí „Nepotřebný kus špatně mířeného chrchlu odsouzeného minout se se svou dobou“.

Lister si vzdychl jako čerstvě otevřená láhev piva a zapře-mítal, od které chvíle to s ním začalo jít z kopce.

Udělal chybu, že si vzal kravatu, to věděl od okanzíku, kdy vstoupil před Tribunál spravedlnosti. Obrovská, nebetyčná chyba. Měl mít na sobě své obnošené jégrovky s olejovými skvrnami a na nich černé kožené rajtky. To by byl daleko vhodnější oděv pro člověka před soudem. Daleko vhodnější pro člověka čelícího obvinění z těch nejtěžších zločinů proti Gu-žifii. Přinejmenším by se cítil pohodlně. Jeho jediná košile do obleku měla o dobrá dvě čísla menší límeček, takže Lister měl pocit, jako by se mu celé čtyři litry krve napumpovaly do hlavy a usilovně se mu snažily vyprázdnit lebku katapultováním očních bulv z důlků. Také už viděl, že vázanka sama nedoklá-dala žádný skvělý vkus. Jistě, měl pouze jednu vázanku, takže si nemohl příliš vybírat, ale po zralé úvaze se zdálo, že zažloutlá sežmoulaná kravata s motivem ženy na porodní koze je evidentní přehmat. Nějak mu nedodala auru bezúhonnosti a počestnosti, o níž usiloval. Pochybný pilíř společenského oděvu.

Hlavou se mu honily tiché nadávky. Kdyby se tak zoufale nesnažil vypadat elegantně, necítil by se teď jako pitomec. Neměl se tak zoufale snažit zapůsobit dobrým dojmem, měl si vzít své běžné oblečení.

Nebylo to poprvé, co se hrubě přepočítal v garderobě. Zabloudil v myšlenkách zpátky do časů před únikem radioaktivity, předtím, než byl Červený trpaslík vyvržen, aby se řítíl holými pustinami hlubokého vesmíru, zatímco on trávil čas bezstarostným spánkem v bezvědomí.

Pozvali ho na letní večírek v důstojnické kantýně.

Jeho, obyčejného třetího technika.

Na pozvánce stálo, že jde o neformální příležitost, a on se přesně podle toho oblékl: měl na sobě trenky z dresu mužstva čtyřrozměrného bezgravitačního fotbalu a v ruce plechovku ležáku. Připadalo mu neuvěřitelné, když ho jakýsi důstojník v letním běžovém obleku vyhodil. Jestli po něm chtěli, aby se ohákl jako Karel Gott, měli to říct.

Když se teď s rachotem otevřely mohutné dubové dveře Tribunálu spravedlnosti a ochranka gužifů ho vedla uličkou na

místo, věděl, že se chyby dopustil znovu. Přicupital soudní síní v měkkých kožených mokasínech a zaujal místo za stolem z leštěného dubu. Zahanbeně sklopil zrak ke svým fešným botkám. Značtové polobotky? Vypadal v nich jako maloměstský zubář na večírku.

V zadní části Tribunálu spravedlnosti se otevřely dveře a na pódiu zaujal místo Gužif Regulátor. Jako většina gužifů na Arranguu 12 to byl almežab, bizarní genetická směska albatrosa, medvěda a žáby. Ve vzpřímeném postoji měřil dvě stě dvacet pět centimetrů, tělo mu pokrýval černý kožich se srpkovitým měsíčkem na hrudi nad obřima žabíma nohama.

Jako všichni gužifové, byl i on naprogramován pomalu stárnoucími geny a průměrná životní délka dosahovala necelého tisíce let. Hladká bílá hlava s podlouhlým, zahnutým oranžovým zobákem a dvě oči chladnější než ruce doktora přelétly soudní síň a potom spočinuly na Listerovi. „Máte obhájce?“

„Povedu svou obhajobu sám, pane. Během měsíců před procesem jsem se seznámil s vaším právním systémem a domnívám se, že ve mně poznáte po čertech epesního advokáta.“ Regulátor kývl na žalobce: „Zahajme přeličení.“

Během žalobcova výčtu všech vznesených obvinění zůstal Lister zticha. Žalobce nakonec usedl v tetelivém sebeuspokojení a Lister povstal před šest postav v kápích, které představovaly porotu. „Děláte z komára velblouda a moje obhajoba bude prostá. Chtěl bych poukázat na čtvrtý písek D'Aquaa-raru, a tudíž být ušetřen přestoupení Xzeeertuiy Zalgonovou obžalobou Kdžielomona z velezrady, jak zde bylo stanoveno asteroidní dohodou na Arranguu 12 během třetí sezóny každého pátého cyklu.“

„Cože?“

Listerova tvář se sebevědomě rozzářila jako kolo od vozu. „Odvolávám se na slavný případ Mbazvmbbcxyová versus Mbazvmbbcxyy. A vznáším námítku pro zmatečné soudní jednání.“ Praštil sebou zpátky na židli a triumfálně pokyvoval hlavou. „Nic dalšího nemám.“

„Ale tady jsme v severním sektoru Arranguu 12.“

„No a?“

„Ne v jižním sektoru.“

„No a?“

Regulátor zíral užasle na Listera. „My tady nemáme ten překonaný, archaický a nepochopitelně bizarní právní systém, který mají na jihu.“

„Nemáte?“

„Samozřejmě že ne. Držíme se systému Džhdžghdžuiyhu.“

„Čeho?“

„Systému Džhdžghdžuiyhu, který je jednoduchý a přímý a může ho pochopit každý Hñjuplcxđuwn nebo Tvcnkolpch-gkooq.“

„Každý Hñjuplcxđuwn nebo Tvcnkolpchgkooq?“

„Tvcnkolpchgkooq,“ opravil ho Regulátor. „Proto vždy slavíme den Kvcbdekidžhmchuye-den, kdy jsme získali právo na autonomní stát a mohli setřást okovy nepochopitelně byrokratické právnícké břecčky. Co si tedy přejete? Berete sedmou větev O'ppchdžytere nebo svrhnete svou duši do velkého ohně N'mdžuiyhyes?“

„Ehmm,“ odušil Lister, aby tu chvíli oddálil. „Mohl byste mi tu nabídku zopakovat?“

„Volte.“

„Ehmm...“

„No?“

„Vezmu tu čtvrtou haluz... čehože to bylo?“

„Sedmou větev O'ppchdžytere?“

„Přesně tak, kámo.“

Soudní síň nevěřičně zašuměla a šoková vlna se nesla ozvěnou sálem. Lister se otáčel a rozhlížel se po řadách nesouhlasných tváří gužifů na galerii, přičemž mu ztuhlo obočí.

„To je to tak špatné?“

Jestliže vás Porota Šesti shledá vinným, bude přijetí sedmé větve O'ppchdžytere znamenat ztrojnásobení délky vašeho rozsudku.“

„Vtom případě bych...“

„Už jste si vybral. Pokračujme.“ Lister si uvolnil kravatu, rozepnul košili a sundal pečlivě vyžehlené béžové kalhoty. Zalovil ve svém kufříku, vytáhl plechovku dvojnásobně silného ležáku, zkřížil si obnažené chlupaté nohy na Regulátorově pódiu a začal hlasitě srkat pivo. Čekal, až ho shledají vinným.

DVĚ

Vzduchový uzávěr lodních dveří ses vrzáním otevřel a Lister se spolu s ostatními vězni začal tlačit na výstupní rampu a dál na přistávací palubu. Do tváře mu udeřily tisíce drobounkých smítek, jež mu připomněly marockou vodu po holení, kterou mu jednou věnoval Rimmerjako opožděný vánoční dárek.

V obklíčení dozorců se vězni trousili promenádou aeropa-du do kupolovitého vnitřku Velké síně. Byla tisíc metrů dlouhá a přes pět set metrů široká a celá byla postavena z oceli, skla a vyztuženého betonu. Lister se rozhlížel kolem sebe. Postavit tak nádhernou halu na tak nehostinném měsíci, jakým byl Lotomi 5, bylo strašlivým svědectvím řemeslné zručnosti gužifů. Grandiózní spirálové motivy se stropy sahajícími do takové výše, že se člověku zatočila hlava, dodávaly sálu jemný nádech fašistického sjezdu a jako ve všech sídlech gužifů visely i zde na každé stěně obrovské zelenočerné vlajky jejich státu. Na každé z nich se skvěla dvojité závitnice ribonukleové kyseliny DNA a věta, která podivným rukopisem oznamovala: „Klíč k životu: nic by se nemělo popírat.“

Z mohutných reproduktorů v sále začala najednou vřskat hudba. Jakási hymna. Lister většinou hymny nenáviděl. Byl přesvědčený, že stály na počátku válek. Především takové jako tahle, znepokojivě burčující a promlouvající o kontrover-zích a střetech a o nutnosti položit život za konečné vítězství. Když hymna dohrála, otevřely se dokořán mohutné dveře síně a dovnitř vstoupilo cosi, co vypadalo, jako by to uteklo z obzvlášť ošklivého tripu po požití LSD. Příšera zaujala místo na pódiu. Listerovo tělo se od žaludku vzhůru pomalu plnilo hnusně vlažnou přívalovou vlnou. Tvor měl nohy žirafy, tělo olbřímiho slimáka a hlavu obrovské kobry bez uší; také vypadal, jako by na něho právě vyklopili kbelík slizu.

Lister se otfásl. Nic tak odporného neviděl od té doby, co naposled čistil zeleninovou přihrádku v ledničce.

Veliká protáhla hlava příšery se vznášela nad shromážděnými vězni jako obrovský utahaný falus a chvílemi z ní vystřeloval dlouhý růžový jazyk, přičemž kolem cintala obzvlášť nevýslovně hnusný druh nevýslovně hnusného žlutavého slizu. První věty její promluvy se ztrácely v crescendo dávivých zvuků a zvracení. Příšera však na to byla

zjevně zvyklá. Velice málo životních forem se dokázalo setkat se sližirafou, aniž by se zbavily alespoň části svého tělesného obsahu. Pokud šlo o sližirafu, považovala „Ahoj“ a „Jrrgchhh“ za synonyma. Prudce vrhnuté zvratky představovaly formu pozdravu. Sotva se dalo sližirafě vyčítat, že ten pozdrav tvořily našedivělé kousky přebytečné DNA. Dostala příležitost k existenci a měla v úmyslu se jí chopit všemi třemi mokvajícími a ucintanými sacími polštářky na tlapách. Ano, bylo to nechutné. Byl to možná ten nejodpornější, nejohyzdnější, nejdeformovanější, nejznetvořenější, nejnesymetrickější, nejucintanější a nejnevzhlednější organismus, který měl kdy to štěstí dýchat kyslík - možná s čestnou výjimkou poslance Ransdorfa. Tohle byl nový svět, nová sluneční soustava, galaxie příležitostí, kde

si všechna stvoření byla rovna a každý se mohl stát vládcem Spojené republiky Upravených životních forem bez ohledu na to, kým je, jak se narodil nebo jestli vypadá jako sližirafa a cítá nevýslovně hnusnou šťávu na hlavu člověka, s nímž právě mluví. Právě tady našla své místo a byla stejně dobrá jako ostatní. Vlastně byla tady na Lotomi 5 ceněnou členkou společnosti, protože požírala veškeré výměšky ostatních životních forem a přeměňovala je na velice potřebné bezkouravé palivo. To neuměl zrovna každý. Také byla velitelkou Kolonie.

Sližirafa byla už v půlce své řeči („Možná to bude znít jako fráze, ale z tohoto kárného tábora dosud nikdy nikdo neutekl, což má jediný důvod: je to zcela nemožné.“), než začala být její slova alespoň částečně slyšitelná. Ti, kteří nedokázali zvracet, například mechanoidi a hologramy, se dávali naprázdno. Hluk byl proto značný. Sližirafa beze studu pokračovala. Pokud šlo o ni, měla to všechno na hrbu, a ten byl pěkně znetvořený.

Konečně se Listerovi podařilo zachytit alespoň závěr celého proslovu:

.....avšak pokusíte-li se utéct a budete chyceni, zlikvidujeme vás, ale až poté, co..." Sližirafa se odmlčela a z koutku úst jí vytekl čerstvý výron slizu barvy utopených žab. „Až poté, co..." zopakovala, „se mnou strávíte noc v posteli." Monzun dalšího zvracení. Blití, které vydalo za celé období dešťů v rovníkovém pralese. Kakofonie dávení, jež trvala celé dvě minuty.

Sližirafa se koketně usmála a dál kropila svým slizem hlavy obecnstva. „Jste tady, protože jste všichni spáchali odporné zločiny proti Spojené republice Upravených životních forem. Byli jste postaveni před řádné soudy na svých domovských asteroidech..."

„Já ne," ozval se nějaký hlas.

„Já taky ne," přidal se jiný.

„Já taky ne."

Sližirafa podrážděně zamlaskala: „Tak dobře, většina z vás nebyla postavena před řádný soud, ale všichni jste byli shledáni vinnými. A sem na Lotomi 5 vás poslali, abychom vás potrestali. V tomto ohledu vás rozhodně nemíníme zklamat. Po ukončení tohoto shromáždění budete odvedeni do zdravotnického podlaží, kde vás umyjí, oholí a připraví. Pak vás vezmou do hlavní místnosti, kde každý z vás obdrží místo ve scénáři umělé reality, jež bude odpovídat vašemu provinění." Sližirafa zakmitala jazykem. „Vítejte v Kybérii."

Ano, v Kybérii. Neboť každý chovanec byl součástí gigantické kybernetické sítě — mozek a nervový systém připojili do rozsáhlé, strojově generované reality -, kde všichni vězni platili za své zločiny tím, že si byli přinuceni odžít svůj rozsudek ve vlastním stvořeném pekle.

Kráčel chodbou obklopen falangou šesti strážců a chladný mučivý vzduch, který syčel z průduchů ventilace, mu připomínal jeho čerstvě oholenou hlavu.

Vzali mu vlasy. Odřízli mu kadeře, pět rastafariánských copů, které si pěstoval od sedmnácti let.

Dvoje ocelové dveře se rozevřely a skupina vešla do hlavní místnosti. Její odpudivě sladká vůně byla až příliš povědomá.

Zíral na gigantickou matici hlav: všechny byly plešaté, pohupovaly se na hladině obrovského kybernetického jezera a všechny měly nasazené regulační helmy Kybérie.

Helmy, které zavrtaly své jemné jehličky přímo do mozku a dopravily chovance do Kyberpekla.

Stál tam zasmušilý a bezmocný, zatímco se na něj chystali. Guzifovský lékař, věčný a bez náznaku úsměvu, mu píchl vzduchovou injekci a Lister pocítil, jak se jeho tělo hrouť a vadne.

Dva asistenti z něho strhli ubohý bílý župan, odvěkli jeho tělo do bílé vykachlikované kóje a namířili na něho hadici. Z hadice vystříkla hnusně páchnoucí umělá tekutina, která na jeho těle rychle chladla a začínala se usazovat. Za chvíli byl obalený vrstvou kyberpěny, která byla jemná jako pavučina babího léta a bude ovládat a manipulovat jeho smysly podle pokynů obrovského sálového počítače, jenž řídí scénáře všech vězňů. Oba asistenti ho odvěkli k okraji rozlehlého růžového kyberjezera a opatrně ho ponořili do teplých, sladkých vod.

Připomněli mu jeho zločiny, na jejichž pouhé popření byl příliš sklíčený a otupělý. Potom se nad něho sklonili a zapnuli helmu. Jehličky vyrazily.

Zavrtaly se mu do lebky jako hladové krysy, jimž celé týdny odpírali potravu. Cítil horkost a pach laserem provrtávané lebky a potom se mu jehličky zabořily do mozku a zabydlily se mu v duši.

Už brzy promění veškeré jeho vnímání reality.

část druhá

[časová vidlička]

JEDNA

Něco se mělo stát. Něco téměř nepostřehnutelného.

Cvaknutí ve tmě. Cvaknutí v dokonalém tichu nečasu. Potom po cvaknutí následovalo další cvaknutí.

A světlo.

Světlo, které postupně naplnilo místnost mdlým modravým kuzelem, jak se zapnula jednotka hlubokého spánku a pomalu se začala snášet od stropu. Agregát měkce přistál na podlaze a jeho kapota se syčivě stáhla zpět, čímž umožnila kotoučkům kouře vykulit se ze spací místnosti, zatímco tělo pomalu se probouzejícího muže se vzpřímeně posadilo.

Tvář byla skryta za divokým porostem vousů.

Jedním patnáctimetrovým nehtem se poškrábal na hrudi a z těla se vydral chroptivý zvuk, který připomněl raněného medvěda. Prozkoumal si jazykem ústní dutinu a polkl sliny. Chutnaly jako něco mezi zahnívajícím kanálem a kuřecím na letecké lince do Kyjeva.

Rozhlédl se. Kabina mu byla stejným dílem povědomá i ne-povědomá. Důvěrně ji poznával, ale zároveň ji téměř neznal. Stará kytara ve tvaru hvězdy s dvěma chybějícími strunami se opírala o židli; podél stěn stály opřené zarámované plakáty fotbalových hvězd ze čtyřrozměrné ligy s nulovou gravitací a po podlaze se válely nevybalené krabice a bedýnky.

Vzpomněl si, že se jmenuje Retsil. Retsil Evad. Zvedl prázdnou sklenku odloženou na skřínce stabilizátoru vedle agregátu hlubokého spánku, naklonil si ji ke rtům a čekal, až mu z úst vychrstne voda a naplní sklenici po okraj.

Jenže se nestalo vůbec nic.

Hodil si nohy přes pelest a čekal, až ho odnesou do koupelny, kde si ze zubů setře zubní pastu a pečlivě ji vtlačí zpátky do tuby. Potom si z nějakého ručníku zlehka nanese na tvář vlhkost, kapající kapky vody si pak otře o hladinu plného umyvadla a bude se dívat, jak se tekutina vsákne zpátky do obou kohoutků.

Jenže z nějakého záhadného důvodu se ani z toho nic nestalo.

Potom si Retsil uvědomil, co podivného se tu děje.

Čas ubíhal kupředu. Už nežil v realitě jdoucí pozpátku. Už nežil v dimenzi, v níž čas ubíhal obráceným směrem. Proto byla ta místnost povědomá i cizí zároveň. Byla to jeho přespávací buňka, ale byl už příliš dlouho pryč, v pozpátku jdoucím životě. Proto mu to tady všechno připadalo tak divné. Když tak o tom přemýšlel, vlastně se nejmenoval Retsil Evad. Jeho jméno už nebylo pozpátku. Jmenoval se Dave Lister.

Dave Lister. Aspoň něco si pamatoval. Vlastně to byla jediná věc, kterou si pamatoval.

Klopýtal a jen s obtížemi udržoval rovnováhu. Pomalu se šoural přes kontrolní palubu, šel po vnějších hranách chodidel, aby omylem nedošlápl na dvacetimetrové nehty. Když byl v půli, zachytil svůj odraz na plexisklové obrazovce. Vypadal jako artritický tučňák, který má o číslo menší ploutve. Jakmile dokončil pout' přes místnost a žuchnul sebou do kožené otáčecí židle za plochým skenerem u počítače s mapou hvězdné oblohy, zvedl si nohu do výše a začal si nehty stříhat stolním ořezávkem na tužky.

Do palubního průlezu nakoukla hlava mechanoida.

„Vítám vás on-line, pane. Jak vám je?“

„Kdo jsem? Nevím, kdo jsem. Kromě jména si nepamatuju ani zbla.“

Na Krytonově holé, hranaté tváři se rozlil široký úsměv jako kámen poskakující po hladině jezera. „No, máte tak trochu amnézii, pane. Po tak dlouhé době strávené v hlubokém spánku to je docela obvyklé.“ Mechanoid vkročil do místnosti celým svým ostře řezaným, matově šedým tělem. Uprostřed jeho hrudního plátu mdle poblikával uklidňujícími jantarovými světýlky řídící procesor. „Byl jste pryč jen něco přes dvacet let.“

„Dvacet let?“

„Cloumal jsem s vámi už na jaře, ale vy jste s veškerou odhodlaností trval na dalších třech měsících.“

Kryton mu podal táč se snídaní. „Tu máte, musíte mít hlad.“

Lister mu poděkoval pokývnutím hlavy a zahleděl se na svou snídani. „Na těch kornflejcích je nasypaná syrová cibule.“

„Tak je máte rád, pane.“

„Fakt?“ Lister zavrtěl hlavou v zadumání a pořádně si přihnul pomerančového džusu. Obličej mu zkameněl a oči se doširoka otevřely, jako by je někdo nafoukl vzduchovou pumpou. Tekutina mu obloukem vystřelila z úst a pokropila podlahu. „Ten pomerančovej džus je nechutnej!“

„To není pomerančový džus, pane. To je váš časné ranní lomcovák: chlazená vypečená šťáva z indického stejku.“

„Já piju k snídani studenou šťavu z kari?“

„Záleží na tom, jakou máte náladu. Vstáváte-li odpoledne, dáváte většinou přednost tomu, že zahájíte den plechovkou zvětralého piva z předchozího večera. Proto jste spával s čajovým sítkem u postele. Abyste si mohl zcedit vajgly z doutníků.“

„Piju, kouřím a dávám si k snídani šťavu z kari? Syrovou cibuli na lupínky? Vypadá to, že jsem pěkně vyprasenej slizák, kterej má dost daleko k lidské bytosti.“

„Tak jste se přece jen začal rozpomínat?“

„Ne. Nepamatuju si vůbec nic.“

„Třeba vám pomůže tohle,“ otočil se Kryton a zvedl kytaru ve tvaru hvězdy.

„Já hraju na kytaru?“

„Podobá se moje hlava divné kostce ledu? Proč do toho nezkusíte říznout a nezahrajete pár pořádných akordů?“

Uvidíme, jestli si na něco vzpomenete.“

Na Listerově tváři se usadil zamyšlený výraz a svými čerstvě ostříhanými nehty něžně prohraboval struny. Hrál píseň zasutou hluboko v dlouhodobé paměti. Pravděpodobně svou nejlepší melodii. Hluk to byl děsivý, elektrická ohavnost: hudba k emigraci.

Kryton se rozzářil: „Sekyrák se vrátil!“

„Neutahuj si ze mě. Já neumím hrát na kytaru. Každý, kdo má aspoň špetku hudebního sluchu, to musí slyšet.“

„Pane, až se vám zcela vrátí vaše osobnost, budete pevně přesvědčený, že hrajete na kytaru jako Hendrixův duch.“

„Není nic, co bys o mně mohl říct dobrýho? Nic chvály-hodnýho?“

„Chvályhodného... Tak třeba jste mně za starých dob často pomáhal s prádlem tím, že jste nosil spodky naruby a prodloužil tak čas jejich výměny na tři týdny. Počítá se to?“

Listerův obličej povadl do rezignované grimasy. „Jsem zvíře! Nevkusnej, neotesanej, tupěj, nechutnej, rozjívenej, tuctovej, pologramotnej vesmírnej vandrák bez hudebního sluchu.“

Kryton ho zeširoka objal: „Vítejte zpátky, pane. Všem jste nám tolik chyběl.“

Lister začal odstraňovat cibuli ze svých kornflejků. „Proč si nic nepamatuju? Proč se mi nic z toho nevybavuje?“

„Možná potřebujete menšího synaptického cloumáka. Něco připravím.“

Mechanoid se přikrčil a zmizel otevřeným palubním průlezem. Vydal se po schodech nahoru do malé vědecké laboratoře umístěné v lodní kupoli.

Lister odsunul kornflejky stránou a strhl staniolové víko chráničí uvařenou snídani. S odporom zíral na tříposchodový sendvič se smaženými vejci s čatni a čili. Tenhle chlápek, tenhle chlápek, jímž byl, byl prostě neuvěřitelný.

„Ahoj.“ Do kajuty vešla dívka v krátkém krémovém župánu. Ustrkávala z hrníčku mléko s medem. „Tak jak?“ Její modré oči hluboké jako tůňky ho probodly pronikavým pohledem a v Listerovi se cosi zhroutilo a sesypalo jako zkoprnlý pa-kůň. Mluvil vzdělaným hlasem s náznakem čehosi skotského nebo snad irského, tím si Lister nebyl moc jistý - v rozpoznávání přízvuků nebyl nikdy žádný machr. Z její postavy a poněkud povýšeného chování správně odhadl, že je to důstojnice.

Její rty se rozestoupily do úsměvu, který jí rozsvítil obličej pod kšticí neučesaných, kaštanově hnědých vlasů do podoby výherního automatu. „Tobě je špatně?“ Lister zavrtěl hlavou.

Jsem vzhůru z hlubokého spánku už dva měsíce. Lékařský počítač zjistil, že se musím podrobit operaci slepého střeva, a tak mě probudili dřív, abych byla v době, kdy ožije zbytek posádky, už úplně zdravá."

„No výborně," řekl Lister a přemýšlel, jestli ji má oslovovat madam nebo snad dokonce pane.

„Kryton provedl operaci laserovým skalpelem. Udělal to skvěle, jizva není vůbec vidět.“

Lister se zasmál trochu příliš hlasitě. Ta žena měla schopnost seškrábnout mu dvacet bodů z IQ. Co se to s ním děje? Podíval se na ni. Byla téměř naprosto dokonalá a docela zvláštní a podle hladké křivky těla rysující se pod hedvábným župánkem se dalo s dost velkou jistotou usoudit, že toho asi pod ním moc na sobě nemá. To je to mý zpropadený štěstí, pomyslel si: mít nadřizenou, která člověku obrátí vnitřnosti naruby a udělá z nich něco, co by se dalo čekat spíš v napůl sněžené tortille nadívané kuřecím masem.

„Podívej se," řekla. „Vsadím se, že tu jizvu vůbec nenajdeš." Lister věnoval jen poloviční pozornost tomu, jak jediným pohybem rozevřela župan a nechala ho sklouznout ze zad na podlahu. Stála před ním nahá.

„Vidíš ji?”

Celé tělo mu ztuhlo šokem. Představuje si to? Zešílel? Nebo před ním ta důstojnická panička stojí opravdu úplně nahá? Obočí mu vylezlo navrch hlavy a pro pohodlí se navzájem jedno s druhým podpíralo.

„Tak vidíš ji?“ opakovala.

„Ehm?“

„Ty se nedíváš. Podívej se pořádně.“ Lister tam krátce pohlédl a nevěřícně cosi zamumlal.

„Ty se nedíváš. Koukáš na podlahu. Podívej se.“ Přešla k jeho židli a přitáhla si ho za bradu, až měla jeho oči v rovině s nejnějším výstupkem svého břicha. Do periferního vidění se mu vedral trojúhelník ochlupení. Jak vidíš tu jizvu po operaci?”

„Prosím?“

„Vidíš?“ Lister jí zrakem prozkoumal břicho a nic nenašel.

„Podívej se na mě.“

Jeho oči cestovaly po jejím nahém těle přes tyčící se prsa, až dosáhly k očím. Když dorazily k obličejí, uvědomil si, že se jí uličnický rozevřely rty při pohledu dolů na stan, který se mu postavil v polovině délky jeho bílé noční tuniky.

Natáhla ruku a dveře palubního průlezu se s povzdechem zavřely. Zatáhla za smyčku na jeho županu, který se rozevřel, a potom na něho pomalu dosedla.

„Ach," řekl Lister.

„Ach," opětovala žena s neviditelnou jizvou po operaci slepého střeva.

„Ááááááách," řekl Lister mnohem nadšeněji.

„Áááááách," odpověděla žena okamžitě.

[illegible]

Kdybyste se zeptali Listera, tvrdil by vám, že to bylo o dvacet minut později. Ale mýlil by se.

Seděli jeden druhému v náruči a koupali se v krupějích potu, když jemné pípnutí oznámilo, že je někdo za dveřmi.

Zvedla se z něho, oblékla si župánek a zmáčkla ovládací mechanismus dveří. Dovnitř se vložil Kryton a na podnose nesl druhou snídani.

„Aha, to je Kryton. Právě si jdu dát sprchu. Jenom jsem si sem pro něco zaskočila.“ Otevřela jednu z dřevěných bedýnek a začala se prohrabávat jejím obsahem.

Lister zachytil Krytonův pohled. „Kdo je to?“ ptal se bez-zvучně pomocí rtů.

Kryton pokrčil rameny, nerozuměl. „Pane?“

„Kdo je to?“ ukazoval posunky na dívku s modrými tůňka-mi v očích, která z bedny vytahovala kousky oblečení a pečlivě je skládala na hromádku.

„Kochanská," modeloval Kryton rty odpověď v němohře.

„Kdo?" opakoval Lister tiše.

„Kristina Kochanská," vyslovoval Kryton rty.

„Kristina Kochanská? Kdo to je, sakra?"

Kochanská se otočila a zastihla je uprostřed němé konverzace. „Vrátila se mu už paměť, ne? Ví už přece, kdo jsem?"

Lister s Krytonem se současně o překot rozkašlali a ujistili ji, že Lister pochopitelně ví, kdo je. Pozvedla podezřívavě obočí a zmizela v palubním průlezu. Kryton vytáhl vzduchovou injekci a vymáčkl z ní kapičku do vzduchu. „Synaptický cloumák. Budeme mít tu vaši paměť zpátky, než řeknete švec."

Lister natahoval krk, aby ji ještě zahlédl, jak běží po kovovém schodišti. „Říkáš, že se jmenuje Kochanská? Je to pěkná divoška. Pověz mi všechno, co o ní víš."

„Pane, strávil jste s ní posledních padesát let svého života." Listerovi se po tváři rozlil výraz absolutní nedůvěry.

„Chceš říct, že je to moje holka?" Kryton přikývl.

„To je, kurva, ne-u-vě-ři-tel-ný. Ale proč chodí s takovým kreténem, jako jsem já? Co jsem vlastně zač, poslední žijící člověk nebo co?"

Kryton se zabýval cloumákem. „Droga by měla začít působit za okamžik, pane. Třeba bych vám zatím mohl napustit příjemně teplou koupel."

Lister zavrtěl hlavou. „Chci říct, že je to fakt vybroušený křišťálový kousek, to je bez debat. Vzdělaná, mluví spisovně. Chci říct, že to je fakt někdo. Zatímco to, cos mi říkal o mně, člověče, zní, upřímně řečeno, že vypadám na pěkného zmetka. Co na mně vidíš?"

„Ach, nepodceňujte se tolik, pane," usmál se Kryton. „Máte své vlastní klady."

„Fakt? Jaký například?"

Kryton se krátce posměšně zasmál a cupital přes místnost. „Nerad bych vás uvedl do rozpaků."

„Udělej to," řekl Lister důrazně.

„Tak například jste svým způsobem roztomilý."

„Roztomilý," odušil Lister, aniž by to na něho udělalo větší dojem.

„Taky máte sklon k sentimentalitě, což může být pro některé lidi atraktivní. A někdy mezi dvěma chody kari umíte být docela romantický."

„Roztomilý, sentimentální a romantický požírač kari," řekl Lister téměř bezbarvým hlasem. „Nech si ty kecy, Krytone, co je tím pravým důvodem?"

„Myslím, že má ráda trochu hrubosti, pane."

„To zní rozumně," řekl Lister, konečně spokojený. „Co ta koupel?"

Jen co zapnu pana Rimmera on-line, pane, hned vám ji připravím. Pojdte za mnou."

Lister následoval Krytona po schodech dolů z řídicí paluby do střední sekce.

U stolku skeneru seděl muž v černém přiléhavém trikotu z PVC, žlutém flanelovém nátělníku a v bundě z akrylové kožesiny s pruhovaným potiskem a uskrával ze sklenice mléka. Černé vlasy měl vyčesané na kohouta a dva protáhlé špičáky se mu zableskly vždy, když se usmál. „Kdo je sakra tohle?" řekl a ukázal na Listera.

„To je Lister," řekl Kryton. „Další lidská bytost."

„Je ošklivý."

„A ty jsi kdo?" zeptal se Lister.

„Já pochopitelně pocházím z koček," řekl Kocour. „A tady podle rosolový hlavy jsem neuvěřitelně marnivej a posedlej sám sebou. Prej mě nikdo jinej nezajímá. Ale nevypadám vůbec špatně," řekl, když znenadání zahlédl svůj obraz odrážející se ve lžici, „že ne, chlapče?"

Lister se obrátil na Krytona: „Jak dlouho bude trvat, než se na všechno rozpomenu?"

Kryton naťukal vstupní heslo do nástěnného počítače. „Asi hodinu, pane." Záklopka s cvaknutím vyskočila a mecha-noid vytáhl předmět velikosti skleněčky.

„Pan Rimmer, pane," odpověděl Kryton na Listerův tázavý pohled. Jeto hologram, pane. Tohle je jeho světelná včelka." Položil včelku na podlahu.

„Rimmer?" řekl Lister. „To je můj nejlepší kámoš, ne?" Krytonův obličej se rozplynul do výrazu odporu, jako kdyby právě poprvé ochutnal kozí kebab. „Vám ale musí být zle, pane. Možná potřebujete ještě jednu injekci synaptického cloumáka." Píchnul Listerovi druhou dávku a poté naťukal do počítače zaváděcí příkazovou sekvenci. Sledoval, jak se světelná včelka lehce zvedla z podlahy a vznáší se necelý metr nad zemí.

„Stáhnout tělesnou formu," řekl do hlasové řídicí jednotky a pozoroval, jak se s praskotem utváří Rimmerův černobílý obraz zčeřený bílým šumem. Stál tam sto osmdesát centimetrů vysoký, ramenatý, s malým vystupujícím H na čele pod kšticí hnědých vlasů a připevněným pevněji než plachtovi v bouři; měl úzkou tvář, tenké rty a nosní dírky tak prostorné, že kdyby se potáhly kůží a obrátily vzhůru nohama, mohl by je menší skřítek použít jako bicí soupravu.

„Přístup do osobnostní databanky," zamumlal Kryton do hlasové řídicí jednotky. Na obrazovce se objevila soustava sloupců v diagramu. „Stáhnout povahové rysy. Vložit aroganci." První, vysoký sloupec se za doprovodu narůstajícího zvukového efektu pomalu začal plnit zeleným obsahem, jako by do něho někdo naléval tekutinu z lahvičky. „Natáhnout charisma." Druhý, velice nízký sloupeček se naplnil jediným kliknutím. „Natáhnout neurózy." Další sloupec, ten zdaleka nejvyšší, se pomalu začal plnit.

„Nemá smysl čekat, pane, natahování neuróz je delší než Sever proti Jihu. Připravím vám tu koupel."

„Aha, tak tohle je Rimmer," řekl Lister ve chvíli, kdy cloumák paměti náhle udeřil na správné místo. „Panebože - Rimmer."

Pět členů posádky dopravní těžažské lodi Jupiterské těžební společnosti sedělo kolem obrazovky skeneru a Kryton

začal popisovat situaci, jak nejlépe uměl. Zahájil vysvětlením, proč je počítač Kosmika probudil z hlubokého spánku, třebaže jsou stále ještě pořádny kus cesty od Červeného trpaslíka. Zahlédl na nedalekém pásu asteroidů havarovanou loď Vesmírné flotily a v souladu s nařízením Vesmírných sborů č. 3211 doporučil, aby seji vydali prozkoumat. Byly pro to dva důvody: zachránit jakékoli přeživší členy posádky a snad ještě důležitější úkol spočíval ve vyhledání případných zásob.

„Kde teda přesně jsme?“ zeptal se Lister už zcela vzkříšený do normálního pracovního nasazení a nacpaný druhou snídaní sestávající z jelítka a hranolků. „Proletěli jsme už omnizónou?“

„Omnizónou?“ opáčil Kocour.

„To je bod v časoprostoru, kde konvergují všechny tři různé reality,“ řekla Kochanská. „Naper do něho další paměťovou injekci.“

Zatímco Kryton tlačil Kocourovi do krku třetí injekci, vysvětloval, jak každé rozhodnutí v životě vytváří časovou vidličku: jedna část reality se ubírá po cestě rozhodnutí, které bylo učiněno, zatímco druhá cesta —zavržená časová linie — se ukládá a zachovává v omnizóně. Omnizóna je domovem všech zavržených časových linií a vstupem do všech sedmi vesmírů.

„Jenže,“ trval Kocour na svém, „já se ptám, v které části hlubokého vesmíru právě jsme a jestlipak jsem k tomu vhodně oblečený?“

„Omnizónou jsme úspěšně proletěli už před časem, pane. Podle mých posledních výpočtů jsme ve skutečnosti vzdáleni pouze šest až sedm týdnů od setkání s Červeným trpaslíkem.“

„Tak proč ta náhlá snaha letět na jakýsi pás asteroidů?“

Kryton se otočil na Listera: „Pane, jsme z Červeného trpaslíka už spoustu let.“

Lister přikývl. Byla to pravda. S Kochanskou spolu strávili třicet šest let ve světě, který ubíhal pozpátku od chvíle jeho srdeční mrtvice, k níž došlo v jeho vlastní realitě. Pochovali ho, když měl něco přes šedesát, potom od-umřel, od-stárnul a nakonec dospěl do svého současného věku pětadvaceti let. Kochanská také dorazila do zpátečního světa v poněkud zuboženém stavu; vlastně nebyla ničím víc než svým vlastním kremačním popelem. Holly předvedl pár zázraků, aby jejich věk srovnal a pozpátku běžící čas dokonale zbytek.

Kochanská pokračovala: „Nevíme jistě, jestli tam Červený trpaslík vůbec bude, a pokud ano, jestli zásoby na jeho palubě budou nedotčené. Tenhle vrak může být taky naše poslední šance na doplnění čerstvých zásob.“

„Jak dlouho to bude trvat? Dva tři dny?“

Kryton přikývl.

„Jenže na pás asteroidů nemůžeme letět bez deflektorů,“ řekl Rimmer. „Co říká direktiva Vesmírných sborů č. 1742?“

„1742? Žádný příslušník Vesmírných sborů by se nikdy neměl hlásit do služby v zrzavém přičesku? Opravdu se to nařízení vztahuje k naší situaci, pane?“

„Tak 1743.“

„Aha. Žádné registrované plavidlo se nesmí pokusit proletět pásem asteroidů bez deflektorů.“

„Ano! Panebože, ty jsi ale pedant.“ Lister zavrtěl hlavou: „Rimmere, zkontroluj stav zásob. Tvůj hologram pracuje na záložní baterii. Zbývá nám kyslík na tři měsíce. Voda, budeme-li pít recyklovanou, na sedm týdnů. A ze všeho nejhorší je, že máme poslední dva tisíce kořeněných indických placek. Nemůžeme spoléhat na Červeného trpaslíka. Musíme tam vletět.“

„Viš přece, jak jsou ty shluky nestabilní,“ zaúpěl Rimmer. „Jeden přímý zásah plexisklové kontrolní stěny a naše vnitřnosti budou naruby rychleji než tvoje staré spodky.“

„Podívej, kámo, tohle je možná naše poslední šance, abychom doplnili zásoby na několik měsíců. Říkám, že ji bereme s sebou.“

„Pro všechno na světě, jeden náraz do trupu a je z nás lidská fašírka.“

„Je jedno starý kočičí přísloví,“ řekl Kocour, který se čím

dál víc cítil být sám sebou. „Je lepší žít jednu hodinu jako tygr než celý život jako červ.“

„Je jedno staré lidské přísloví,“ řekl Rimmer. „Kdo kdy slyšel o krbové předložce z červí kůže?“

Kochanská si načepovala kelímek vody z recyklačního automatu. „Tohle by možná mohlo rozhodnout,“ řekla a obrátila se od stěny monitorů. „Právě jsme se nalogovali do lodního identifikačního počítače.“

„A?“ vyskočil Lister. „Co tam máme?“

Vypila vodu a zmačkala papírový kelímek do recyklačního žlabu. „Ta loď tam venku je Kosmik.“

Jinej Kosmik?“

„Ne, tenhle Kosmik. Právě jsme se spojili s jejich sálovým počítačem a zkusili, co se stane, když si vyměníme sériová čísla.“ Poklepala na monitor. „„STA 7676-45-327-28V -přesně stejné registrační číslo.“

Lister mžoural na číslice. „Jak je to možný?“

Kochanská zavrtěla hlavou: „Není to možné.“

„Nějaký známky života?“

„Zatím ne.“

„Tak je rozhodnuto. Raději se na to mrkneme zblízka.“

DVĚ

Lodní vrata se vzduchovým uzávěrem se s předem otevřela a na palubu ztichlé lodi vstoupilo pět postav. Zbrklá změt kuželů z rozsvícených bateriek neukázněně poletovala po dekompresní komoře a Kochanská ucítila zatuchlý vzduch. Kráčela vedle Krytona, dala signál baterkou a začala se brodit po kolena směsí oleje a vody, která pokrývala podlahu.

Kdyby ještě žili rodiče Kristiny Kochanské, určitě by nesouhlasili se společností, v níž se nyní ocitla. Neposílali svou nejstarší, nejhyčkanější a nejtalentovanější dceru do nejlepších soukromých škol, aby se potloukala vesmírem s podobnými týpkami. Neplatili jí od čtyř let hodiny klavíru a od šesti lekce esperanta, trénink džiu-džitsu od dvanácti, hodiny létání a v šestnácti výběrovou třídu specializovanou na kvantovou mechaniku; nic z toho vlastně neudělali - což nakonec přispělo k tomu, že získala místo na Evropské vesmírné akademii, kterou ukončila s červeným diplomem jako letová koor-dinátorka první třídy. Takže mohla skončit v dalekém koutu hlubokého vesmíru s partou degenerovaných blbounů a bez jediných čistých kalhotek. A její otec -její ubohý, dávno mrtvý otec - by měl určitě víc zachvatů epilepsie, kdyby jeho oči někdy zahlédly předmět její náklonnosti. Muže, s nímž strávila poslední polovinu století, muže, jehož fotka jí v této chvíli visela kolem krku ve stříbrném medailonku, který jí daroval k výročí prvního týdne trvání jejich vztahu. Stříbrný medailo-nek, který jí pořád zanechával na krku šmouhu, jež se bez použití čistého lékařského lihu téměř nedala smýt. Lister seji brodil po boku. „Ahoj.“ „Ahoj,“ opětovala mu jejich rituální pozdrav. „Nechceš mi ještě ukázat pár svejch dalších jizev?“ Pohlédla na Listera s úsměvem širokým jako Grand kaňon. „Takže už víš, kdo jsem?“

„Hele, byl jsem ještě úplně grogy a najednou se tam do-prdele octneš ty úplně nahá. Nezdálo se mi vhodný žádat tě o řidičák.“ „Kdy sis teda vzpomněl?“

„Těsně předtím, než jsme to měli za sebou, to ti povídám.“ „Kdy přesně?“ „Kdy?“ „Ano, kdy?“

Lister zaváhal a podíval se na ni vážným pohledem. „Hele, já si na tebe pamatuju, Kublovská, jasný? Klídek, jo?“

Kochanská vykopla nohou a poslala spršku vody přes Listerovu uhihnanou tvář.

Náhle se ozval Kocourův hlas. „Co je to?“ Jeho baterka mířila na matný kožešinový ostrůvek plující na hladině asi půl metru od nich. Přechytl si baterku z pravé do levé ruky. „Co je to?“ Začal to zvedat. „Je to těžký.“ Kocour vytáhl předmět z vody a otočil si ho, aby se na něj lépe podíval. Chvilí zíral do povědomých hnědých očí a potom jeho výkřik zaburácel komorou jako zběsilý squashový míček.

Byla to hlava. Hlava humanoida. Hlava humanoida, který byl zcela identický s Kocourem.

Hlava mu vyklouzla ze sevření a dopadla se žbluňknutím do vody.

Lister se brodil k místu, kde stál Kocour, po jehož žebrech uhánělo srdce v zběsilém rytmu karioky. „Jsi v pořádku?“

„Na frajera, kterej právě vytáhl z bažiny vlastní hlavu, se cítím naprosto skvěle,“ odpověděl Kocour falzetem. Kryton přeběhl odříznutou hlavu psi-skenerem. Kochanská se brodila napříč komorou: „Takže?“ „Signalizuje to .nekompletní organismus.“ „To je fakt úžasná mašinka,“ řekl Rimmer. „A to všechno pozná z jediného pohledu na odříznutou hlavu? To je naprosto neuvěřitelné.“

„Dejte mu ještě minutku, pane.“ Kryton upřeně pozoroval analytický přístroj, který vrčel a pípál a tiše zpracovával všechny proměnné.

Lister se naklonil ke Krytonovi: „Tak co si myslíš?“

„Myslí si, že bychom odtud měli pěkně rychle vypadnout, pokud by tady v okolí byla bezhlavá móda zrovna v módě,“ řekl Kocour.

„Už je to tady.“ Kryton pročetl výstup. „Hlava odříznuta laserem. Oběť obsahuje tutéž strukturu DNA jako člen posádky známý pod jménem Kocour. Doporučení: okamžitě opusťte loď. Nejvyšší nebezpečí.“

„Správně, jdeme,“ řekl Rimmer.

„Možná někdo přežil, pane Rimmere,“ řekla Kochanská. „Nemůžeme odejít, dokud celou loď pořádně neprohlédneme.“

„To říká kdo?“ měkce se zasmál Rimmer.

„To říká letecká koordinátorka Vesmírné flotily a vaše nadřízená. Ještě nějaké otázky?“

Nastalo dlouhé ticho.

„Úmyslné neuposlechnutí rozkazu, pane Rimmere? Plnohodnotný vojenský soud v případě, že se někdy vrátíme k Vesmírné flotile? To chcete?“

Rimmer neochotně opětoval zasalutování: „Ne, madam.“

Komorou se rozlehl Kocourův smích: „Vostrá holka.“

Lister stál před zavřeným palubním průlezem a opakovaně ukazováčkem mačkal tlačítko otvírání dveří. „Nefunguje elektřina.“

Kryton si pod paží urovnal lékařskou brašnu. „Navrhuji, abychom šli zpátky do Kosmika a vrátili se s halogenovými světly a mobilním generátorem.“

Lister pokrčil rameny. „Já se zatím trochu porozhlídnu v okolí dekompresní komory.“

Kochanská přikývla: „Zůstanete s ním, pane Rimmere.“

Já?“

„Ano.“

„Proč se nemůžu vrátit s vámi?“

Jste hologram. Nemůžete nám nijak pomoci s generátorem ani s reflektory. Jen by se vám zbytečně vybijela baterie.“

Rimmer mrkal řasami jako kravička z reklamy. „Ale taky mohu jít s vámi a nějak vám pomoci, poradit, jaké reflektory by bylo nejlépe přinést... jak je uchopit... kolik jich má být...“

„Zůstanete tady.“

„Vy mě nemáte ráda, že ne? Protože jsem mrtvý, že ano? Vy žijící lidi nás mrtvolý nenávidíte.“

„Rimmere!“

„Dobře, fajn, zůstávám. Jenom tam nebudte dlouho.“

Díval se, jak se Kryton, Kocour a Kochanská brodí zpátky dekompresní komorou a mizejí za vstupním průlezem. Byl možná pouhý hologram, skutečně jen počítačem vygenerovaný obraz svého někdejšího mrtvého já, ale nyní měl i trojrozměrné „solidgramové“ tělo, které Kryton ukradl z jednoho vraku, zatímco posádka byla ponořena do hlubokého

spánku, a Rimmer měl v úmyslu si je zachovat. Drive s tvrdým světlem představoval majetek, na který byl nejpyšnější, a nehodlal kvůli nikomu riskovat jeho újmu. Celá léta byl tvořen měkkým světlem: nedokázal se ničeho pořádně dotknout, nic nemohl uchopit, protože postrádal tu nejdůležitější třetí dimenzi, ale nyní ji díky Krytonovi získal a všechno bylo jiné. Ve vzpomínkách zabrousil do dnů, které následovaly po mechanoidově vědeckém objevu na palubě Lagosu, ztracené průzkumné lodi, na kterou narazili, jak úplně zmrzlá leží v tundře na arktickém měsíci. Jak Kryton zdůrazňoval, v technickém ohledu měla loď o několik generací náskok před vším, co dosud viděli: dokonce měli jogurtové kelímky, které se snadno otvíraly! Po několika neúspěšných pokusech Rimmerova osobnost úspěšně natekla do nové včelky se schopností vyzařovat tvrdé světlo. Bylo to, jako by mu pořád dokola přivázeli jeho první auto. Radost, sláva, nespoutaná extáze. Zatímco se ostatní vrátili do hlubokého spánku, Rimmer si vykračoval po Kosmiku jako mužský model z katalogu zásilkové služby s nabídkou pletených vest. Celé týdny před ním nebylo bezpečné jediné zrcadlo a žádné solární lehátko nemohl minout, aniž by si nedoladil své opálení moderátora televizní zábavné soutěže, ale postupně mu ta novinka zevšedněla a za nějaký čas si už jen s obtížemi vzpomínal, jaké to bylo, když byl ještě dvourozměrný. Byl sice pořád ještě mrtvý, ale teď - přinejmenším v některých ohledech - byl zase celistvý.

Smrt na Rimmera hluboce zapůsobila. Měl pocit, že v jistém ohledu si polepšil. Především měl zlost. Ne, byla to víc než zlost, byl bez sebe zlostí. Zlostí, která lomcovala celým jeho bytím jako lesní požár, který se vymkl kontrole. Nebylo to fér. Jak jen mohl zemřít? Nikdy pořádně nežil. Znal akvariijní rybičky, které vedly zajímavější život než on. Potkal se s automatickými pračkami, které měly hodnotnější sexuální život. A potom hned bylo po všem. Byl hologram: světelně generovaný duch s osobností uskladenou na disku a uváděnou v život palubním počítačem, aby pomohl Listerovi zůstat při zdravém rozumu.

Co se v jeho životě přihodilo? Po mizerném dětství následovalo nudné, vzdorovité dospívání, po němž následovaly pokusy stát se důstojníkem Vesmírných sborů. Jedenáct let svého dospělého života strávil snahou o dosažení tohoto cíle; zoufale se snažil napodobit své tři bratry, kteří všichni úspěšně prošli akademickými hodnostmi a stali se veliteli vlastních plavidel Vesmírné flotily.

Frank, John a Howard. Modroocí chlapi. Do bronzova opálení a vysocí, se zlatými kadeřemi a zářivými úsměvy. Rimmer toužil být jako oni, toužil být jedním z nich, jenže ani tohle vůbec nebylo fér. Čistě teoreticky jeho bratři představovali obyčejný průměr, ale jeho rodiče podobně jako většina zámožnějších rodin žijících na měsíci lo jim zaplatili implantaci čipu Encyclo do dlouhodobé paměti. Zničehonic měli k dispozici přístup ke znalostem, které pouze čekaly na své využití. Co je to molekulární genetika? Ping! Dokonale zformulovaná odpověď se rázem natáhla majiteli čipu do mozku.

Když bylo Rimmerovi osmnáct a byla na něm řada, aby dostal svůj implantát čipu Encyclo, položila se firma jeho otce. Pro Rimmera se tak uzavřela zkratka na vrchol. Byl nucený vstoupit do Vesmírných sborů jako nekvalifikovaný technik a snažit se vypracovat k důstojnické hodnosti. Pokud se vůbec kdy měl stát důstojníkem.

Bezpočet večerů pak strávil nad stránkami zcela nepochopitelných věcí, z nichž se skládal hlavolam inženýrské zkoušky. A nejméně při jedenácti příležitostech obdržel deprimující růžovou obálku, která ho informovala o jeho neúspěchu.

Jeho bratři mezitím stavěli na odiv svou cestu vzhůru pyramidou hodnoty a Rimmer nadále neměl podle svého názoru na vybranou. Musel se odpoutat od své rodiny. Nikdy je už od té doby neviděl a jen vzácně se mu ozvali.

Musel to udělat, jestli chtěl někdy zastavit ten přívál bolesti a hořkosti. Narozeniny míjely bez jediné zmlínky. Vánoce trávil sám. Valentýnky adresoval sám sobě.

Potom jednoho dne konečně zemřel.

Zemřel dřív, než začal žít.

Alespoň bylo po bolesti. Přinejmenším teď bude moci odpočívat v pokoji, nebude už hnán svou šířající žárlivostí a nenávistí.

Mýlka.

Byl to teprve začátek veškerých útrap.

Protože ve smrti podobně jako v životě připustil, aby se mu neúspěch usadil v duši v podobě čehosi strašně ošklivého. V podobě nestvůry.

Démona, který se potuloval pláněmi jeho duše, požíral jeho sebedůvěru, paralyzoval iniciativu a otravoval jedem jeho sebeúctu.

Byla to nestvůra, kterou toužil zničit.

Jenže tu nestvůru mohla zničit jen jedna ze dvou věcí. Láska nebo úspěch. A Rimmera nepotkala ani jedna z nich.

Lister si povzdychl. Nudil se a byla mu zima. Za posledních deset minut přebrodil dekompresní komoru sem a tam a nenašel nic zajímavého. Pomalu si začínal přát, aby byl býval odešel s ostatními. Přinejmenším si mohl dát šálek horké čokolády. Rimmer mluvil o Kochanské a o tom, jak postrádají strukturovanou pyramidu velení a jak by Kochanská neměla být tak úzkoprsá. Neměla by po něm vyjíždět. Lister přikyvoval, aniž by poslouchal. Jen tak pro zábavu praštil ukazováčkem do tlačítka otvírání dveří.

Dveře se s vrzáním pomalu otevřely a odhalily interiér lodi. Odkudsi z hloubi plavidla se ozvalo žalostné kovové zaskřipání: „Je otevřeno.“

„Jak se to stalo? Myslel jsem, že elektřina nefunguje.“

Lister nakoukl otevřeným průlezem do lodi: „Půjdu se tam porozhlédnout, jo?“

„Dovnitř? Sám? Copak jsi nikdy neviděl žádný běčkový horor? Tak to vždycky dělají: rozdělí se, potom tápe každý sám ve tmě, většinou chodí pozpátku. Děláš tu samou chybu, kterou pokaždé udělá ta holka v přiléhavém svetříku.“

Lister se zakřenil, pozpátku prošel klenbou dveří a vstoupil do vnitřního prostoru lodi. „Kdyby něco, tak prostě zařvi.“

Zapnul si druhou baterku, odjistil pojistku na svém bazukoidu a opatrně vešel do tmy.

Deset minut prohledával řídicí palubu a nenašel vůbec nic. Potom se pomalu vydal po schodech vzhůru na navigační palubu. Udělal čtyři kroky a uslyšel nějaký hluk: jakýsi hluboký, vlhký, srkavý zvuk, který zněl, jako by se tam živilo nějaké zvíře. Zvuk přicházel ze vzdáleného konce kajuty zpoza hradby biojednotek, které stály srovnány v pravých úhlech u stěny. I tady nahoře bylo vše zaplavené, pod nohama cítil vlhkost. Stačila by jedna zápalka a koráb by v několika vteřinách vybuchl. Zastavil se, aby zkontroloval, jestli je to táž směs oleje a vody jako v dekompresní komoře. Prstem namaloval na podlahu čáru a ochutnal. Tentokrát to nebyl olej s vodou, tentokrát to byla krev.

Z levé strany se k němu obrovskou rychlostí blížil stín. Otočil se, ztratil rovnováhu a rozplácl se jak široký, tak dlouhý na hromadu harddisků, načež se vyškřábal na nohy a odrovnal stín jediným zmáčknutím svého bazukoidu. Krysa se rozplácla na stěně s jediným čvachtnutím.

Rimmer zvolal z dekompresní komory: „Co se děje?“

„Jen krysa. To je v pořádku.“ Když domluvil, uviděl první tělo: zhroucené v křesle za Hubbleovým dalekohledem. Mělo dvě stopy po kulkách, jednu vzadu a druhou v pravém rameni mezi dvěma trojúhelníkovými kostmi lopatek.

Tělo bylo bez hlavy.

Lister si prohlížel mrtvolu, která na sobě měla růžové vlněné sako hazardního hráče, obšité prvotřídní kůží, přesně takové, jaké nosil Kocour. Z Listerových úst se bezděčně ozval přidušený výkřik.

Hned poté našel Rimmera. Jeho světelná včelka byla rozstřelena vedví: jedna půlka se válela na podlaze a druhá, podobná spálenému kávovému zrnku, plavala v hrníčku se studeným čajem. V břiše mu zapulzovaly peristaltické vlny a zvedly mu žaludek.

Po Rimmerovi našel Krytona. Chyběla mu pravá paže a hlavu měl laserem odříznutou od těla a položenou na geoskene-ru. Do pusy mu někdo vrazil laciný doutník. Lister mu ho vzal ze rtů a jemně mu zatlačil oči. „Našel jsi něco, Listy?“ volal Rimmer. „Ne, zatím ne. Všechno je v pohodě, člověče.“

Následujících dvacet minut strávil Lister hledáním po celé lodi: navigační paluba, potom následoval kokpit, lodní kuchyňka, střední sekce a nakonec skladovací prostory. Chodil rychle a doufal, že najde vlastní tělo dřív, než se vrátí ostatní, aby mohl přijít na to, co se zde odehrálo a co jim řekne. Listerovi to připadalo, jako by se dostali do nějaké časové smyčky. V jednom bodě byli předurčeni k tomu, že je něco zlikviduje. Pokud tomu tak je, mohli by s tím dělat jen velmi málo, takže nemělo moc smysl o tom někomu nějak sáhodlouze vyprávět. Lepší bude, když řekne, že tady nic není, a bude doufat, že se to celé odehraje v nějaké daleké budoucnosti. I když podle stáří Kocourovy hlavy se dalo usoudit, že to nebude zase až tak daleko v budoucnosti.

Na půl cesty skladištěm našel Kriss.

Napřed objevil při procházení skladištěm stopy krve. Sledoval je po schodišti dolů a napříč přespávacími buňkami.

Několikrát stopu ztratil, když se jí pravděpodobně úspěšně podařilo zastavit krvácení, ale pak na ni zase narazil u jídelny, když měl řadu prázdných palet od zmraženého sušeného ovoce. Krvácení teď bylo silnější. Mnohem silnější. Už nedokázala jít, byla na čtyřech a pomalu a bolestivě se vlekla přes skladiště.

Lister si setřel z čela krůpěje potu a dál sledoval stopu, která se ubírala přes palubu dolů po schodech, jež vedly k nepoužívaným buňkám hlubokého spánku na druhém podlaží.

Potom ji spatřil. Druhou Kristinu Kochanskou.

Byla v hlubokém spánku. A nebyla mrtvá.

Lister s vrzáním očí stiskl plexisklový kryt a nakoukl dovnitř na dvojnici Kochanské. Nějak se jí podařilo doplazít se do jedné z buněk a zapnout mechanismus, aby ji zmrazil. Proto vůbec nefungovala elektřina. Řídicí lodní počítač odpojil všechny přístroje, které nebyly nezbytné, a soustředil se pouze na tuto buňku. Lister hleděl na biovýstup na přístrojové desce a přemítal, co má udělat. Známky života byly nebezpečně malé, ručičky sotva poskakovaly nad rudým mořem ohrožení. Byla naživu, ale na jak dlouho? Lister si vzpomněl na Kry-tonovo vysvětlení, podle kterého staré stázové mechanismy na Kosmiku nezmrazovaly čas dokonale, zpomalovaly ho jenom o 95 procent. Kriss tam uvnitř pořád umírala. Umírala nicméně velice pomalu.

Co měl sakra dělat?

Bude to teď muset říct ostatním. O medicíně nevěděl téměř nic. Na tuto oblast se specializoval Kryton, a to od chvíle, kdy se jim podařilo přeprogramovat jeho řídicí čip - čip v jeho databázi, který byl navržen tak, aby mu zabránil být něčím víc než obyčejným sanitárním droidem. Kryton bude vědět, jestli je bezpečné ji křísit a jestli ji bude možné operovat a zachránit jí život.

Lister vytáhl vysílačku a zapnul ji.

Mechanoid série 3000 projel svým mediskem přes plexisklový kryt a čekal na výsledky, které se pomalu v přístroji filtrovaly a tiskly se na diodovém displeji.

Kochanská stála vedle něho s úzkostně staženým obličejem a sledovala, jak mechanoid kriticky vyhodnocuje zranění jejího druhého já.

Kryton vzhledl od mediskenu: „Má několikanásobné poranění hrudníku a levé paže. Ztratila hodně krve, téměř litr, a má laserem vážně natrženou břišní stěnu. Když ji necháme v hlubokém spánku, může žít ještě dva, možná i tři měsíce. Když s ní pohneme a pokusíme se jí zachránit život, dává jí mediskem šanci k přežití sedm ku čtyřem. Za normálních okolností bych doporučil, abychom ji nechali v hlubokém spánku, dokud se nebudeme moci vrátit na Červeného trpaslíka.

Lékařské prostředky na palubě Kosmika jsou k smíchu.“

Lister přikývl: „Dvě láhve anestetika, rulička gázy, čepiček pro zdravotní sestru... a to je asi tak všechno.“

„Počkejte chvíli,“ řekl Kocour. „Myslím, že dostávám nápad.“

Na Rimmera to udělalo dojem: „A to ani není květen.“ „Červený trpaslík je šest tejdnu daleko,“ začal Kocour. „Proč bychom tam nepřitáhli loď s náma?“

Kochanská zavrtěla hlavou: „Na to nemáme dost energie." Lister se poškrábal v čerstvém ranním strništi, které se mu táhlo po levé tváři: „Co takhle nechat ji tady v hlubokém spánku a vrátit se sem v Červeném trpaslíkovi?" „To by nám zabralo téměř dvanáct týdnů, pane. V době našeho návratu by už mohla exnout." „Což znamená?" „Myslím, že bychom měli operovat ihned."

Když připravoval před buňkou hlubokého spánku nosítka a Kochanská stiskla deaktivací kód, zmocnilo se Listera vyčerpání, jako by přes něho někdo přehodil deštěm nasáklý kabát. Během posledních čtyř hodin vykonali potřebné přípravy: sterilizovali pozorovací palubu a proměnili ji na provizorní operační sál. Teď už nastal čas.

Dvířka stáže se otevřela, Lister s Krytonem opatrně zvedli Kristinino umírající tělo na nosítka a ohleduplně je vezli do střední sekce. Když projížděli kolem palubního průlezu vedoucího ke skladistnímu výtahu, nabyla vědomí. Zírala vzhůru do obličeje zcela identického s jejím a na čele jí naskočila hluboká přemýšlivá vráska neporozumění, která se jako kolejnice táhla z jedné strany na druhou. Kochanská ji držela za ruku. „Všechno bude v pořádku. Nesnaž se mluvit. Jen odpočívej." „Kdo jste?" řekla umírající dívka.

Kochanská ji pohládila po hlavě. „To se těžko vysvětluje bez toho, abych věděla, kdo jsi ty."

Kochanská na nosítkách se usmála, řekla něco, čemu nikdo neporozuměl, a potom ztratila vědomí.

Opět ho nabyla, když odepnuli nosítka od vozíku a zvedli ji na provizorní operační stůl.

„Listere? Kde je Lister?"

„Nemůžeme ho najít," řekla Kochanská. „Není tady."

„Dostali ho."

„Kdo ho dostal?"

„Slyšela jsem křik. Jeho hlas. Šla jsem se tam podívat. Přepadli mě zezadu. Podařilo se..." Větu už nedokázala dokončit.

„Podařilo se ti dostat do stáže?"

Přikývla.

„Museli si myslet, že jsem mrtvá."

„Kam ho odvedli?"

Zavrtěla hlavou.

Kryton se mezi ně naklonil: „Madam, už prosím žádné další otázky."

Dívka se chytla Listerovy košile a přitáhla si ho k sobě. „Slib mi, že ho najdeš. On ví, kdo to udělal. Slib mi to."

Kochanská ji pohládila po čele: „Slibuje. Najde ho, on..."

Místností se rozezněl monotónní tón a na obrazovce lékařského počítače se objevila rovná čára. Kryton otevřel svou lékařskou bedýnku a vytáhl odtamtud srdeční polštářky. Pohotově připojil dráty ke generátoru a polštářky přiložil dívce na hrudník. Potom zmáčkl tlačítko přístroje. Vlila se do ní elektrická vlna, která ji nadzdvihla tělo do oblouku a opět je nechala spadnout.

Lékařský počítač si dál bručel svou pochmurnou monotónní melodií. Kryton podruhé použil polštářky, dívka se podruhé zkroutila a s žuchnutím dopadla, jak do jejího těla zuřivě vletěly připravené volty. Podruhé dopadla zcela bezvládně.

Po třetím pokusu vystřídal monotónní zvuk srdeční pulz.

Listerův obličej vypadal jako vymačkaný pomeranč. „Tohle je příliš riskantní. Dáme ji zpátky do stáže. Potřebujeme víc času, abychom si to promysleli." „A co operace?" „Teď ne. Provedeme ji později, až budeme lépe připraveni."

Lister popíjel ze šálku hustou černou kávu, když se Rimmer vrátil ze záchranné operace v nákladovém prostoru a vstoupil do řídicí místnosti. „Jak je jí?"

Je zpátky ve stázi a její stav je stabilizovaný."

„Jak dlouho tam může vydržet naživu? čtyři, pět týdnů?" Lister pokrčil rameny.

Jak ji tedy chcete zachránit?" Lister zavrtěl hlavou: „Nemůžeme s ní hýbat, nemůžeme ji operovat a nemůžeme ji včas dopravit na Červeného trpaslíka."

Kocour seděl před obrazovkou skeneru. „Možná je to nevhodná otázka v nevhodný čas, ale přesto se zeptám."

„Jsi pořád ten nejpohlednější chlápek na palubě, všem je to jasné!" vyštěkl Rimmer. „Kolikrát to potřebuješ slyšet?"

„Tak nezní otázka. Otázka zní: kdo to sakra je?" Lister usrl doušek kávy. „Počítám, že jsme zabrousili do jakési paralelní reality. Museli jsme udělat chybu v navigačních výpočtech, když jsme prolétali omnizónou. Jsme ve špatné dimenzi."

„V dimenzi, v níž nás všechny odprásknou?"

„Přesně tak."

Kochanská zírala do zmrtvělého navigačního počítače. „Až na Listera." Setřela z obrazovky vrstvu prachu. „Někde tam je. S někým, kdo tohle všechno způsobil."

Lister si všiml, že se jí na tváři usadil upjatý, odhodlaný výraz.

„Kriss, musíme se vrátit do naší vlastní reality. Po tom, co se děje tady, nikomu z nás nic není."

„Řekla jsem snad něco?"

„Tak hele, v našem vesmíru už lidská rasa vůbec neexistuje. Poslední dva její příslušníci odešli bez vracenky, pamatuješ? Jestliže se nevrátíme, nebudou nikdy existovat."

„Pochopitelně."

„A co bude s Hollym? Musíme se vrátit, Kriss."

„Potom."

„Ne, ne potom, teď. Nemůžeme si nechat ubíhat čas ve špatné dimenzi a hledat mou jinou verzi a někoho, kdo pozabíjel posádku."

„Od které doby jsi sakra tak zodpovědný? V životě ses takhle nestaral o budoucnost."

„No tak, láska, ber to realisticky. Návrat je jediný rozumný hledisko.“
„Neoslovuj nadřizeného ‚láska‘.“
„Cože? Budeš se na mě vytahovat s frčkama?“ Kochanská se neznatelně usmála: „Davide, slíbils jí to.“
„Neříkej mi Davide. Nebo ti zase začnu říkat láska.“
„Řekls, že jí pomůžeš.“
„Ne, ty jsi řekla, že jí pomůžu. To ty jsi řekla, že najdu toho, kdo to udělal. Já ne. Tys to byla.“
„Zkus si na to vzít týden. Jeden všivěj týden - potom si to namíříme zpátky do omnizóny.“
„A co bude, když se něco stane někomu z nás? Co se potom stane s vesmírem?“
„Tak si třeba obleč neprůstřelný prádlo, panebože. Při přecházení hyperdálnice hrozí možná větší nebezpečí...“
Palubním průlezem vešel Kryton. Hlavu měl sklíčeně skloněnou na prsou.
Kochanské se rozšířily oči: „Co se stalo?“
Kryton ještě chvíli zíral na podlahu, než konečně zvedl zrak. „Přenášení bylo pro její tělo příliš, nedokázala je unést, madam. Slečna Kochanská před pár minutami bohužel zemřela.“
Listerovi vyklouzl šálek s kávou z prstů a rozbil se o podlahu.
„Žádám o povolení poskytnout jí plnohodnotný pohřeb Vesmírné flotily.“
„Žádosti se vyhovuje,“ odpověděla Kochanská tiše.

tři

Lister seděl na židli v přespávací buňce svého druhého já a zkoumavě si prohlížel pokoj. Jeho druhé já evidentně nesdílelo tuto místnost s Kochanskou. V celém pokoji vládla staromládenecká atmosféra. Všude se válelo oblečení a součástky motorů, plechovky od Gambrihnusu se míchaly s kolínskou, zatímco na poličkách byly v hromádkách nácpaný laciné hororové romány a v xylofonově kostrbatých sloupcích bylo naskládáno dva tisíce disků se sbírkou mentálně-metalové hardrockové muziky. Po místnosti se povalovaly lebky všech tvarů a rozměrů, některé jako popelníky, jiné jako ozdobné předměty a některé namísto zásobníků na tužky. Na stěnách visely zarámované plakáty nejruznějších rockových skupin, z nichž šla hrůza, většina z nich podle všeho pojídala vybraná rozkošná chlupatá zvířátka.

Vzal do rukou černou lespaulku s dvěma chybějícími strunami a nemelodicky na ni zabrnkal. Jestvrděj...“ Odložil kytaru a otevřel kovovou šatní skříňku, která nahrazovala prádelník. Z horní poličky sjela hromádka časopisů, praštila ho do hlavy a rozvinula se na podlaze do vějíře.

Sehnul se a jeden si vzal. Byla to různá čísla stejného titulu. Jmenovalo se to Krvavý bodec. Lister zběžně prolistoval pár stránek: vraždy, nacisti, satan, Pekelní andělé a spousta podivných nesourodých dopisů a článků o tématech, která mu nic neříkala. Lister si přál, aby nic takového nenašel. Takže jeho druhé já morbidně přitahovala senzacechtivá mrtvolnost. Přišlo mu to komické, ale raději by to nevěděl. Posbíral časopisy a pečlivě je nácpal zpátky do skříně. Za zády se mu ozval Kryton: „Pane, dozvěděl jsem se, že se chcete vydat co nejrychleji do omnizóny a zpátky do našeho vesmíru.“ Lister přikývl.

„A to necítíte ke svému druhému já žádné závazky, pane? Chci říct, že byste mu měl pomoci.“

„To tě poslala Kriss, že?“

„Zapínám mód lhaní,“ řekl Kryton. „Ne, pane.“ Lister se usmál a sundal elastickou stužku z hromádky fotografií, kterou našel ve skříňce v zásuvce s ponožkami. Nepřítomně jimi začal listovat. „Nepatříme sem, Kryťáku. Tohle není naše věc. Navíc, jestli není mrtvej, jakože, upřímně řečeno, asi je, já nechci být tím, kdo mu řekne, že o všechno přišel. Všechno teď má zkurvený: nemá pro co žít, nemá pro koho žít. A šmytec.“ Listerovy oči se zúžily a několikrát rychle za sebou zamrkal. „V jeho zájmu doufám, že je mrtvej.“

Jestli máte starost o návrat do naší dimenze, pane, a obáváte se, že tady může jít o nebezpečnou mezihru, pak byste asi měl vědět, že pouhé dva dny cesty odtud je asteroid Blé-rios 15. Podle infolinky se tam nachází docela početná populace.“

„Jaká populace?“

„Většinou guzifové na bázi prasat. Také několik druhů trubců určených pro manuální práci. Vytvořili společnost bez zlých civilizačních návyků. A podle toho, co jsem mohl zjistit, nejsou nepřátelští.“

„Takže?“

„Takže by nám docela dobře mohli trochu osvětlit, co se tady stalo.“

„Nebudeme se tady dál potloukat, jasný, Kryťáku? Míříme zpátky do našeho vesmíru.“

„Snažím se vám jen vysvětlit, pane, že jeho nalezení může být otázka jednoho dvou dnů.“ Jak to má Listerovi říct? Jak mu má říct, že byl vyslán, aby ho informoval, že vyhledání jeho druhého já přikázala nadřizená palubní důstojnice, letecká koordinátorka Kristina Kochanská? A pokud odmítne, že riskuje vojenský soud, jemuž bude předsedat jeho vlastní přítelkyně.

„Pane, já vás zapřísahám...“

Lister přikývl, ale neposlušal. Místo toho se zastavil u jedné fotografie. Seděly na ní na posteli dvě postavy - napůl hysterické vykukovaly čtyřma špendlíkovitýma očima z laviny všudypřítomné pěny, která je oba zahalovala. Křenily se a pózovaly ve vzájemném objetí. Zkoumavě fotografii studoval. Kochanská a jeho druhé já. Poprvé Lister ucítil jakési propojení. Nedalo se říct, proč dřív nic podobného nepocítil. Loď byla těž, zařízení bylo podobné, a přesto až do této chvíle, dokud nespátřil tenhle obrázek, se cítil svému druhému já divně odcizený, způsobem, který nedokázal zformulovat. Ale tahle fotografie všechno změnila. Po tváři mu přešel úsměv. „Fajn.“ Vzhlédl od fotografie; „Najdeme toho hajzlí-ka a odvezeme ho domů.“

Noční směna minula bez výjimečných událostí a Kosmik křižoval svou cestou pásem asteroidů. První hlídku si vzali Lister s Krytonem a druhou Kocour s Rimmerem. Kochanská mezitím zahájila lopotný proces, v němž hodlala projít navigační výpočty a vyhledat v nich výpočetní chybu, která způsobila, že se připletli do špatné dimenze. Krátce před pátou hodinou ranní při práci nahoře v řídicí místnosti pod neonovou lampičkou, z níž ji bolely oči, usnula na pyramidě počítačových výstupů a spala hlubokým spánkem přísti dvě a půl hodiny.

Kolem jejího spícího těla prošel Rimmer, s klapotem seběhl ze schodů, které vedly do střední sekce, a zabočil do kuchyňky.

„Výměna v sedm hodin. Máte hlášení?”

Kryton vzhlédl od přípravy snídaně: „Byla to rozumně klidná služba, pane, až na jeden menší šok před pár hodinami, když jsme si všimli invazní flotily mimozemšťanů na pravo-boku. Naštěstí se ukázalo, že jde o starý chrchel pana Liste-ra, který ztuhl na obrazovce radaru.”

„Jak jsme na tom s palivem?”

„Pro dnešek je to rozumné, pane — pouze dvanáct oprav kurzu. Avšak situace se zásobováním je ve vzrůstající míře pochmurná. Recyklujeme vodu tak často, že začíná chutnat jako holandský ležák.”

„A potrava?”

„Žádné maso, žádné luštěniny a téměř žádné obilí. Ještě horší je, že jediné lékořicové tyčinky, jež zbyly, jsou ty malé černé kroucené, které nikdo nesnáší. A aby to nebylo všech-

no, zjistil jsem včera v noci, že naši poslední zásobu kukuřice sežrali vesmírní moli.”

Rimmer natáhl hlavu ke starému kuchyňskému sporáku. „Tak co vaříš Listerovi k snídani?”

„Vesmírného mola.”

Rimmer sledoval, jak Kryton odkládá grilovací táč. Na drátěné mřížce leželo asi dvacet centimetrů dlouhé stvoření nažloutlé barvy s dvěma rohy a ocasem ve tvaru klepeta.

„Nemůžeš servírovat vesmírného mola! Dokonce ani Lister, jemuž zbyla jediná chuťová buňka, si vědomě nesedne ke stolu, aby snědl tu insektoidní havěť. Řekněme si to na rovinu, v jeho případě by šlo prakticky o kanibalismus.”

„Pane,” úpěnlivě žadonil Kryton, „má to neuvěřitelnou nutriční hodnotu. Koneckonců, je to vykrmené kukuřicí.”

„Nikdy ho nepřinutíš to sníst.”

„Říká se, že první sousto patří zraku. Věřte mi, pane, všechno závisí na prezentaci.”

Kryton uchopil servírovací kleště a položil mola na talíř vedle salátového listu a umělecky provedené odpočívající labutě vykrojené z mrkve. „Et voilà,” usmál se šťastně.

Kocour se vyškrábal po schodech do kokpitu, kde Lister podřimoval nad knížkou Démon se skrývá, jedním z hororových románů jeho druhého já.

„Výměna služby. Něco nového?”

„Nic moc,” řekl Lister, který se rychle probouzel. „Jedna elektrická bouře. Pár plynovejch gejzírů. Nic neobvyklého.”

„Jak dlouho bude trvat, než dorazíme na ten asteroid?”

„Na Blérios 15? Na oběžnou dráhu se dostaneme za dvacet minut.”

Kocour se zvedl ve svém černém přiléhavém trikotu z PVC a v růžovém vlněném saku hazardního hráče: „Podívej se, jak to tady vypadá. Proč si nikdy před výměnou hlídky neuklidíš?” Kocour dlaní přejel po koženém leteckém sedadle. „Co to mám sakra rozsypaný na židli? Buráky?”

Lister zavrtěl důležitě hlavou: „Ale kde. Stříhal jsem si bradavice.”

Kocourovi ztuhl výraz ve tváři a zíral na obsah rozevřené dlaně.

Lister se zakřenil: „Ty si fakt myslíš, že jsem nechutnej psy-chotik, že jo? Jsou to buráky, jasný?”

„Skutečný buráky?” zeptal se Kocour a jeden opatrně vyzkoušel. „Kde jsi je sehnal?”

„Pamatuješ si na toho vagabunda z dávnejch časů? Našel jsem je ve starým vaťáku po mrtvým kapitánovi.”

„Cože jsi udělal?”

„Nedívej se na mě takhle. Máš rád tu mátovou vůni větro-vejch bonbonů starýho impéria, ne?”

„Ty měl taky v kapse?”

„Ne, cucal je, když ho zastřelili. Musel jsem mu vypáčit čelisti heverem.”

V Kocourových rysech se objevila úleva. „Ty si vážně myslíš, že ti sežeru všechno, co řekneš, že? Tak to jseš na omylu, kámo. Teď odsud vypadni, musím si dát bacha na ten asteroid, o kterým jsi mi vyprávěl včera a co vypadá jako tančící myš.”

Po schodech vyšplhal do kokpitu Kryton a s podezřívavým výrazem položil před Listera táč s večeří: „Večeře, pane.”

„Co to má znamenat?”

„Pane?”

Lister zvedl mrkvovou sošku. „Syrová mrkev? Viš, jakej mám názor na čerstvou zeleninu -ta je dobrá tak akorát pro hypochondrický psychouše. Pro vitamínový blázný. Pro lidi, co cvičej.” Otrásl se odporem, potom rozevřel časopis a začal chroupat mola. Uprostřed sousta se zarazil.

Je všechno v pořádku, pane?”

„Ne, není,” řekl Lister a poklepal na časopis. „Nějaký vůl tady vyplnil kvíz „Máte dobrou paměť?”.”

„To jste byl vy, pane, nepamatujete si to?”

„Opravdu?”

Kocour se otočil od obrazovky skeneru: „Nechci vás teď obtěžovat technickými záležitostmi, ale všichni muži na palubu - vyhlášu pohotovost, něco se na nás žene.”

„Kde?” řekl Rimmer a zaujal své místo.

„Ještě to není na radaru, ale já to cítím v nose.” Rimmer zavrtěl hlavou: „Nic tam není.”

„Ani na dálkovém skeneru," řekl Kryton. „Není možné, pane, že byste se dopustil chybného čichání?"

„Poslouchej, ty mámlem praštěná hlavo: chloupky v mejch nozdách vibrují rychleji než péra na Španělově novomanželském loži. Říkám ti, že tam venku něco je."

„Dobře, nemusíte na nás stříhat ušima, nikdo nezpochybňuje vaši čichovou integritu."

Kochanská přiskotačila do kokpitu po schodech z řídící paluby: „Něco je na Hubbleově dalekohledu."

„Vyhlásíme modrý stupeň pohotovosti," řekl Rimmer přískrceným hlasem.

„Proč?" zeptal se Lister. „Není komu pohotovost vyhlášovat. Všichni jsme tady."

„Cítil bych se prostě lip, kdybych věděl, že jsme na nohou a že všichni si jsou vědomi, že se nacházíme ve stavu modrého stupně pohotovosti."

„My jsme všichni na nohou."

„Mohu ti připomenout direktivu Vesmírných sborů číslo 34124?"

„34124?" opáčil Kryton. „Žádný důstojník s umělým chrupem by se neměl pokoušet o orální sex ve stavu beztlíže?"

„Jděte oba do háje, nejlépe až do Hádu! Chci vyhlásit stav modrého stupně pohotovosti!"

„Dobrá, dobrá..." konejšil ho Lister. Zmáčkl vypínač a na zadní přístrojové desce se rozsvítil malý smutný nápis „Modrý stupeň pohotovosti".

Rimmer triumfálně zaklonil hlavu: „Konečně alespoň trochu profesionality."

„Moment. Něco mám," řekla Kochanská. „Píchněte tam dálkový skener."

Rimmer si masíroval zkrabacené čelo: „Panebože, co to je?" Lister zašilhal ke stěně s monitory. „Na plavidlo je to moc malý. Třeba je to nějaká střela."

Kochanská studovala rozmazané výstupy. „Na tuhle vzdálenost se nedá nic určit."

„Ať je to cokoli, zjevně jsou technologicky daleko před námi."

„Stejně jako albánská státní továrna na výrobu praček," opáčil Lister.

Rimmer se na židli otočil ke Krytonovi: „Přepínáme na červený stupeň pohotovosti."

„Jste si naprosto jistý, pane? Bude to znamenat výměnu žárovky."

„Vždycky se najde nějaká výmluva, že? Vždycky je nějaký důvod, proč nemůžeš vykonat mé příkazy."

„Vzdálenost patnáct tisíc navigačních jednotek a přibližuje se to, hoši."

„Navrhují úhybný manévr, pane."

„Tos uhodil hřebíček na hlavičku," řekl Kocour. Kosmik se účinkem palivové injekce vzepjal a zaskučel, přičemž se naklonil na levobok. Loď uhnula na jednu a pak na druhou stranu, ale zelený pruh je bez zjevné námahy sledoval. Byla to očividně střela naváděná tepelným zářením. Nemohli jí uniknout.

„Tak to bychom měli," povzdychl si Kocour. „Jsme totálně out, asi jako kalhoty do zvonu."

Rimmer zaklonil hlavu od monitoru: „Návrhy?"

„Pane, mohu navrhnout, že bych se nacpal do zpětné trysky reaktivního motoru a že byste moje tělo použili jako návnadu? To by mě pochopitelně rozcáklo po celém širém vesmíru a nemohl bych už dokončit dnešní praní, za což se předem omlouvám."

„Krytone, nebuď hysterický. Přestaň s tím žvaněním a na-soukej se sakra do té trysky," odpověděl Rimmer.

Lister zvedl ruku. „Nehýbej se, Krytone, nikam nepůjdeš. Nemíním si kurva sám žehlit."

„Musíme s tím navázat spojení," řekla Kochanská. „Otevřete komunikační kanály."

„Má pravdu," řekl Rimmer. „Vysílejte na všech známých frekvencích ve všech známých jazycích. Včetně velštiny."

Listerovy prsty se roztančily po konzole a otevřely zarezlý komunikační kanál. Rimmer si odkašlal, naklonil se nad mikrofon a začal vysílat. „Tady je Arnold J. Rimmer z transportního plavidla Kosmik Jupiterské důlní společnosti. Teď dobře poslouchejte, protože to nebudeme opakovat." Navlhl si vysušené rty a pustil se do toho: „Vzdáváme se. Naprosto a bezpodmínečně. Děkuji, že jste nás vyslechli. Konec zprávy. Aha, ještě přece jen něco: promiňte, že jsme plýtvali vaším časem. Mockrát děkujeme. Promiňte. Sbohem. Promiňte."

Lister bezvýsledně tiskal do kontrolních klapků. „Panebože, Rimmere, táhne se za tebou delší žlutý pruh než za uhánějícím stádem velbloudů, který trpějí průjmem."

Rimmer po něm blýskl ironickým úsměvem. Kdo se stará o to, co si Lister myslí? Nic netuší. Netuší, že podobně jako generál George S. Patton i on, Arnold J. Rimmer, věří v reinkarnaci. Vlastně byl pevně přesvědčený, že v minulých životech byl vojákem - statečnou bojovnou duší, která se tragickou shodou náhod ocitla právě v této reinkarnaci v těle bídného poseroutky. Nesl to důstojně, neboť věděl, že v příštím životě se opět vrátí jako hrdina a splní všechny náležitosti. Až do toho slavného okamžiku byl v tomto těle vězněm. Omlouval sám sebe těmi nejušlechtilejšími důvody a v záchvatu paniky si zalezl pod stolek skeneru.

„Už je to tady!" vykřikla Kochanská. „Pět navigačních jednotek do srážky."

Zelená světelná šipka udeřila do Kosmika s vlhkým mlasknutím a ihned začala plavidlo obalovat lepkavou klišovitou hmotou, až loď nakonec zůstala uchycená v pulzující bublině.

Lister pozoroval, jak se kokpit plní nezemskou šedomodrou mlhou a z konzoly vyšlehlo několik drobnějších výbuchů.

„Co to má sakra znamenat?"

„Nějaký druh nasávacího paprsku," odpověděla Kochanská. „Stahuje nás to dolů." Popadla hasicí přístroj a začala kropit plameny.

„Zapni zpětné motory," řekl Lister.

„Nefungují," odpověděl Kocour.

„Záložní zdroj?"

„Nefunguje."

„Joystick?"

„Nefunguje. Celej panel je odvařenější než bederní zvonáče s kapsama na kolenou."

Kryton vzhledl od navigačního počítače: „Pánové, vypátral jsem zdroj paprsku. Přichází z Blériosu 15.”

Zelený závojitý oblak unášel Kosmika atmosférou asteroidu směrem k městu, které obtékala řeka zaříznutá do sopečného masivu. Dvacet minut letěli nad řadami budov z kamene a jilu, mezi nimiž se občas tyčily obrovské, houbám podobné věže se zlatými klobouky, které čnily proti horizontu. Nakonec dosedli na aeropad v jižní části města.

Lister si nabíl čtvrtý bazukoid a položil ho k ostatním na plochý skener.

„Jestli se někdo pokusí dostat dovnitř, přijde těmahle dveř-ma,” řekl a ukázal na vstupní lodní průlez. „Krytone, ty běž do kokpitu, Kriss, nahoru na schodiště, Kocoure, ty pojď ke mně za stůl se skenerem.”

Náhle se na hlavním monitoru z bouře bílého šumu zjevila tvář. Byl to nějaký druh gužifa, podle zjevu to byl z větší části humanoid s prasečí růžovou pokožkou, nízkým neandertál-ským čelem a velikými masitými rty. „Mé jméno je Leekiel. Jsem Potent a člen Nejvyšší rady Blériosu. Narušili jste bez povolení blérioský vzdušný prostor. Jak je stanoveno Nejvyšším soudním dvorem na Arranguu 12 a v souladu se smlouvou číslo 876.3/16 podepsanou Spojenou republikou Guži-fovských států, musíte se nyní podřídit naší soudní moci. Co tady pohledáváte?”

„No, to se má tak...” začal Lister.

„Během příštích třiceti vteřin opustíte své plavidlo. Bude-te-li odporovat, bublina Arre zvýší teplotu ve vaší kabině na 75 stupňů Celsia. Čekáme na vaši odpověď.”

„Dobře, ehm, tak nazdar, díky, člověče,” řekl Lister přívětivě. „Vypadá to, že Leekiel má problém. Možná bude rozumný si s ním popovídat.”

Lister šel v čele skupiny, která se s námahou vlekla po vyloděovací rampě a mířila do uličky nepřátelsky vyhlízejících ozbrojenců. Blériosští je svázali pevným lanem vyrobeným z lián a poté je nacpali do zadní části špinavé hnědé dodávky s otevřenou střechou. Automobil nastartoval a vyrazil k městu.

ČTYŘI

Primitivní vozidlo na dieselový pohon se proplétalo ulicemi a Listerovi se zařezával do temene hlavy laser poledního slunce.

Všechno tady bylo primitivní: budovy splácané z jilu a bláta, cesty plné výmolů, smradlavá kanalizace, která nutila k dávení, dokonce i prosté oděvy z jediného kusu šedivého plátna, které, jak se zdálo, nosili všichni obyvatelé Blériosu. Jedinou známku civilizace představovaly obrovské, pečlivě propracované houbovité věže, které se tyčily nad městem jako gigantičtí strážníci.

Lister seděl vzadu a vyměňoval si s ostatními udivené krčení ramen, zatímco dodávka si s houkáním razila cestu mezi otevřenými stánky tržiště, na nichž se prodávalo ovoce a koberce.

Bez varování se ozval pronikavý zvuk.

Odkudsi shůry.

Lister vzhledl, aby zjistil, co to bylo. Vysoko na jednom z balkonů, které vroubily hříbkovité věže, tahala nějaká postava za masivní černý zvon. Zvuk záhy zesílil, jak se postupně přidávaly zvony z věží po celém městě.

„Hele,” ukázal Rimmer na nejbližší věž, kde se ke zvoníkovi přidaly další dvě postavy a začaly do propasti pod sebou rozhazovat rýžová zrnka. „Co to má všechno znamenat?”

Dodávka se šklbnutím zastavila po straně stánku na tržišti, kde se prodávala papája a mango. Strážci vytáhli zpod sedadel několik černých kápí, hodili je členům posádky přes hlavy a dole pevně utáhli.

Lister zíral do černé tmy.

Jediné, co slyšel, byly tlumené výkřiky, které vydávali blériosští při pobíhání sem a tam a zjevném organizování nějaké činnosti. Nic z toho neuvidí, pokud se mu nějak nepodaří přitáhnout si látku těsně k tváři. Otevřel ústa a pokusil se chytit kápi do zubů. Při prvních třech pokusech mu látka uhnula. Po čtvrté ji jedním zubem zachytil a pomalu si ji začal vtahovat do úst, jako rybář, který právě chytil žraloka kladivouna. Kousek po kousku, sousto po soustu si navinul látku do úst, přičemž ji po celou dobu vypínal přes obličej.

Nyní už dokázal rozpoznat neztetelné stíny. Temné siluety běžících postav. Vsoukal do sebe ještě kousíček, přičemž část nechal pod horní dásní, a opět vyhlédl. Stíny nabíraly tvar.

Guzifové lítali sem a tam a zdálo se, že se dělí do skupinek po dvou — vždy jeden samec a jedna samička. Někteří z nich dávali na odiv barevné trojúhelníky na svých tunikách, které je podle všeho opravňovaly k výběru partnera podle vlastní volby; jiným se zase partnera najít nepodařilo a horečně obletovali zbývajících ošklivky a ošklivce ve snaze zvolit si alespoň ty nejméně odporné.

Konečně zvony přestaly zvonit a nad celým městem zavládlo ticho. Potom se na všech věžích ve tvaru hříbů objevili kněží hrající na harfu, zatímco veškerá populace Blériosu 15 začala souložit. Lister civěl skrz svou černou kápi na zmítající se masu znuděných těl, která si hleděla předepsané práce.

O šedesát vteřin později hudba harf přerostla v bouřlivé finále a země se otřásla, jak celá populace Blériosu 15 společně vyvrcholila - nebo to přinejmenším předstírala. Poté se od sebe všichni oddělili, rychle se oblékli a pokračovali ve své každodenní činnosti.

Lister si záhy musel zakrýt oči před ostrým sluncem, neboť blérioský strážce mu sundal černou kápi. Dodávka potom znovu kašlavě nastartovala a pokračovali v cestě ulicemi města.

Lister se krčil v rohu cely a pozoroval pramínek vody kapající ze stěny a dopadající do páchnoucí bažiny, v kterou se proměnila podlaha. Kocour s Rimmerem rázovali jednotným krokem na protilehlých stranách cely, zatímco Kryton stál tiše v rohu a Kochanská si dávala do pořádku poraněný ko-lenní kloub.

Dveře cely se otevřely, dovnitř vešli čtyři blériosští strážníci a utvořili hvězdu. Na špici formace byl gužif, kterého ještě nikdy neviděli. Přes obličej měl ornátovou roušku jako aztécký kněz a na sobě drahokamy zdobené stříbrné roucho,

kteřé mu halilo celé tělo od krku až po paty; celé až na kruhový otvor vystřižený v látce, jenž umožňoval, aby mu z obleku visely genitálie. Byla to jediná viditelná část jeho těla.

„Zabloudili jste bez povolení do vzdušného prostoru Blériosu 15. To je velice vážné provinění.“

Lister spustil: „Neměli jsme v úmyslu se vás nějak dotknout, člověče. Hledáme mou jinou verzi. Při průchodu omni-zónou jsme udělali navigační výpočetní chybu a...“

Potent si ho nevšímal. „Máte na vybranou dvě možnosti: předstoupit před soudní dvůr na Arranguu 12 a dokázat svou nevinu, nebo zaplatit pokutu.“

„Kolik to přesně dělá?“ zeptal se Rimmer, který upřeně hleděl nahoru na hlavu kněze.

„Dvě stě barelů nafty...“

„Dvě stě barelů nafty? Máme sotva čtyřicet.“

„Nebo pět tyčinek Gatoo.“

„Gatoo? Co je to?“ Zavrtěl hlavou: „Vykašlete se na to, stejně žádné nemáme.“

„Nebo přejete-li si, můžete zaplatit spermatem. Čtyři mililitry. Takže co to bude?“

Lister si vyměnil pohled s Kochanskou. „Tak si to proberme ještě jednou. Buď předstoupíme před soudní dvůr...“

„Na Arranguu 12...“

„Přesně tak. Nebo zaplatíme pokutu.“

„Správně.“

„A pokutu můžeme zaplatit jedním ze tří způsobů. Za první: nafta - dvě stě barelů. Za druhé Katoo...“

„Gatoo.“

„Správně, Gatoo. Nebo za třetí můžeme zaplatit spermatem.“

„Tak je to správně.“

„Čtyři mililitry.“

„Správně.“

„Což je přibližně půl čajové lžičky.“

„Asi tak.“

„Můžeme se zeptat, co s tím spermatem uděláte?“

„Náš živočišný druh byl geneticky upraven pro pomoc s terraformováním nehostinných slunečních soustav.“

Schopnost reprodukce se nepovažovala za nezbytnou, protože naše životnost přesahuje tisíc let.“

„Vy jste teda sterilní?“

„Devadesát devět procent mužské populace ano. Jinak jsme všichni Potenti.“

„Ale ženský jsou plodní?“

„Většinou.“

„A proto máte ty věže se zvony a svoláváte všechny k... souložení? Abyste si zajistili maximální možnou plodnost?“

„Jako návštěvníka vás měli oslepit kápi temnoty.“ Kocouroví přes tvář přeletěl úsměv: „Zdravý sperma tady představuje majlant?“

„Nic nemá na Blériosu 15 větší hodnotu. Ale teď vážně: snad nám nechcete namluvit, že nějaké máte? Podle vašeho plavidla se dá snadno usoudit, že nebudete tak bohatí. Také podle vašich šatů a chování. Nejste žádní Emo-kupci, žádní obchodníci. Kde by lidé jako vy mohli získat sperma?“

Lister s Kocourem v rozpacích zírali do podlahy cely. Konečně vzlédl Lister: „Máme tajné zásoby.“

„Přesně tak,“ řekl Kocour. „Skladujeme si je na zvláštním místě.“

„Někde na vaší lodi?“

Lister pozvedl obě ruce do vzduchu, jako by točil na tyčích talíře. „Ehm, ano, pochopitelně. V sejfu. Na lodi, přesně tak.“

„Zařídím, aby vás dopravili zpátky na vaše plavidlo.“

Lister se uklonil. „Rádi vám zaplatíme jakoukoli výši pokuty, kterou uznáte za vhodnou. Jen ještě poslední věc. Za jaký odpovídající poplatek byste nám mohli umožnit strávit na Blériosu 15 nějakou dobu?“

„Za jakým účelem?“

„Potřebujeme si odpočinout a doplnit palivo. Také bychom si rádi pořídili nějaké zásoby.“

Blérioský radní přikývl: „Tak dobře. Ale pouze po zaplacení pokuty.“

Lister se podruhé uklonil.

Zpráva se rychle šířila tržištěm: kolem stánků procházejí obchodníci se značným množstvím spermatu k útratě.

Nakoupili chléb a sýry, naftu a zbraně, látky a víno a spoustu zatuchlých svazků s popisem historie pásu asteroidů, o nichž Kryton tvrdil, že budou užitečné. Pořád přitom ještě měli čím platit.

Celým tržištěm je provázely zpěvavé výkřiky: „Vznešení pánové, vznešená dámo!“ Nakupovali zboží, předávali trhovcům zkusavky a pokračovali v nákupu až do setmění.

Razili si cestu zpátky ke Kosmiku a Krytona napadlo, že na pásu asteroidů probíhá podivná evoluční válka. Válka mezi různými druhy gužifů. Podivné na ní bylo to, že živočišné druhy během celé historie nikdy nepřicházely do vesmíru plně vyvinuté. Vždy si prošly evolučním holocaustem a přizpůsobovaly své formy, až nakonec zatoužily stát se součástí přírody. Tak získaly právo na existenci.

To u gužifů neplatilo.

Kryton z dějepisných knih zjistil, že gužifové byli stvořeni na Zemi, aby lidskému rodu pomohli terraformovat nové galaxie, a v této realitě skončili po průchodu omnizónou, když se vzbouřili proti svým lidským pánům. Nejenže si nezaslou-

žili existovat, oni byli přímo stvořeni s umělými genetickými vadami, aby se zabránilo jejich dlouhodobému přežívání.

Výsledkem - nebo tak to alespoň mechanoidovi připadalo - byl scénář, který představoval v přírodě naprostý unikát. Už nebojoval každý jednotlivý živočich za vítězství svých genů nad geny ostatních: nyní bojovaly jednotlivé gužifovské kmeny o překonání svých genetických daností, o rychlejší rozmnožování a posílení vlastního kmene oproti jiným kmenům na pásu asteroidů.

Z toho vyrůstal zvláštní systém spravedlnosti, v němž se nevina vždy vztahovala k chování, které by bylo v souladu s dalším rozmnožováním druhu. Ti, kteří nedokázali souložit, byli vězněni, oslavována byla polygamie a cizoložství chva-lořečeno.

Když se prodírali tržištěm s nakoupeným zbožím na dřevěné rikše, Lister zastavil u stánku, kde se prodávaly svíčky.

Přemítal, zda by se nehodily, až zase nepůjde elektřina a halogeny budou k ničemu. Vzhlédl, aby se prodavače ve stánku zeptal na cenu, a spatřil pár černých očí, v kterých se zračil strach.

V prvním okamžiku Lister ten pohled nechápal. Gužif se ho bál. Ne, ještě víc než bál: děsil se ho. Ale proč? Nikdy se přece nepotkali.

Potom si uvědomil, že se dívá do očí někoho, kdo se zná s jeho druhým já. „Ty ho znáš.”

Majitel stánku proklouzl pod plátěnou zadní stěnou a úprkem vyrazil přes tržiště.

Lister na něho ukázal prstem: „Zná ho. Zná moje druhý já.”

Kocour si sundal žluté flanelové sako, pečlivě si je složil a podal Krytonovi, jako by to bylo turínské plátno: „Ručíš mi za ně životem, kámo. A tím myslím, že fakt životem.” „Pane, na to se můžete spolehnout.” „Slib mi, že jestli uvázneš v hořící budově, sako půjde první.” „Pane, ochrana tohoto saka je novým smyslem mého života.” „No vidíš — to jsem chtěl slyšet.”

Kocour se protáhl skupinkou přihlížejících a vydal se pronásledovat prchajícího stánkaře. Přeskočil dva gužify nesoucí srolovaný koberec, vyhnul se převrácenému stánku s ovocem a táhlým skokem se snesl na postavu mířící k zaparkované dodávce. Srazil ji v oblaku prachu.

Přiběhl zadýchaný Lister: „Odkud mě znáš?”

Gužif se zamračil, nerozuměl. „Odkud mě znáš?”

„Dobře víš, odkud tě znám. O co ti jde?”

„Prostě odpověz na otázku. Odkud mě znáš?”

„Jestli to má být nějaká...”

„Odkud?”

„Přivezl jsem tě na Blérios 15. Tvoje plavidlo nešlo opravit. Vysadili tě na pustý asteroid.”

„A potom?”

„Sebrala nás federální rada. O mně věděli, že jsem Emo--pašerák. Svalil jsem vinu na tebe.”

„A dál?”

„Odvedli tě k výslechu. Už nikdy jsem tě neviděl.”

„Co moji společníci z lodi? Co se stalo s nimi?”

„Nevím. Nechtěl jsi o nich mluvit. Nenaléhal jsem.”

„Jak dlouho to je?”

„Čtyři měsíce.”

„Takže pokud bych se chtěl najít, co bych měl udělat?”

„Co to sakra meleš?”

„Prostě odpověz na otázku.”

„Všechno jde k soudnímu dvoru na Arranguu 12. Pokuste se získat audienci u Regulátora.”

Ještě něco?”

„Když budete chytří, pošlete tam mechanoida.”

„Proč?”

„Je k mechanismům shovívavější. Noid získá informaci mnohem spíš.”

Listerova pravá pěst se obloukem vznesla, udeřila a stánkař se zapotácel a rozplácl se v bedně švestek.

„Dík,” zdvořile poděkoval Lister. „Docelas nám píchnul.”

PĚT

Kryton kráčet svou podivnou chůzí se směšným vyhazováním kolen a s abnormálně velkými chodidly nahoru po schodišti do soudní síně. Prodíral se klubkem gu-žifovských demonstrantů, kteří v dusném večerním vedru mávali transparenty. Podivné písmo, jímž byla hesla napsána, neuměl Kryton přečíst. Byl to strojový kód, který nepoznával, ale ať už gužifové protestovali proti čemukoli, směš vedra a nespravedlnosti je doháněla na pokraj šílenství. Při pohledu na mechanoida, který si s omluvami razil cestu zástupem, dav okamžitě začal předpokládat, že Kryton je členem soudního dvora, a tak se na něho snesl monzun plivanců a zkaženého jídla. Kryton byl jako obvykle laskavý a zdvořilý: popřál štekajícímu davu dobrý den a poznamenal, že dnes absolutně nádherně, že jejich transparenty vypadají úžasně a jak opravdu výborně a daleko dokážou gužifové doplnit. Celá jeho bytost se zachvívala obdivem: Kryton miloval každého, kdo se stavěl na odpor vůči systému, kdo se dokázal postavit na vlastní nohy a nesouhlasit se zavedenými pořádky, protože šlo o vlastnosti, které ve vlastním naprogramování totálně postrádal.

Vešel do nízké rozpláclé budovy ze žlutého pískovce, předal svůj ustanovovací dekret a odvedli ho dolů spleť chodeb. Takže už je to tady.

Předstoupí před nejvyššího.

Záhy by měl zjistit, co se stalo s Listerovým druhým já a zda li soudní dvůr vyslechně jeho žádost o milost. Musí

použít veškerý svůj přesvědčovací um a veškerou výřečnost, aby je přesvědčil o smyslu takového kroku. Jeho centrální procesor okamžitě hlásil, že se ocitl na čtvrtém stupni úzkostného módu. Následoval své průvodce, zabočili dolů doleva širokou kamennou chodbou a potom nahoru doprava krátkým schodištěm, a celou dobu přemýšlel nad úkolem, před nímž se ocitl. Zjistil, že jeho centrální procesor hlásí stupeň číslo tři úzkostného módu, který vzápětí klesl na druhý stupeň. Potom se zapnul čtvrtý stupeň módu strachu následován klidovou hodnotou na úrovni 0,00000004321 - nejnižší za celý rok.

Průvodce zůstal stát před těžkými dubovými dveřmi vroubenými zdobným mosazným kováním a poté trpělivě počkal, až si Kryton vyzkouší sérii hlubokých úklon, do mrtě propracovaných pukrlat, z nichž kapala falešná úcta. Konečně Kryton kývl na průvodce, aby jeho přítomnost oznámil. Průvodce zaklepal na dveře, jakýsi bas vyštěkl „Dále“ a Krytona uvedli do oválné místnosti. Podobně jako na chodbách byly i zde stěny ze žlutého pískovce a podlaha z umělecky provedené mramorové mozaiky zobrazující ovládnutí pásu asteroidů gužifí.

Regulátor seděl za mramorovým stolem a studoval nějaký ručně psaný svitek. Jeho oči zůstaly zapíchnuté do stránky i ve chvíli, kdy utrousil mumlavý pozdrav. Kryton se hluboce uklonil, přičemž pravačkou zametl podlahu a kolena zohnul do náznaku dívčího pukrlate. Poté se narovnal a pro jistotu se uklonil ještě jednou. Váhavě a zpočátku poněkud hodně tiše začal mluvit: „Vaše veličenstvo, je pro mne, pro životní formu tak skromnou, nízkou a bezcennou, jako jsem já, pouhý Mechanoid 4000, sanitární droid, neobyčejnou ctí, že mi bylo umožněno setkání s vámi přímo ve vašem úřadě a podílet se na vdechování týchž molekul kyslíku, jako vaše vážená... ehm... Váženost.“

Regulátor vzhledl od svitku a probodl ho přivřenými očima: „Ano, řekl bych, že to je čest.“ „Smím se posadit?“

Regulátor přikývl.

„Hledám člověka, který si říká Lister. Pokud vím, prošel vaší soudní síní a doufám, že ode mne ochotně vyslechnete žádost o milost.“ Regulátor přikývl.

„Nedokážu přesně rozpoznat povahu jeho přečinů proti slavné Gužifii a říkám si, vaše Veličenstvo, zda byste mi to snad nemohl říct vy?“

„Jeho zločin je vážný. Opravdu velmi vážný.“ „Aha,“ odušil Kryton pokorně.

„Kompletně zničil asteroid Cyrius 3 a po celém pásu loupil a drancoval. Zničil Hvězdného koníka, věrného sluhu na asteroidu Ariel 2, a je odpovědný za mnohá úmrtí, včetně úmrtí mne samotného.“

Kryton se ponížene usmál a nařídil svému centrálnímu procesoru, aby mu poslední řeč přehrál, neboť chtěl zjistit, zda nejde o selhání sluchového systému. „Je odpovědný za mnohá úmrtí včetně úmrtí vás samotného?“ opakoval Kryton pomalu. „Ano.“

„On vás zavraždil, vaše Veličenstvo?“ „Bohužel ano.“

Kryton zavrtěl hlavou: „Nejsem si jistý, zda dobře rozumím, pane.“

„Copak tomu vůbec někdo rozumí?“ vyštěkl Regulátor. „Co posedne tvora, že podnikne takovou orgii zla, vraždění a násilí?“

„Ne, pane, já jsem měl na mysli, že nerozumím tomu, jak vás zavraždil, a vy jste přitom docela očividně naživu a mluvíte se mnou.“

„On mě přece ještě nezavraždil, ty imbecilní droide,“ odpověděl Regulátor netrpělivě. „Ještě žádný zločin nespáchal. Jenže je k tomu předurčen v budoucnosti.“ „Takže v téhle chvíli je nevinný?“ „Pochopitelně, že je v téhle chvíli nevinný. Svůj zločin ještě nespáchal.“

„Nebylo by v tom případě spravedlivější...“ „Cože? Snad nechceš říct, že mám počkat? Počkat, až opravdu spáchá svůj zločin dřív, než ho odsoudíme?“

„No, uvědomuji si, že je to poněkud troufalá myšlenka, ale možná je trochu...“ Krytonův hlas zeslábl do vytracena.

Potom Kryton vzhledl a řekl: „Jsem asi směšný, že?“

Na Regulátorově smrtelně vážné tváři se objevil blahosklonný úsměv, jako stará zubní pasta vymáčknutá z tuby.

„Kdybyste čekal, až bude spáchán zločin dřív, než potrestáte viníka, pachatelé by dosáhli svého - bylo by povoleno, aby se stal zločin. Co by to bylo za absurdní systém spravedlnosti?“

„To by bylo skutečně absurdní,“ hlesl Kryton.

„Čas možná běží kupředu, ale to neznamená, že bychom nemohli lovit proti proudu.“

Jak tedy víme, že Lister spáchá všechny ty zločiny?“

„Je na to spousta důkazů.“

„Opravdu?“

„Ach ano.“

„Například?“

Regulátor pokynul Krytonovi, aby přistoupil blíž, a potom řekl tlumeně: „Viděli to mystikové. Spatřili to ve svých snech, uviděli to v oslavném velkém ohni úsvitu nového cyklu a v olejových skvrnách Cfadeertu - všech šest to spatřilo.“

„A jsou si jisti, že ten, koho viděli, byl Lister?“

„Neviděli zločin tak zřetelně, dokud nenařídili exekuci gu-zífa známého jako S'rt džindžum, a to za odporné věci, které spáchal na jakovi ve třech cyklech po sobě.“

Kryton se vřele usmál. „Tak děkuju, to je naprosto všechno, co jsem potřeboval vědět. Velice jste mi pomohl. Děkuju. Vlastně ještě jedna věc. Kde si odpykává svůj trest?“

„Je vězněm kárného tábora známého jako Kybérie na asteroidu Lotomi 5.“

„Má povolené návštěvy?“

„Až po pěti letech trestu.“

Kryton se omluvil a odešel. Teď už věděl, proti čemu demonstrují gužifové před budovou. Chtějí skoncovat s

mystickým systémem spravedlnosti, v němž může být kdokoli poslán do Kybérie bez sebemenší naděje na obhajobu. Také pochopil, proč chce stát systém udržet: jakým lepším způsobem se zbavit disidentů a nevěřících? Uvrhnout je do Kybérie a zahodit klíč.

Kryton scházel po schodišti soudní síně. Svým způsobem měl radost - maličký drobet pochybností ho pronásledoval od chvíle, kdy poprvé přišli na palubu alternativního Kosmi-ka. Tehdy přemýšlel, jestli Lister zabil posádku vlastnoručně. Nyní znal pravdu: neodpykával si doživotní trest za vraždu, odpykával si ho za zločin, který spáchá v budoucnosti, za cosi absolutně nesmyslného. Kryton začal osnovat plán útěku.

ŠEST

Lister vyplul na hladinu vědomí, ale schovával se za zavřenýma očima. Tak je tedy na místě.

V Kyberpekle.

Ležel s pevně zavřenýma očima a ztuhlým tělem, zatímco srdce mu poskakovalo v rychlé basové figuře ve stylu funkky a v ústa měl vychlejší než sobotní večírek mediků čtvrt hodiny před půlnocí.

Zdálo se, že leží na nějaké rovné, dobře odpružené ploše, docela pohodlné. Rukou pohladil povrch: bavlna. Postel s bavlněným povlečením.

Opatrně se několikrát za sebou nadechl a čekal, že ucítí štiplavý zápach síry nebo nějaký jiný nechutný smrad, ale ne: cítil jen čisté prostěradlo a nasládlou vůni kůry vavřínu.

Vavřínu?

Poslouchal a čekal, kdy zaslechne výkřiky mučených a srdceryvný jekot těch, kteří byli zbaveni veškeré naděje v kyber-prostoru jeho představ. Nic. Téměř ticho, kromě něžného šplouchání vody.

Šplouchání vody?

Už bylo načase. Musel se tomu postavit tváří v tvář. Otevřel oči.

Vila ho ohromila: bílé štukované zdi, španělský koloniální styl s krémově žlutým nábytkem, terakotové vázy a masivní pohovka ve tvaru C potažená bílou kůží, na níž by se pohodlně vešlo deset lidí. Oválná postel, na které ležel Lister, stála na zvýšené části podlahy s výhledem na prostorný obývací pokoj dlážděný mramorovými kachlíky.

Nedávalo to smysl. Odbelhal se k oknu se zavřenými bílými okenicemi a s prudkým trhnutím ta nově natřená dřevěná křídla otevřel.

Co se to tady sakra děje?

Podél zátoky se táhl pruh bílé pláže zakřivený jako bume-ranga posetý palmami, které se líně skláněly k mořské hladině.

Ocítl se v nebi.

V mozku mu to výstražně zahoukalo. Rozepnul si kalhoty, serval ze sebe spodky a s úzkostí se podíval mezi nohy. S ulehčením vydechl, nemohl tomu uvěřit.

Měl ho. Díkybohu! Díkybohu!

Už byl přesvědčený, že dopadl jako Ken, ale ne - všechno bylo jako vždycky.

Cestou k bílému ratanovému baru si zapnul pásek na kalhotách. Potom odšrouboval uzávěr z láhve bourbonu. Opatrně k ní přičichl. Ne, nebyla to moč nosorožce, nebyly to odporné tělesné tekutiny ze vzteklého psa smíchané se splašky, byl to značkový Jim Daniels. Lister si nalil dvojitou míru a hodil do skleničky dvě kostky ledu. Napil se. Whisky mu propláchl hrdlo a poprvé po velmi dlouhé době se mu na rtech objevil úsměv.

Tak dobře se necítil už celé věky.

Se skleničkou v ruce a za mocného chřestění ledu se přesunul k hi-fi věži. Začal se prohrabovat fonotékou. Zase se mýlil: žádný Neil Diamond, žádná dechovka, žádných dvacet nejlepších sol na bicí, žádná flétna, žádný muzak, žádné melodie hrané na akordeon a žádný James Last. Naopak, byl zde docela slušný výběr. Ne, lepší než docela slušný. Pěkně slušný. Vlastně vynikající.

Lister si pustil RBS a nalil si druhý bourbon. Měl ho napůl vypitý, když se rozhodl zabloudit do kuchyně, a v tu chvíli objevil uvítací balíček.

Uvítací balíček ležel na kuchyňském stole v obrovském slaměném košíku. Nahoře byla velká kytice růžového šeříku. Ke květinám byl sponkou připnutý navoněný dopis v červené obálce. Lister opatrně nadzdvihl víko a nakoukl dovnitř.

Zůstal zírat na výběr lahůdek: grilované kuře, medailonky z vepřového masa, plátky hovězího —všechno přichystané; chřest, plněné olivy, francouzský chléb, čerstvé jahody; šlehačka, belgická čokoláda, výběr sýrů a dvě láhve vychlazeného archviního šampaňského Marne Valley.

O co tady kráčí? Dostane snad v Kyberpekle člověk všechno, co se mu zamane? Co bude tím peklem? Absence cenzury a morálky? Žádné omezení? Lister vzal do ruky dopis a otevřel ho kuchyňským nožem.

Vážený pane Capote,

byl jste shledán vinným z pašování zakázaných materiálů přes gužifovské území. Jako hologram jste porušil smlouvu uzavřenou mezi Gužifí a všemi světlem generovanými bytostmi o zachování klidu, která tvoří součást jurisdikce republiky Gužifte. V důsledku svého činu jste byl odsouzen k pěti letům v kyberprostorovém scénáři, jenž byl navržen a stvořen na základě vašeho provinění.

Dopis ještě pokračoval, ale Lister přestal číst.

Byl v nesprávném kyberprostoru. Tohle bylo peklo někoho jiného. Noční můra jiného člověka.

Náhle se uprostřed místnosti zhmotnila postava hologra-mu s vychýlenou osou společně s gužifovským strážcem. Ca-pote, malý muž s řídnoucími šedinami a kulatým obličejem, vypadal vyděšeně, když se rozhlížel po místnosti.

„Maso nechci, já jsem vegetarián. Ze šampaňského mě pálí žába.“ Vrávoravě doklopýtal do obývacího pokoje.

„Nábytek ve španělském stylu - proboha, jenom to ne. Připomíná mi mou první ženu. Panebože, ne, néééé.“

Gužifovský strážce pohlédl na Listera a promluvil: „Došlo k chybě: budete dopraven do správného kyberscénáře, jak nejrychleji to bude možné.“ „Díky,“ řekl Lister tupě.

Pokoj se začal měnit a Lister ztratil vědomí.

K životu ho probralo zvonění budíku. Lister se vynořil z polštářů, jež vypadaly a smrděly, jako by v nich spali pářící se hroši, a začal kolem sebe tápat, aby umlčel to vřeštění, které připomínalo protiletcecký poplach a zařezávalo se mu do mozku jako laserový nůž. Správně předvedl všechny stereotypní úkony, úpění, shoení budíku z nočního stolku, ránu do hlavy, když se sklonil, aby ho zvedl, až nakonec se podvolil nevyhnutelnému. Přehodil si nohy přes pelest, s námahou otevřel jedno oko a začal hledat vypínač.

Točil ručičkami na budíku sem a tam a po celý ten čas se mu groteskní hukot zavrtával mezi oči. Bolest zubů se zhoršovala a vídeček v levé nosní dírce pulzoval víc než kdy jindy. Po chvíli, která připomínala celou věčnost, dokonce delší, než kolik zabere čekání na obsluhu v obchodě s elektronikou v sobotu odpoledne, dospěl k závěru, že budík žádný vypínač nemá. Praštil s ním o zem a dílo zkázy dokončil podpatkem. Nebo si alespoň myslel, že dokončil. Ale ne: právě když znovu uléhal do postele, budík s trhnutím ožil a rozvibroval se tak zuřivě, až se zdálo, jako by se skutečně vydal po vyblitě zeleném koberci, který se lepil na nohy jako suchý zip, směrem k Listerovi. Rozhodl se, že jediným řešením je útěk. Zavřel za sebou dveře a zjistil, že je v kuchyni.

Obě nosní dírky se okamžitě staly předmětem brutálního útoku zatuchlé omáčky. Na všech dostupných místech pracovní desky se nakláněly hory špinavého nádobí. Z fosilizovaných zbytků jídla namačkaného mezi plesnivými talíři vytékaly pramínky tekutiny, z níž čišela čerstvá ohavnost. Probruslil po podlaze mastné od cákanců tuku a otevřel ledničku. Do chřipí ho silou karate udeřil zápach shnilého vařeného zelí a rozkládajících se výhonků. Zelené mléko vytékalo z hrdel lahví a v misce přikryté mikrotenovou folií se povalovalo cosi, co nebezpečně připomínalo orangutaní embryo.

„No,“ pomyslel si, „žil jsem už na horších místech. Na mý poměry je vlastně lednička i s celou kuchyní docela slušně uklizená.“

Podíval se na uvítací košík na stole a uchopil červený navoněný dopis, který ležel nahoře. Otevřel ho rezavým otvírákem vyloveným z výlevky.

Vážený pane Listere,

byl jste shledán vinným ze zločinu proti republice Gužifii. V důsledku svého činu jste byl odsouzen k osmnácti letům v kyberprostorovém scénáři, který byl navržen a stvořen na základě vašeho provinění.

Vítejte v pekle. Věříme, že jakmile se zabydlíte, stane se váš pobyt na tomto místě nesnesitelnou noční můrou plnou muk a hnusu a váš křik volající po milosrdenství a smilování bude slyšet do všech koutů samotného času. Pokud zjistíte, že z jakékoli příčiny je něco pohodlné nebo příjemné nebo se vám to jakýmkoli způsobem zamlouvá, neváhejte se na nás obrátit. Některý z našich zaměstnanců s radostí zabezpečí, aby v co nejkratším termínu bylo všechno opět navýsost nepříjemné a vyčerpávající.

Se srdečným pozdravem, ředitelství Kybérie.

Lister vypáčil víko a zahleděl se do obsahu košíku: řasami prorostlý bujón, plesnivá paštika, zkyslé víno, sardelová pasta, upečený pásovec, dva tucty rýžových koláčků, čtyři balíčky bylinných cigaret, americká káva, portugalský čaj, karton psího mléka a kniha s názvem Akademická ročenka Hamiltonské univerzity — Slavná léta.

Lister zavřel košík, uchopil paličku na maso, rozrazil dveře a namířil si to přímo k budíku, který dosud zuřivě zvonil na podlaze. Čtyři rány a byl to bývalý budík.

Vyhlédl z okna pokrytého špinou, a jelikož mu kolem hlavy bez ustání bzučel komár, uvědomil si i soustavné kapání psychopatického kohoutku do přetékajícího umyvadla v koupelně. Náhle se z bytu nad ním ozvala píseň Neila Diamonda a rozvibrovala prasklou žárovku na stropě i s upatlaným oranžovým stínítkem. Z bytu odvedle současně zaburácelo dementní sólo na bicí a začalo mu vytloukat díru do lebky.

Nahlédl do televizního programu a proletěl pořady. Rodinné seriály s roztomilými pětiletými dětmi, historické dokumenty o jakubovském nábytku, syrské telenovely a devadešátiminutový přímý přenos z vyšetření konečníku. Musí se odtud dostat. Musí přemýšlet. Rozhodl se, že na sebe hodí nějaké hadry a porozhlédne se po okolí.

Má ale vůbec nějaké hadry?

Stará polorozpadlá skříň stála zasmušile v rohu pokoje. Věděl, co v ní najde, ještě dřív, než otevřel její hrozivě skřípající dveře. Na věšácích viselo pět úhledných pruhovaných mikin v barvách dopravních světel. Na dalších dvou ramínkách visely dvojce oranžové montérky a vedle nich tři košile, na nichž ulpěly čerstvě ostříhané vlasy. Dole stály troje boty, o nichž Lister správně odhadl, že jsou přesně o půl čísla menší.

Oblékl se do těch směšných, svědivých šatů a rozhodl se, že se projde po městě. Podívá se na Peklo zvenčí.

SEDM

Stádo krátkosrstých jaků tiše zíralo do noční oblohy a nevěnovalo sebemenší pozornost malému zelenému plavidlu, z něhož se vysunuly přistávací nohy a připravily se k dosednutí na zem. Brzdící motory chrly proudy oranžových plamenů do písku pouště, z něhož našlehal divoká malá tornáda, ale jakové dál přezvykovali seno a příliš nepřemýšleli. Vůbec toho moc nenapřemýšleli, protože kromě světově proslulého, prvotřídně zkaženého dechu patřilo nepříliš usilovné přemýšlení stejně jako tupý pohled ke dvěma rysům, jež vydělovaly jaky jako snad nejméně vnímavý živočišný druh, který byl kdy svědkem Kocourova přistání s pomocí ruční brzdy.

Najednou se objevila další pro jaky nezajímavá věc, neboť z půlkruhu stanů, které stály kolem díry napajedla, vyběhly v panice postavy v černých kápích a uháněly kolem nich, přičemž v běhu nabíjely automatické pušky a vytahovaly zakřivené šavle, dosud odpočívající v pochvách.

Malé zelené plavidlo přistálo na hřebenu písečné duny, jeho přistávací rampa se ve spalujícím pouštním vedru skřípavě přimáčkla k zemi a v palubním průlezu se objevilo pět postav v bundách obšitých kůží, lyžařských brýlích a galoších.

„Soráč, kluci," řekl Lister. „To je moje chyba, nemyslel jsem dopředu. Měl jsem zkontrolovat počítač s počasím."

„Ty jsi nezkontroloval počasí v počítači? Tvrdil jsi ale, že je to ledová planeta."

„Předpokládám, že byla. Připadala mi zasněžená, když jsme byli na oběžné dráze."

„Ty nikdy nemyslíš dopředu, ty moulůvče," řekla Kochan-ská bez nenávisti. Jsi prostě alergický na plánování."

Vrátili se zpátky do plavidla a za pár minut se objevili v plážovém oblečení.

Lister se postavil na přistávací můstek a oslovil postavy v černých kutnách, které se pod nim seřadily do podkovy.

Zaječel do dlaní stočených do kornoutu: „Vy jste, chlapi, Kini-tawowci? Nomádi, badawi?" Neozvala se žádná odpověď.

„Prej byste nám mohli pomoci."

Ticho.

„Máme v Kybérii jednoho kamaráda. Potřebujeme pomoc: zbraně, informace, vojáky."

Ticho.

„Máme dost věcí, kterými můžeme zaplatit."

„S dovolením, pane," přešel Kryton bez zjevné námahy do jazyka Kinitawowi. „Kinitawowi, nekh nikhinekh histan! Ka-nua watua nahú."

Postavy v kápích stály dál netečně. Potom si své kápě sundaly a odhalily ponuré čenichy, které připomínaly hrocha geneticky zkříženého s gorilou. Jurargeor dor degga!"

Lister přisunul k vrcholu vylodovacího schodiště truhlu a začal z ní vytahovat část obsahu: „Pohled'te, levisky! Whisky. Vídea. Sperma. Proč potřebujeme pomoc? Musíme zachránit našeho soudruha. Comprenez?"

Kryton překládal: „Ajd' gy gon banuu. Nilket kan ua nah újekcht!"

Kinitawowci přikývovali a začali odcházet zpátky do svého tábora.

Rimmer se vydal za nimi. Podle jednoho vandráckého droida, kterého potkali v baru na Blériosu 15, měli být Kinitawowci přátelští; kočovali v kmenových skupinách, potulovali se pláněmi na opuštěných asteroidech, které tvořily většinu severního sektoru pásu, a provozovali výměnný obchod s rozličnými společenstvími gužifů, od nichž nakupovali emoce a vzpomínky, které pak s obrovským ziskem prodávali simulantom.

Rimmer jim nedůvěřoval.

Vlastně pokládal téměř za nemožné někomu věřit. Byla to vlastnost, která poskytla jeho obličej tenké rty a přidala ostré rysy jeho nosu a bradě. Jeho úsměv se podobal ledovci, z něhož dvě třetiny spočívaly pod hladinou, ale nic neprozrazovalo jeho nedůvěru k životu lépe než oči. Když se zamýšly pochybností, zůžily se pod hnízdem paranoidních vlasů do štěrbin jako u zatoulané pouliční kočky.

„Navrhuji, aby dva z nás zůstali vzadu pro případ, že by se něco nepovedlo. Nevěřte té sebrance ani ň. Proč nepošleme Krytona? Ten se dá obětovat."

„To je správná poznámka. Už jdu, pane." Mechanoid se šťastně rozzářil a vydal se k vylodovacím schůdkům.

Lister ho zastavil pohledem. Jestli někdo zůstane tady, měla by to být Kriss. Tihle frajeři se údajně chovají k atraktivním ženským pěkně výstředně. Navíc, pokud by se něco semlelo, může řídit Kosmika a přivolat pomoc."

„Slečno Kochanská, madam," zasalutoval Rimmer pohoťově, „hlásím se jako dobrovolník na místo vašeho asistenta, madam, na vaši nesmírně nebezpečné misi spočívající v setrvání na místě a dohlížení na chod Kosmika, madam." „Není třeba. Já to zvládnou, Rimmer." Rimmer jí věnoval jeden ze svých ledovců.

Stanová chlopeč se prudce rozhrnula a náčelník Kinitawow-ců kráčel směrem k nim, přičemž si před potřesením rukou s Listerem otřel své zvířecké tlapy do špinavé zástěry.

„Hír bhdžu džnh dewj?"

„Ptá se, jestli chceme obchodovat, pane," překládal Kryton.

„Řekni mu, že potřebujeme pomoc, abychom dostali našeho přítele z Kybérie. Na ceně se určitě dohodneme."

Kryton přeložil Listerovo poselství a náčelník spustil rychle v kinitawowštině.

Kryton se obrátil k Listerovi: „Pane, říká, že je pravda, že mohou pomoci, ale cena bude vysoká."

Lister přikývl: „Řekni mu, že jsme platidlem přímo napakovaný."

Táborem se rozlehl výbuch Kocourova smíchu.

Kryton promluvil: „Pañčiplatčinapagúúty."

Náčelník přikývl a pokynul jim, aby ho následovali.

V řadách po deseti leželi na zádech mrtví loupeživí droidi. Muselo jich být aspoň tisíc. Podobalo se to něčemu mezi android-ským pohřebišťem a automobilovou skládkou. Většina z nich byla zraněná: jednoocí, jednoručí, beznozí nebo s dírou v břiše, kterou prosvítalo světlo.

„Ezendži."

„Říká, abyste si vybral, pane."

„Ale všichni jsou mrtví," vložil se do toho Kocour. „Co tady máme sakra na výběr?"

Kinitawowský náčelník vytáhl krabici s mikročipy a zatřepal s ní.

„Říká, že jsou odzbrojení. Jakmile se do jejich základní jednotky vrátí deska s mikročipem, budou plně funkční."

Lister vzal Krytona za paži a odvedl si ho stranou z doslechu náčelníka Kinitawowců. „Můžeme mu věřit? Myslíš, že se od něj dá bezpečně koupit sekndhendovej droid?"

Kryton se otočil a zadíval se na náčelníka, který se opíral o jednu nohu a mazaně si mnul ruce.

„Mám-li říct pravdu, pane, spíš ne. Avšak chceme-li dostat vaše druhé já z Kybérie, potřebujeme pomoc. A v této chvíli

toto představuje jedinou pomoc, která je dostupná." Lister přikývl a vrátil se zpátky k náčelníkovi.

„Chceme jich pár vidět v chodu.“

„Hikmuje?“

„Chce vědět které, pane." Lister vstoupil mezi vyrovnané řady droidů a začal si vybírat.

Dvanáct droidů stálo v nedbalém pozoru a Lister procházel kolem nich a zkoumavě si je prohlížel. První tři se nacházeli v rozumném stavu: měli všechny údy na svém místě. Potom už to šlo s četou rychle z kopce. Loupeživí droidi číslo čtyři a pět postrádali levou paži, šestce a sedmičce chyběly uši a levé nohy a pohybovali se za pomoci paží jako třínozí psi; osmému visely oči na drátech čidel dole na prsou; devítka byla kompletní, ale pořád se chichotala a vypouštěla z úst slinové bubliny; desátý neměl vůbec horní část trupu, takže to vlastně byl pouhý pár nohou; hlava jedenáctého zmizela, aniž obdržela povolení k odchodu; a dvanáctkou byla prostě jen ruka.

„Póóó-zr," vyštěkl Lister. „Vlevoó vbok, rychlým pochodem - levá, pravá, levá, pravá." Četa se sunula, hrbila, kulhala, poskakovala, plazila a belhala nahoru a dolů po písčité duně a Lister vydával pořadové příkazy.

„Džuch utijo as niughuj," pravil náčelník.

„Co říká?" zeptal se Rimmer.

„Říká, že si pan Lister vybral dobře, pane.“

Kinitawowský náčelník je zavedl do stanu, kde byly do výšky naskládané bedny s municí, počítače a kulovité skleněné helmy se světly, a vybídl je, aby se usadili na řadu podivně páchnoucích polštářů, naskládaných kolem skomírajícího ohně. U ohně už seděli čtyři další příslušníci kmene Kinita-wowi, kteří teď povstali, uklonili se a opět usedli. Byly to dvě samice a dva samci.

Náčelník s trhnutím otevřel kovovou bednu a vytáhl vakuově zapečetěnou baňku se šroubovacím uzávěrem. Něco si z ní vysypal do dlaně. Byl to maličký růžový disk.

„Co je to?" zeptal se Kocour.

„Počítačový virus," řekl Kryton.

„Fth gy arfgt deh bdži kjo." Kryton přikývl. „Říká, že je to mocnější než slunce.“

„Gt bb id Ik aftrhe.“

„Zabíjí to elektřinu.“

„Hye ngh io deh vikm Ipo seh.“

„Pozoruhodné. Říká, že disk má takovou moc, že s ním můžeme zničit celý kybersystém.“

„Ukaž," řekl Lister a zagestikuloval oběma rukama. Kryton překládal. Náčelník vytáhl z hromady nepoužívaných přístrojů dva počítače, pohotově je propojil a potom do prvního z nich vložil disk. „Fgdžu, grh, erg, nkiju.“

„Vybízí vás, abyste poslal virus modemem z jednoho přístroje na druhý." Kocour zmáčkl tlačítka na klávesnici a sledoval, jak druhý počítač vybuchl v ohňostroji modrých plamenů.

Stanem zašuměl smích a na tvářích se objevily úsměvy.

„Gfb hnu hul Iks ain iifo do.“

„Říká, že teď vloží návratový disk.“

Náčelník vložil do druhého počítače modrý disk a počítač s pípnutím vesele naskočil. Lister všechny roztleskal. „Fajn, bereme virus a jeho opravu a ten tucet špinavců tam venku. Řekněme za polovinu zkumavky." Lister si vyroloval nohavici a vytáhl plechové pouzdro od doutníku, které měl přivázané u kotníku. Odšrouboval víčko a nechal si vklouznout do dlaně ukrytou zkumavku. „Domluveno?" Podal zkumavku náčelníkovi.

Náčelník ji převracel v dlani, potom vytáhl korkový uzávěr a přičichl. „Rhy džio nkjh opoiu nmj?"

„Ptá se, co to je.“

„Co si myslí, že by to mělo být?"

„Gdžu skigimdž.“

„Říká, že to smrdí jako sperma.“

„Řekni mu, že je moje," prohlásil Lister pyšně. „To mu můžu zaručit.“

„Hybdži," odpověděl Kryton.

„Nujfergimdž?"

„Říká: „A ty mi ho dáváš?"“

„To si piš," rozzářil se Lister.

„Pane, já..."

„Proki, mgetm klífkzzen.“

„Říká, že to je těžká urážka..."

„Jestli chce víc," řekl Lister a vyhrnul si levou nohavici, „tak dobře, dám mu víc.“

„To je moje," řekl Kocour a ukázal na sebe.

Lister se obrátil na Krytona: „Je v tom nějaký problém?"

„Listy, mon frěre," řekl Rimmer s úsměvem rozměrů billboardu. Já bych řekl, že Kinitawowci nejsou neplodní, z čehož vyplývá, že asi nebudou mít monetární systém založený na spermatozoidech. A pokud tomu je tedy takhle, tak si představ, jak to asi vypadá. Protože v jeho očích jsi mu právě předal zkumavku se svým milostným pudinkem a pak ses ještě tvářil otráveně, když se celý netřásl, aby tvůj dárek přijal.“

„Hakh nik ikhhan nab ekh! Pakh nij imh abe kch!"

„Co říká teď?"

„Říká, že tuto urážku můžete odčinit jediné důkazem, že chováte jeho a jeho lid v úctě.“

„Řekni mu, že opravdu chovám jeho i jeho lid v úctě.“

„Fgb hnhm ojm ne im mkij nm djh nakjd pkij bgd be.“

„Říká, že to musíte dokázat.“

„Ano, jistě - udělám cokoli. Tedy cokoli kromě boje zblízka s jejich nejsilnějším válečníkem v titěných kožených tangách.“

Náčelník si odplivl a zabodl ukazováček do vzduchu. Ukázal na skupinu Kinitawowců sedících kolem ohně.

„Pane, říká, že abyste prokázal svou úctu jemu a jeho lidu, musíte se oženit s jeho dcerou.“

„S jeho dcerou?“

Náčelník přešel stanem a posunkem vybídl postavu sedící uprostřed skupiny. Měřila skoro dva metry a byla zachumlaná v tmavě hnědé kožešině. Měla černý hroší rypák a kolem úst ztvrdlý nános slin.

„To je jeho dcera?“

Jedna ze tří, pane. Ze všech tří ta nejhezčí.“

„Tak moment - a co Kriss? Já jsem zadanej.“ Rimmer nasupil chřípí: „Ale no tak, Listy, je to tvoje povinnost. Kromě toho už jsi chodil s horšíma.“

„Jenom kvůli velmi špatnému osvětlení na diskotéce.“

„Hann abe kh nik nitre kchp.“

„Říká: žádná svatba - žádněj kšeft.“ Příslušníci kmene Kinitawowi povstali a začali na Listera štěkat urážky, přičemž mu bodali špinavými gorilími prsty do prsou a házeli náramky, klobouky a džíny, které přijali jako dárky, na slaměné rohože na podlaže. Lister stál se svěšenými rameny a snažil se bránit jejich verbálnímu běsnění svým nejlepším, podmanivě idiotským úsměvem. Naplivali do burácejícího ohně, uhasili ho a odešli. Lister se díval za nimi, pak se obrátil na ostatní, co si o tom myslí, a zavrtěl hlavou.

Náhle si uvědomil, že tři páry očí na něho zírají jen se špatně skrývaným podrážděním.

„Tak moment, nalijme si čistýho vína. Já se nehodlám hrbat v chlupech nikomu, kdo je asi tak atraktivní jako moje podpažní jamka po dvaceti zápasech ve stolním tenisu.“

Rimmer nevěřil vlastním uším: „Chceš snad potopit celý obchod jen proto, že zrovna neoslovila tvou erotogenní zónu?“

„Rimmere, věř mi, že by to nikdy nemohlo fungovat. Já jsem Ryba a ona částečněj hroch. Podle mého názoru z toho plyne naše naprostá nekompatibilita.“

„Pane, je to hrdý národ. Oni si to nerozmyslí. Jediný způsob, jak můžeme dosáhnout na virus a na loupežné droidy, spočívá ve vašem souhlasu se svatbou s Khakhakhakhkhakhakk-khakhkkkkh.“

„Takhle se jmenuje?“ Kryton přikývl.

„Člověče, nikdy bych si nezvykl na někoho, jehož jméno zní, jako když smrká fotbalista.“

„Podívej, Listy, ten plán je prostinký jako bulharská modelka. Uzavřeme obchod, ty si vychutnáš svatbu, a až budou všichni spát, my se vrátíme a osvobodíme tě.“

Lister zavrtěl hlavou: „To je bez šance. Ani náhodou. Vyžene si ten nápad z hlavy. Říkám vám na rovinu, hoši:

Zapomeňte na to. Jasný? Zapomeňte na to.“

OSM

Lister stál v kinitawowském svatebním obleku a s věncem květin na hlavě, zatímco kněz končil obřad: „Kan kij džiu nach tokcha, han nach wok arghy.“

Kryton se k němu naklonil a důvěrným tónem zašeptal:

„Pane, musíte říct: „Kan kij džiu nach tokcha, han nach wok arghy, což znamená, že budete milovat Khakhakhak-khhakhakhkhakhkhkhkh až do doby, kdy nebude žádný písek na poušti a slunce bude studené jako jačí bradavka v zimní noci.“

„Kan kij džiu...“ pobízel Kryton.

„Kan kij džiu...“

„Nach tokcha...“

„Nach tokcha...“ řekl Lister.

„Han nach...“

„Han nach...“

„Wok arghy...“

„Wok arghy...“

„Hannach klachkchet,“ prohlásil kněz.

„Co teď říká?“

„Říká, že můžete políbit nevěstu.“

„Cože, bez pytle přes hlavu?“

„Všichni se dívají,“ řekl Rimmer ústy vypůjčenými od špatného břichomluvce. „Tak ji brostě kurva poblib, než si ubě-doměj, že nejsi košer.“

Lister si upravil podvazky a přikývl. „Kryťáku, kamaráde, udělej mi stoličku.“ Kryton si pevně spojil dlaně, Lister se vytáhl nahoru a políbil nevěstu. Dováděv ho popadla kolem útlého pasu a medvědíím stiskem z něho vyhnala všechn vzduch. Potom si ho hodila přes rameno a vydala se s ním do svatební chatrče. Visel jí na zádech jako panna vydaná v plen vikingskému řádění a stihl ještě zavolat na své druhy z posádky: „Brzy na viděnou, hoši. Kdykoli se zastavte, svatba neznamená konec starých přátelství!“

Zamávali mu na rozloučenou a poté se Kryton obrátil na náčelníka: „Hanna bekch jekh bhn knj ele njuhjekh.“ Náčelník

přikývl a podal mechanoidovi vakuovou baňku obsahující oba viry a pár astročističů, které Krytonovi padly do oka. Až přijde čas, hodlal vymalovat loď.

„Navrhuji vzít loupežné droidy na palubu Kosmika a odletět za svítání, pánové.“

Rimmer a Kocour přikývli.

Dveře svatební chatrče se s vrzáním otevřely a Listerova nevěsta jím neobřadně mrskla na hromadu polštářů z jačích kůží, které tvořily svatební lože.

„Heggonnen nikh hakken," řekla nevěsta a začala se svlékat ze svatebních šatů.

„To byl ale den, miláčku. Že jsem ale unaveněj! No nic, jdu rovnou na kutě.“

Šaty odhodila na slaměnou rohož a začala se soukat ze

svých líbánekových sexy pantalonů. Spolehlivě mohly sloužit jako plachta na patnáctimetrovém škuneru při cestě přes Atlantik a zpátky.

Lister si vytáhl příkrývkou až k bradě a nervózně zahýkal. Bylo těžké nevšimnout si, že porost jejího břicha by odolal snad všemu kromě benzinového křovinořezu. „Na tohle ses těšila, že jo? Teď se určitě nenecháš jen tak odbýt.“

„Knakhenkh!“

„Co se tak napřed něčeho napít?“ naznačil Lister mimicky pití.

Khakhakhakhhakhakkkhakkkkkh přikývla a ukázala na hlíněný džbán se dvěma poháry na podnose vedle postele.

Lister jí naplnil pohár až po okraj, sám si nalil jen trochu a navrhl připítek: „Na nekonzumované svatební noci.“

„Džhygge ni džuk," odpověděla a pustila se do pití.

Lister si drobně, lékařsky usrkl z číše a sledoval, jak ona tu svou do sebe hodila a ihned si nalila další. Připomněl si, že má myslet na to, jak všechno vychází podle plánu, když náhle se zašklebil: jako by mu v žaludku začal skákat vepř - docela obvyklá reakce u lidí, kteří nejsou zvyklí na kini-tawowskou samohonku. Stan se začal točit jako bláznivé kolo štěstí, všechno v něm se v perspektivě slévalo do jednoho ohniska a potom se mu s zuchnutím zavřela víčka, jako když se zabouchnou dveře od seifu, a Lister se skácel jako podřátý na svatební lože.

Kinitawovská samohonka byla silná. Říkalo se, že jakmile se z ní jednou opijete, můžete zůstat opilí celé týdny, někdy i měsíce. Podle Listerova názoru to vysvětlovalo mnohé z jeho pozdějšího chování v několika příštích týdnech.

Nebylo to nepříjemné, ale nemohl si vzpomenout, jak se to jmenuje. Bylo pro to jméno, bylo to velice populární.

Jak se tomu sakra říká? Opět upadl do bezvědomí. Potom se opět vynořil stejný pocit. Kdyby si jen dokázal vzpomenout, co to dělá, všechno by dostalo smysl. Je to něco, na co by člověk neměl zapomenout. Ano, jistě, nikdo by na tuhle věc, kterou provozuje, neměl zapomínat. Proč on na ni zapomněl? Protože má hlavu jako štoudev. Přesně tak, někdo nebo něco ho odrovnalo. Dobře, moc dobře - teď už to málem měl. Byl tak blízko, tak blízko - málem už věděl, co se to s jeho tělem děje. Ten pocit ho tak promýval, že téměř zapomínal na tym-pánový bas, který mu nepřestával pulzovat v lebce.

Soustřed' se.

Ted' už na to přijde. Co to dělá? Je to něco, čeho si poslední dobou moc neužil. Je to... Má... Má s někým sexuální styk!

Právě tohle dělá. Miluje se, souloží - ale s kým? Otevřel oči a spatřil nahou siluetu, která na něm rajtovala. Moment.

Sex? Soulož? S grizzlym?

Ne, pochopitelně že nesouloží s medvědem. Bláznivý nápad. Musí to být Kriss, která si na sebe navlékla maškarní kostým gorily.

Proč by něco takového dělala? Udělala snad někdy něco podobného dřív? Kdepak. Tak proč teď?

Čert vem ty jeho oči, proč pořádně nevidí? Pokusil se protřít si je, aby zrak lépe zaostřil, ale její mohutné ruce mu odtáhly dlaně z obličeje a položily si je zpátky na obrovská chlupatá prsa.

Chlupatá prsa?

Moment.

Souloží s ním přece Khakhakhakhhakhakkkhakkkkkh!

Jeho výkřik explodoval do chladného nočního vzduchu: „Pom-ó-ó-ó-é-ó-ó-ó-ó-c! Krytoné-é-é-é-é-é!

Kocouré-é-é-é-é-é-é-é!" Přiložila mu na ústa hrubou tlapu a rozjela se na něm ještě rychleji. Panebože, blížil se k vyvrcholení. Opravdu věděla, co dělá. Je mu to tak odporné! Copak nemá žádnou sebekontrolu? Proboha, vždyť ta holka je potomkem hrochů! „Úúúúúh, áááááách, úúúúúh. Porn... mmmmmm... óóc. Úúúúúh, ááááách. Porn... áááá..." U otevřeného ohně seděli dva starší a na oslavu svatby Bttr-nfjhjyhnehgewidnovy dcery si opékali proslulé ořechy katan-gu, když se ze stanu vynořila nahá lidská bytost mužského pohlaví a začala utíkat napříč táborem směrem k malému zelenému dopravnímu pravidlu. Muž otevřel ústa a v běhu zajčetel: „Změna plánu! Mi-z-i-H-i-m-é-é-é-é-é-é-é!!!!!!“

DEVĚT

Z reproduktoru komunikátoru uprostřed supernovy blikajících světylek na přístrojové desce Kos-mika zapraskal hlas kyberského leteckého dispečera. Opakoval požadavek na identifikační číslo plavidla a autorizační přístávací kód.

Potretí během stejného počtu minut Kocour požadavek ignoroval. Místo toho šklbl zpátky joystickem a připoutal se, neboť menší tornádo nabralo Kosmika pod břicho upper cutem a dočasně zrušilo možnost loď ovládat.

Hlas byl neodbytný: „Uveďte laskavě identifikační číslo plavidla a autorizační přístávací kód.“

Kryton přejel očima skener, aby vyhledal známky života. Nedávalo to smysl. Lotomi 5 měřil napříč pouhých osm set kilometrů a oni planetku už dvakrát přeletěli, ale pořád nějak nemohli najít Kybérii. Nakloněný Kosmik letěl nad gigantickým pískovým drumlinem a Kryton třáskal instrukce do navigačního počítače. „Pořád nic.“

„Toto je poslední varování. Uveďte, prosím, identifikační číslo plavidla spolu s autorizačním přistávacím kódem, jinak bude vyslána proti vaší lodi flotila kyberceptér.“

Lister si vyměnil s Kochanskou znechucený pohled a poté natákal do počítače vyhledávací instrukci. Opět se na obrazovce rozzářil nápis „Lituji - nic jsem nenašel“. Zlostně zmačkal polystyrénový kelímek. Měli možná jen deset minut, než na ně zaútočí kyberceptéry, a nemohli vysadit ani jednu z obou připravených skupin droidů, dokud nezaměří kár-ný tábor. Lister byl bezradný. Znechucený a bezradný. Prošel kolem skupiny loupežných droidů sedících ve střední sekci lodi, ozbrojených a připravených vyskočit. Vešel do kuchyňky, kde začal pojídat krabici cereálií k snídani. Co mají sakra dělat, když budou zataženi do boje? Kosmik byl dopravním plavidlem určeným k přepravě mezi kosmickou lodí a povrchem planety: nejsmrtelejší věcí, kterou na palubě měli, byl jeho tajný recept na párky s čili. „Tamhle! Tam to je!“ Kocour se rozzářil svým pověstným čtyřicetizubým úsměvem a ukazoval na skeneru, kde blikající žlutý křížek signalizoval silný zdroj energie. „Skenery to musely minout kvůli bouře. Držte se, kámoši a kámošky, letíme dolů.“

Kosmik vypadl z písečné bouře a letěl nízko nad klikatou pouštní cestou, která vedla z kárného tábora. Potom se stočil a vertikálně přistál v pánvi tvořené shlukem písečných dun. Přistávací nohy se přikrčily do sebe a loď neohrabaně přepadla na břicho jako dvouhrbý velbloud, který se chystá uložit se na noc. Motory doběhly a zpětný chod trysek s kvičením ustal.

Poklop se otevřel do rychle chladnoucího pouštního večera a z horního otvoru lodi se vyškřábaly tři postavy nesoucí v batohách různé přístroje. Jakmile byli všichni venku, zavřeli za sebou vchodový poklop a začali šplhat z pánve, aby našli pouštní cestu. Plahočili se vzhůru dunou a nad hlavami jim s hlasitým troubením proletěl Kosmik směrem ke Kybérii.

Rimmer si stáhl níž svůj safari klobouk, aby si chránil oči před jemným pískem, který pasát sfoukával z dun, a s námahou vykročil po pouštní silnici. Dálnice byla vybudována ve vyschlém, širokém říčním korytu a byla plná výmolů. Táhl se po celé délce asteroidu, od obytných čtvrtí gužifů na jihu až po Kybérii na severozápadě. Necelý kilometr šla skupina tří osob mlčky, šetřili energii.

Za normálních okolností měl Rimmer chůzi rád. Vlastně kdysi býval tak trochu turista: šplhal po kopcích a svazích rodného lo. Ale uzel napětí a nervozity, který se mu pomalu rozvazoval v břiše, neměl pro jeho současnou procházku pochopení. Nebylo to poprvé, kdy se ptal sám sebe, co tady vlastně pohledává.

Proč zrovna on?

Nehodí se pro útok komanda na nepřátelské zařízení. Není ten správný mužný typ. Je spíš člověk, který potřebuje přátelskou ruku, která by ho držela při zákroku u zubaře, čehož se do svých osmadvaceti let nezbavil. Má lékařsky potvrzený strach z krve. Proto se z něho nikdy nestal slavný mozkový chirurg. Jediná kapička oné tekutiny a byl na zádech rychleji než jeho matka v přítomnosti vyššího důstojníka.

Rimmer byl spíš myslitel, organizátor, velitel jednotky, nikoli bojovník; patřil zkrátka k těm, kdo sedí na kopci v gene-rálském stanu, plánují válečná tažení a pijí vynikající vína.

Nebyl žádný obyčejný pěšák. Byl příliš inteligentní na to, aby byl statečný. Proto ho krev bušící ve spáncích nikdy ne-vehnala do dráhy granátu, jen aby zachránil jiného člověka. Mnohem pravděpodobnější bylo, že by se za toho člověka před granátem schoval.

Vzpomněl si na svou starou přítelkyni Yvonne McGrude-rovou. Prožili spolu kdysi na Červeném trpaslíku spalující vášeň. Netrvalo to o mnoho déle než jeden dlouhý nádherný víkend, ale Rimmer na ni pořád myslel. Jednou ho docela dobře zhodnotila. Řekla, že je statečný muž uvězněný v těle zbabělce. Rimmerovi se ta definice jeho osoby líbila.

„Co třeba tenhle?“ zastavila se Kochanská pod telegrafním sloupem umístěným v oblouku ostré levotočivé zatáčky.

Kryton přepnul svůj zrakový systém na dálkový dosah a bedlivě zkoumal pustou silnici. „Výtečně. Je dobře chráněný a hardware můžeme zakopat hned za tím malým písečným pahorkem,“ ukázal na místo asi deset metrů od silnice.

Rimmer se díval, jak Kochanská kmitá po příčkách sloupu, zatímco Kryton začíná vytahovat počítač z plátěných obalů a zapojovat šňůry do sériových portů.

Opravdový důstojník by nekmital nahoru po telegrafním sloupě. Opravdový důstojník by vyslal zástupce. Opravdový důstojník by zařval: „Rimmere, přestaň fňukat a vylez nahoru na ten sloup. Jsi pěkně sajrajt. Co jsi?“ A on by musel odpovědět: „Jsem pěkně sajrajt, madam, a šplhám nahoru na ten sloup, madam. Děkuju, madam.“ Pak by ona byla opravdová důstojnice a možná by potom získala trochu jeho úcty.

Náhle si uvědomil, že s ním mluví.

„....Rimmere... Rimmere?“

„Ehm?“

„Posloucháš mě?“

„Cože?“

„Ty šňůry. Podej mi nahoru ty šňůry.“

„Jistě.“ Přes rty mu přeběhl zrakový klam vstřícného úsměvu. „A pořád jsme ještě toho názoru, že jde o dobrý plán, ne? Nenapadá nás nic jiného, neděje se nic?“ Zpražila ho pohledem a začala připojovat šňůry ke skelným vláknům telegrafního vedení Thurstonovým spojovacím kabelem. Rimmer pokračoval: „Jestli si dobře vzpomínám na své hodiny vojenských dějin, existoval jeden slavný japonský generál jménem Kamikadze, který si udělal jméno svým dost originálním přístupem k boji. Člověka upokojí, když ví, že kráčíme ve šlépějích jednoho z opravdu skvělých vojenských myslitelů.“

Kryton zapnul zmáčknutím tlačítka počítač a do databáze natákal sérii povelů. Roztočil cylindr, vytáhl růžový disk, který se na pozadí jeho hrudního plátu jemně zatřpytil, potom disk vložil do diskové mechaniky a čekal. Po několika vteřinách na obrazovce zatřpytkovalo upozornění:

Právě jste do své databáze vložili VIRUS ZAPOMNĚNÍ. VIRUS ZAPOMNĚNÍ destabilizuje vztah mezi elektrony a protony v elektrickém náboji, jímž prochází. V důsledku toho VIRUS ZAPOMNĚNÍ ničí elektrický proud jako takový.

Máte návratový disk? Zmáčkněte A/N.

Kryton zmáčkl „A“ a čekal na další instrukci. Vložte prosím návratový disk.

Kryton vložil návratový disk do mechaniky a získal autorizaci k vložení svého přístupového kódu. Naťukal heslo Har Megid-do 46758976/Kry, kódové číslo, které dostal od Kinitawow-ců, a nastavil alarm. Během deseti minut se virus zapomně-

ní uvolní do optických vláken telefonního kabelu a začne si to svištět do Kybérie. Pět vteřin poté nebude na celém Lotomi 5 žádná elektřina. Bude to přesně ta chvíle, kdy Lister s Kocourem by měli být připraveni do Kybérie vstoupit. Ozval se nějaký hluk.

Nad hlavou. Burácející, ohlušující, hřmotný zvuk. Písek se zvířil do nepřehledného množství malých tornád. Nad vrcholem duny se objevily v kosočtvercovém útvaru kyberceptéry a světlomety na břicho osvětlovaly shora poušť. „K zemi!“ Kochanská udeřila Krytona v úrovni pasu a přimáčkla ho do písku. Nějakou chvíli zůstali ležet a lodě jim proplouvaly nad hlavami.

Kochanská vyplivla plná ústa pouštního písku: „Myslíte, že nás viděli?“

„Pochopitelně nás viděli -vždyť nás hledají. Kinitawowci nás shodili,“ řekl Rimmer s úšklebkem ve tváři.

„Prašná bouře příliš nepomáhá viditelnosti, pane. Myslím, že máme dobrý důvod domnívat se, že nás přehlédli.“

Tryskové motory náhle otočily a vracely se zpátky k nim.

Kyberceptéry přistály dvě stě metrů od místa, kde leželi. Dvoje vrata nákladního prostoru se otevřela a k zemi se sneslo deset šestikolových terénních vozidel s obrovskými širokými pneumatikami a v každém z nich seděla četa složená z osmi kyberských strážných. Všichni byli ozbrojeni a v helmách, připraveni k útoku. Vozy se s burácením rozjely do všech světových stran.

Nad hřebenem písku se vynořila Krytonova hlava a pokrad-mu sledovala deset postav zkoumajících silnici. Deset minut před spuštěním viru.

„Co budeme dělat?“ sraštil Rimmer čelo v nečitelné grimase úzkosti.

Kochanská promýšlela situaci. Pokud gužifové najdou virus, je s nimi konec. Byl to jejich jediný trumf. Setřela si písek z obličeje: „Musíme dostat zpátky virus zapomnění a vypadnout odsud.“

„Co bude s panem Listerem a s Kocourem, madam?“

„Jestli přijdeme o virus zapomnění, přijdeme o všechno. Nemáme na vybranou.“

„Zbláznila jste se?“ řekl Rimmer. „Neplahočili jsme se sem přece jen kvůli tomu, aby...“

„Chcete taky skončit v Kybérii?“ zařvala Kochanská. Za nimi se ozvalo pět hlasitých kliknutí.

Otočili se a zírali do hlavní pěti komorových elektronových harpun T 27. „Kde máte plavidlo?“

Kryton se vlídně usmál: „My nemáme plavidlo.“ Kapitán gužifů postoupil kupředu. Podobně jako všichni gužifovští strážci byl i on delšímp. Kochanska se oťáslá: tvor měl matově šedý, hrdlu láhve podobný čenich delfína, hubené nohy sarančete a paže a horní část trupu šimpanze. Pomalu vytáhl zpoza opasku holubič. Jako had ve vzduchu zatančil oranžový záblesk. „Kde máte plavidlo?“ řekl kachním chraplákem. „Přisahám, pane, my nemáme...“ Pouštní nocí zasvištěl bič a projel Krytonovou nohou, jako by to byla rozměklá zmrzlina. Kryton strnul ohromením, když nohu zahlédl v písku opodál. „Panebože,“ zakryl si Rimmer ústa dlaní. „Zaveďte nás prosím ke svému plavidlu,“ pravil delšímp tiše. Kochanská zvedla Krytonovu nohu a přikývla.

Terénní vozidlo nadskakovalo pouštní cestou. Kryton seděl vzadu mezi Kochanskou a Rimmerem a v náruči svíral laserem uříznutou nohu. Pochyboval, že to půjde opravit — předrátovat všechny poškozené šlachy by určitě vyžadovalo masivní operaci. Zkontroloval si úroveň svého traumatického šoku: pořád ještě byla vysoká. Takhle vystresovaný se necítil od chvíle, kdy mu ještě na Nově 5 upadl náky. Byl tehdy poprvé v kuchyni a zrovna se slavily narozeniny leteckého admirála. Ta hanba, to ponížení-ještě dnes mu to vhánělo ruměncem do bakelitových tváří. Opět se podíval na svou nohu. Kdo by chtěl tělesně nedokonalého mechanoida? Neměl na vybranou: bude muset navrhnout, že se vypne.

Zkontroloval si úroveň sebeúcty: absolutní nula. Výtečně. Alespoň něco je ještě v normálu.

Ano, až k tomu bude vhodná příležitost, vymaže svůj harddisk a ukončí své programy. Existovalo jediné řešení.

Ne. To je absurdní nápad. Hloupý a směšný. Jak by se mohl vypnout? Kdo by proboha uklidil jeho tělesné součástky? Kdyby se vypnul, zanechal by po sobě nepořádek. Z toho logicky vyplývá, že musí dál žít. A vůbec - na takové úvahy teď nemá čas. Podíval se na hodinky. Tři minuty do spuštění viru.

Vozidlo pojednou zpomalilo, neboť se blížili k ostré pravo-točivé zatáčce, která byla až příliš povědomá. Telegrafní sloup byl také povědomý. Krytonovi se zatajil dech. Bezpečně projeli kolem. Vozidlo přeřadilo a vyrazilo na plný plyn po silnici.

„Zastavit.“ Vozidlo s trhnutím zastavilo.

Kapitán gužifů zvedl tlapu a zíral na řadu stop vedoucích přes vrchol duny a táhnoucích se podél cesty. Úkosem si stopy chvíli prohlížel, potom se ohlédl přes rameno a zíral zpátky ve směru, ze kterého přijeli. „Zpátečku.“

Terénní vozidlo zacouvalo asi o sto metrů zpátky, kde mu delšímp nařídil zastavit v ohybu zatáčky: přímo u telegrafního sloupu, na němž byly připevněné šňůry modemu.

Kryton opět pohlédl na hodinky. Dvě minuty. Úroveň napětí - blízko výbuchu.

„Co je to?“ ukázal kapitán na hnědý sloup obtočený černou lepicí páskou, již byly přichycené šňůry.

Kryton sledoval delšímpa, který vyskočil z buginy a pomalu se vydal ke sloupu. Serval pásku a šňůry se volně rozhoupaly. Potom pohledem šňůry sledoval až k úpatí sloupu.

„Co je to?“

Zatáhl za šňůru, která vedla do pouště. Delšímp šel podél ní až k zakopanému počítači v olověné bedně.

„Co je to?“

Delšimp doběhl zpátky k telegrafnímu sloupu a začal šplhat vzhůru.

Na Krytonových hodinkách zbývala jedna minuta.

Delšimp došplhal na vrchol sloupu a zíral na konektorové svorky připnuté k optickým vláknům rozvodné sítě. „Pouštějí něco do elektrických rozvodů!“

Dva delšimpí vojáci vyskočili z terénního vozidla a vypálili dávku do olovené bedny počítače.

Ze šňůry se vyrojily elektrony v dešti jisker.

Tricet vteřin.

Delšimp vytáhl svůj holubič a zapnul ho. Oranžový laserový provaz biče ožil. Delšimp se zahleděl na Kochanskou a s netrpělivým mlasknutím švihl spleteným světlem biče po šňůrách modemu vinoucích se po telegrafním sloupu.

DESET

Na nástěnném monitoru naskočila Kocourova tvář: „Dvě minuty.“

„Fajn.“ Lister si na sebe hodil padák a postavil se do řady loupežných droidů stojících u otevřených vrat přístavu. Stál za jedním, který měl jen pas a dvě nohy a jemuž dali vtipnou přezdívku „Nohák“. Rozhlédl se po nastoupené řadě.

Když Kochanská poprvé nadhodila myšlenku na osvobození jeho druhého já, očekával, že to bude do mnohem větší míry týmová záležitost. Jakmile došlo na přímý výsadek osvobozovacího komanda do kárného tábora, čekal, že bude mít s sebou alespoň tři členy posádky. Místo toho měl rotu droidů jen částečně obdařených údy. Chápal, že vzhledem ke svému naprogramování nemohl jít Kryton. Kochanská se svou zkouškou z elektrotechniky byla jejich největší nadějí k nabourání optických kabelů, takže musela být v první výsadkové skupině. Jakou omluvu měl ale Rimmer? Ukázal se na poslední chvíli a tvrdil, že je alergický na padáky.

„Alergickéj na padáky?“

„Naprosto.“

„O čem to doprdele mluvíš, Rimmere?“

Jde o hedvábnou směs, z níž se padáky vyrábějí. Mám z ní zánět nosních dutin. Prvních deset minut po přistání mně tak slzí oči, že nevidím ani zbla.“

Nikdo mu pochopitelně nevěřil, ale slíbil, že pokud se vůbec někdy vrátí na Červeného trpaslíka, poskytne důkaz ze své zdravotní dokumentace. Neexistovaly hlubiny, do nichž by ten člověk nebyl ochoten sestoupit, aby si zachránil vlastní vyhublou kůži. Takže mu zbyl jenom Kocour, a třebaže s ním jít chtěl, někdo musel zůstat jako pilot na lodi.

A tak zbyl jenom Lister.

Lister a Tucet šmajdavců. Z obrazovky se s praskotem opět ozval Kocourův hlas: „Tak fajn, hoši, je čas si vyrazit.“

Tricet vteřin do chvíle, než zhasnou světla. Jsme na místě—ted!“

První loupežný droid vyskočil z plavidla, rychle následován druhým. Lister si zkontroloval bazukoid, poklepal si na pásy s granáty, které měl poschovávané v letecké kombinéze, a vyskočil do teplého nočního vzduchu.

Patnáct metrů nad plexisklovou kupolí kolonie odpálil první minometnou střelu z bazukoidu. Granát se zabořil do kupole a s temným úderem otrásl středem stavby. Střecha se prohnula, poté se svezla ke straně, když její vzpěry povolily, a za doprovodu směšných skřipavých zvuků se konečně zhroutila do sebe. Droidi jeden po druhém prolétávali někdejší střechou přímo do srdce kárného tábora.

Lister dokonale přistál, podobně jako mnohokrát předtím na simulátoru umělé reality, ale když se skulil doprava, aby si rozepnul přezku padáku, spatřil ke svému zděšení vojenský prapor almežabů, kteří běželi chodbou směrem k němu.

Téměř zpomaleným pohybem pozvedli své laserové harpuny a vypálili na jeho bezbranné tělo.

Zničehonic se odkudsi zjevili „Nohák“, „Levák“ a „Pravák“ a zformovali před ním neprostupnou droidi stěnu. Laserové harpuny narazily do jejich těl a vybuchly v sérii neškodných záblesků. Lister se vyprostil z padáku a tři droidi ho račím krokem dotáhli k zapuštěnému průlezu.

Lister vyhlédl pravým okem z výklenku do chodby. Gužifo-vé znovu nabíjeli své harpuny z nabíječky ve stěně.

Podíval se na hodinky. Virus už měl v té chvíli udeřit. Laserové harpuny už by měly být zneškodněné, už by se jim nemělo podařit je znovu nabít.

Tak alespoň zněl plán: odolat první palbě, a jakmile udeří virus, bude celá kolonie bezbranná.

Záblesk z harpuny udeřil silou pancéřové pěsti do stěny těsně nad Listerovou hlavou a Listera pokropil vějíř rozprsk-lých jisker. „Co děláte, hoši?“ zazpíval si tiše sám pro sebe. „Proč ještě funguje elektřina?“

Holubič nenucené práskal dusnou pouštní nocí. Delšimp zahájil svůj zhoubný útok, aby vyhnal virus zapomnění z modemu.

Potom něco delšimpa přesvědčilo, aby to nedělal.

Byl to Kryton. Tedy přesněji řečeno Krytonova noha, která jako bumerang prosvištěla vzduchem a zasáhla ho z pravé strany do neochlupeného čenichu. Delšimp se naklonil na bok a zřít se na tvrdý povrch pouštní silnice, kde zůstal ležet jako pouhá hromádka polámaných kostí.

Podle Krytonových hodinek zbývalo nula vteřin.

Virus zapomnění vyrazil z počítače, s vřiskotem vyběhl po telegrafním sloupu, vletěl do rozvodu elektřiny a střemhlav uháněl podél silnice, přičemž cestou ničil elektrický náboj. Tři nanosekundy po svém vypuštění udeřil na Kybérii.

Prolomil veškeré její ochrany a o pět nanosekund později byly zničeny veškeré zdroje elektrické energie v kárném táboře. Virus zapomnění zasadil svůj poslední úder. Vřít se do jádra asteroidu a vyřadil z provozu generátor umělé gravitace. Když skončil svou misi a veškerá elektřina na Lotomí 5 byla zneškodněna, virus zasyčel, zapraskal a nakonec vyhořel.

„Zabijte ho.“ Delšimp ležel na zemi s gymnasticky pokrou-cenýma polámanýma nohama a tiše si mručel. Pozvedl jednu

zdravou paži, ukázal na Krytona a opakoval svůj rozkaz: „Zabijte ho.“

Vzadu v terénním vozidle vstala Kochanská: „Hele, podívejte!“ Brýle proti písku se zvedly ze sedadla automobilu a plavaly ve vzduchu. Brýle brzy následovaly dva unokuláry, které ležely na přístrojové desce.

Rimmerovi se strachy stáhlo obočí jako dvě auta při čelní srážce. „Ztrácíme gravitaci.“

Jeho tělo se zvedlo ze sedadla a otevřenou střechou dodávky začal odplouvat ven do pouště. „Ztrácím gravitaci. Já...“

Rimmerův výkřik byl částečně zdušen ve chvíli, kdy vyplul z nákladáčku.

Kryton k němu klopýtal a podařilo se mu chytout ho za kotník. „Jen klid, pane, držím vás. Ne, moment, já se taky zvedám...“

Kryton visící za Rimmerův kotník byl rovněž vytažen střechou do vzduchu.

Kochanská se rozplácla napříč dodávkou, která se dosud gravitaci vzpírala, a vši silou se vrhla za mizející Krytonovou nohou. Zachytila se ho za kotník a potom sama začala stoupat k obloze. Když proplouvala chodidly kolem střešní vzpěry automobilu, zaklesla se oběma nártý pod ni. Řetěz těl se s trhnutím zastavil v nelehké pozici.

„Dobrý plán. Výtečný plán,“ fňukal Rimmer nahoře. „Vyhodit veškerou elektřinu na celém asteroidu včetně generátoru umělé gravitace. Za takhle dobrý plán můžeme obdržet spoustu cen: pro začátek například Cenu generála Custeru za nejlépe promyšlenou vojenskou operaci.“ „Co budeme dělat?“ vřeštěl Kryton. Já už se neudržím,“ úpěla Kochanská.

Dva delšímpí vojáci objímali telegrafní sloup a nebyli si jisti, co by měli podniknout. Nakonec se ten, který byl blíž k autu, vrhl přes čtyřmetrovou mezeru mezi sloupem a dodávkou a šimpanzí paži se mu podařilo zachytit za oblouk blatníku nad kolem. Vtáhl se zpátky dovnitř. Odjístil si harpunu: „Ven. Vypadněte z dodávky.“

Kochanská odpověděla: „Nemohli bychom si o tom popovídat?“

Praštil ji přes kotníky pažbou pušky a řetěz tří postav se odlepil od nákladáku.

Delšímp dodávku nastartoval, zastavil, aby naložil kapitána a druhého vojáka, a vyrazil po silnici pryč.

Rimmer, Kryton a Kochanská opsali plyným obloukem 360 stupňů.

„Chytněte se telegrafních drátů,“ volal Kryton zespu a všichni tři se doškrábali do hřadující polohy na vedení.

Sledovali, jak dodávka na silnici zrychluje, až nakonec najela na hrbol uprostřed cesty, ztratila gravitaci a spirálovitě zakroužila vzhůru vzduchem, narazila na hřeben obloukovité duny a vybuchla v modrém plameni připomínajícím inkoustovou skvrnu Rorschachova testu.

Listerovy letecké boty s gumovou podrážkou skřípaly chodbou, když dusal za Nohákem, Baderem a Beethovenem, než se mu podařilo uskočit do výklenku ve zdi, zatímco ohnivá salva sežehla kyslíkový generátor těsně nad jeho hlavou. Sesul se na zadek a pokoušel se chytit dech.

Opřel se tváří o stěnu a vyhlédl doleva. Kyberští strážci klusali chodbou, která se zatáčela do mírného oblouku, a postupně vráželi do energetických komor, jež lemovaly stěnu. Bylo jich patnáct, možná dvacet. Listerův bazukoid vykoul do chodby a vypustil do stropu ohnivě kolo. Nezdřelo je to déle než dvě vteřiny. Nic dalšího dělat nemohl. Bude se muset dát na ústup. Vykoul doprava: i z tohoto směru se přibližovali kyberští strážci a vráželi do výklenků energetických komor.

Úú, chtělo by to aspoň nějakou drobnou pomoc.

Podíval se napříč chodbou na Slintáka, který se pokoušel vytvořit obrovskou dvacetimetřovou bublinu ze slin, a celý se trásl svým nakažlivým chichotáním, zatímco Bezhlavoun si slepě pohrával s nábojnicí, kterou se snažil vložit do svého bazukoidu.

Lister povzdychl: „Ukaž - pomůžu ti.“ Bezhlavoun mu vztyčeným palcem vyjádřil dík.

„Strážce nalevo a strážce napravo. Má někdo nějaký skvělý nápad?“

Bezhlavoun živě zakýval krkem. „Ty máš nápad, Bezhlavoune? Tak si to poslechněme.“

Bezhlavoun ukázal na zeď na opačném konci chodby. „Chceš vědět, co se tím směrem nachází?“

Další přikývnutí. „Zeď.“

Bezhlavoun opět zvedl palec. „Jaký máš plán? Proběhnout zdí?“

Další přikývnutí. „Víš, z čeho je ta zeď postavená?“

Bezhlavoun zavrtěl krkem. „Záleží ti na tom?“

Bezhlavoun zavrtěl krkem.

„Jestli si myslíš, že to zvládneš, tak do toho, hochu.“

Bezhlavoun ustoupil hlouběji do výklenku a vrhl se přes chodbu přímo proti zdi. Lister zavřel oči. Ozval se hluk bouraného zdiva. Pohlédl na opar pomalu usedajícího dýmu a hromadu rozbitých cihel před dírou, která měla přibližně tvar Bezhlavouna.

Lister si z krku sundal druhý bazukoid a za neustálé obouruční střelby vyrazil přes chodbu a vnořil se do díry, následován Nohákem, Pravákem, Slintákem, Van Goghem a Nelsonem.

Vyhrabal se na všechny čtyři. Na hladině obrovského růžového jezera se pohupovalo moře hlav v regulačních helmách. Tisíce a tisíce hlav, všechny v zajetí svých vlastních myslí. Lister na ně nevěřičně civěl. Tady to je.

Jsou na místě.

Kybérie.

Všechno se najednou bez varování ponořilo do tmy. Do hustého, neproniknutelného pláště rubínové temnoty.

Jediným zvukem byla pomalu zanikající stupnice, v níž se nařikavě zastavila veškerá elektřina.

Lister se usmál. Konečně něco probíhalo podle plánu. Elektřina konečně přestala fungovat.

Ucítil, jak jeho tělo náhle opouští zemi.

Vznášel se. Plaval vzduchem. Bezmocně kolem sebe kopal, ale vzdaloval se zemi. Potom do něčeho vrazil. Do něčeho tvrdého, co se pohybovalo značnou rychlostí. Nikdy nezjistil, co to bylo. Bolest mu odpálila na sítnici dvě výbušné nálože a on ztratil vědomí.

Pomalů, opatrně otevřel víčka, jako by to byly vzájemné rolety chránící výkladní skřín.

Pořád vládla tma a on pořád ještě plaval.

Nejistě sáhl po svém bazukoidu a zapnul na zbrani noční vidění. Vznášel se nad kyberjezerem, prováděl ve vzduchu přemety a strkal se s kybervězmi, kteří se vyprostili z jezera a odhodili své regulační helmy. Pod nimi se gužifovští strážci křečovitě drželi pískovcových sloupů a křičeli o pomoc.

Začala se mu projasňovat mysl: asteroidy nejsou dost velké, aby vytvářely vlastního gravitaci; gravitace na Lotomi 5 musela být generována uměle a oni právě odrovnali UG generátor.

Zavřel oči a dal se do přemýšlení.

Nebylo to nepříjemné, plavat si černou temnotou. Téměř pokojné. Po tvářích mu poskakovaly chladivé, teplé a sladké kuličky vody, vystřelované vzhůru do kupole místnosti posledními záchvěvy výtlačných ventilátorů kyslíkového generátoru.

Podíval se nočním hledáčkem dolů na obrovskou prázdnou pánev pod sebou. Proč si jí dřív nevšiml?

Potom náhle pochopil.

Nevšiml si jí, protože tam předtím nebyla. V téhle pánvi, v té obrovské vyschlé prohlubni se původně nacházelo kyberjezero. Než z něho zmizela voda.

Kam ale zmizela? Kam jen sakra mohla zmizet?

Obrátil noční vidění k obloze. Kyberjezero bylo nad ním. Šest, možná deset metrů hlubokou vodní plochu měl přímo nad hlavou. Jeho tělo, osvobozené od gravitace a vynášené vzhůru stlačeným vzduchem unikajícím z kyslíkového generátoru, bylo nasáváno vodní masou.

Mrtvolná kapička paniky do něj pronikla jako odměřená pipetou a začala v něm šířit jed strachu. Topil se. A nebylo úniku. Začal hluboce dýchat.

Myšlenka na utonutí ho děsila od dětství, kdy spadl do místního říčního kanálu. Kromě sežrání zaživa krysami a opékání gonád to byl jeho nejméně oblíbený způsob, jak dát tomuto světu trvalé „sbohem“.

Něco musel dělat. Ubíral se nesprávným směrem. Nesprávným směrem a strašně pomalu. Musel najít něco pevného, něco, co by mohl použít jako odrazový můstek, aby se vymrštil zpátky z jezera do prostoru, kde snad ještě pořád zbývalo trochu kyslíku. Rozhlédl se kolem sebe. Nic tam nebylo.

Nic.

A pořád byl tažen hlouběji a hlouběji do růžových vod kyberjezera.

Uběhlo třicet vteřin.

Třicet pět. Čtyřicet.

V plicích mu začala růst obrovská koule. Do ruda rozžhavená koule, jako by měl v sobě žhavé uhlíky. Jeho žebra ji nedokázala udržet. Hrudník se mu pokoušel explodovat. Co má dělat?

Potom zahlédl sám sebe, jak se protahuje kolem zrůdcovského droida, chytá ho za paži a používá ji jako odrazový můstek, s jehož pomocí kolem sebe proletěl. Potom se vznášel těsně před ním. Pozoroval ho.

Své druhé já. Svěho dvojníka.

Našel ho. Bylo ale příliš pozdě, protože teď oba dva umřou. Dřív než se spolu stihnou seznámit. Dřív než si spolu promluví. Jeho druhé já se na něho dívalo bez výrazu, potom mu vyšplhalo na ramena, odrazilo se od něho, zmizelo ve spleti zmítajících se těl a bylo v tahu.

Lister plaval. Uhlíky uvnitř hrudníku měl čím dál žhavější. Větší a větší.

Nahore nad hlavou spatřil kupolovitou střechu kyberské dvorany. Mžoural na ni ponurou temnotou vodní masy. Tady bylo něco pevného, od čeho se mohl odrazit - mohlo by to vyslat jeho tělo zpátky dolů ke vzduchu, zpátky ke kyslíku. Přetočil se hlavou dolů, skrčil nohy jako žába, opřel se o strop a vši silou se odrazil. Letěl dolů směrem k hladině.

Letěl dolů ke kyslíku.

Potom se zastavil a začal se pomalu vracet nahoru. Bylo to beznadějně. Uplaval sotva dva metry.

Zdálo se mu, že místo plic má dva doběle rozpálené medicinbaly.

Začínal ztrácet vědomí. Ne, ještě ne. Ještě jeden pokus. Ještě jeden.

Podruhé skrčil nohy, opřel je o strop a odrazil se.

Dolů, dolů, dolů.

Tři metry. Čtyři metry. Kopal nohama a rukama rozháněl vodu a natahoval se k hladině. Čtyři a půl metru. Pět metrů. Šest metrů.

Dokáže to. Už vidí světlo. Vidi vzduch. Kyslík. Šest metrů a třicet centimetrů.

Otevřel ústa, připravený nasát celý kontinent vzduchu, když v té chvíli se cosi přihodilo. Cosi, co mu vykastovalo duši. Deset centimetrů od hladiny se začal vracet vzhůru.

O deset centimetrů. Deset mizernejch centimetrů.

Co teď? Další pokus? Na to už neměl sílu. Neměl už čas. Možná deset vteřin. Deset vteřin, než ztratí vědomí. Deset vteřin na to, aby něco udělal. Jak to kdysi říkával Kryton? O tom zvláštním způsobu myšlení? Že se máš na problém podívat z jiného úhlu? Převrátit ho naruby a podívat se na něj nově?

Šest vteřin.

Nedostatek kyslíku mu začal zatemňovat mysl. Jak to říkal?

Jak znělo to slovo?

Co to bylo?

Už to bylo jedno. Stejně by měl na to slovo přijít. Přijít na to. Na to jediný slovo. Bez ohledu na výsledek.

Co to bylo? Laterální myšlení. Tak zněl ten pojem. Mysli laterálně. Fajn, přesně tak to udělá. V hlavě k němu začal promlouvat nějaký hlas. „Co potřebuješ k přežití?“ „Kyslík.“

„Kde je kyslík?“
„Na hladině.“
„Tak v čem je problém?“
„Nemám sílu. Nedokážu to.“
Jaká jediná alternativa ti v tom případě zbývá?“
„Žádná taková není.“
„Přemýšlej.“
„Nedokážu přemýšlet. Jsem strašně unavený.“
„Přemýšlej laterálně.“
„Laterálně? Přemejšlim laterálně. Tak fajn, už to mám. Proměním se v rybu.“
„To je sice laterální, ale pitomost. Znovu.“
„Alternativa k získání kyslíku na hladině.“
„No tak.“
„Řešení.“
Jak to je?“
„Najít jiný zdroj kyslíku, odněkud jinud.“
„Dobře.“
„Odněkud, kam se DOKÁŽU DOSTAT.“
„Vedeš si výtečně, přihořívá.“
„Kde?“

„Na které jediné místo se dokážeš dostat?“

„Na střechu. Rozbít střechu. Voda se dírou vycucne. A dostane se ke mně zbytek kyslík.“

Lister klesl ke dnu kyberjezera a pečlivě zkoumal povrch stropu. Byl plný jemných vlasových trhlin. Tlak vody trhal povrch kupole. Lister podpatkem prudce dupal do popraskaných plexisklových plátů. V tabulce se objevila čerstvá změť prasklin. Dupl nohou podruhé.

A potřetí a počtvrté.

Voda začala pomalu mizet trhlinami vzhůru, jako by byla vsakována obrovským a mocným vzduchoprázdňem.

Znovu vyskočil a tentokrát oběma podpatky prudce dupl na plastikovou tabuli. Deska se roztříštila a voda začala dírou mizet do noční oblohy venku.

Jezero se začalo vyprazdňovat.

Jenže Listerovi už v plicích nezbylo vůbec nic. Nezbylo nic, co by ho udrželo při vědomí. Ani těch pár vteřin, během nichž se kyberjezero vyplavilo vzhůru do noční oblohy nad asteroidem.

Ztratil vědomí.

Spatřil tváře. Uslyšel hlasy. A potom všechno zmizelo a nebylo vůbec nic.

Jen klid a mír, jaký nikdy dřív nezažil, a Lister si byl daleko jistější než kdykoli dřív ve svém životě, že zemře. Ztropil povyk jako malé děcko, které připravili o jeho oblíbenou hračku. Dvouslabičné zaúpění z příšerného zklamání: „Ou-vej.“ Potom umřel.

JEDENÁCT

Kochanská trůnila vysoko na drátech telegrafního sloupu, zavěšená na izolovaných gumových kabelech, zatímco očima zkoumala oranžovou oblohu, na níž se měl každou chvíli objevit Kosmík.

Posledních třicet šest let prožili s Listerem jako manželé v realitě, v níž čas běžel pozpátku. Žili své životy obráceně, začínali stařeckou senilitou a postupně spolu omládli.

Prožili spolu pěkný život. Měli své vlastní sběrné skladiště potravin, kde se zastavovali členové pozpátku žijící společnosti a výměnou za hotové peníze zvraceli jídlo na prázdné talíře, které Lister s Kochanskou každý den přičinlivě prostírali na prázdné stoly. Jakmile příchozí vydávali jídlo, odnesli talíře do kuchyně, kde se odvařilo. Brambory dostaly zpátky své slupky, vajíčka skořápky, krajíce chleba znovu utvořily bochník a banány se po odstranění šlehačky a čokolády pečlivě zatavily do žlutých plátků. Když se všechno jídlo odvařilo a zabalilo, aby bylo přichystané k odběru, dostali za jeho přípravu zaplacené. Kamiony potom jídlo odvezly do obrovských skladišť, kde zůstalo uskladněno až do doby, než se maso konečně vrátilo do živých zvířat, která vypustili zpátky na farmy.

Život v realitě jdoucí pozpátku nebyl jednoduchý. Dochovali společně dvě kouzelné děti, Míja a Yelxeba, na které často myslela. Provedli je úskalími pozpátku ubíhající adolescence, což byla doba plná zmatků, kdy jim ze zrcadel stříkal do obličeje hnís, a Lister s Kochanskou dojatě sledovali, jak jim jejich děti zarůstají a jsou čím dál menší.

Nakonec se z nich stali útlí kojenci a vrátili se do lůna Kochanské.

Žili tak spolu víc než třicet let, třicet let života pozpátku, a v té době za to byla Kochanská vděčná: konec konců, v realitě byli oba dva mrtví a transport do vesmíru se zpětným chodem byl jediný způsob, jak jim vrátit život. Když ale podle domluvy dorazili na Listerovy čtyřladvacáté narozeniny na schůzku u Niagarských vodopádů a Kryton s celou tou bandou je odvezl zpátky do jejich vlastní dimenze - nebo tak si to aspoň mysleli, domnívala se, že přinejmenším oni dva by

se mohli usadit a vést spolu obyčejný, normální život. Vždycky si představovala nějaký opuštěný měsíc, který by spolu mohli zlepšovat a mít na něm vlastní farmu a rodinu. Normální, stárnoucí, dopředu směřující rodinu. A pak by se jim třeba mohlo podařit vykrást nějakou biolaboratoř ze ztroskotané vesmírné lodi, na kterou by náhodou narazili, a pomalu by znovu začali budovat lidstvo.

Normální život: po ničem jiném netoužila. A normální pro ni byla realita, v níž čas ubíhal kupředu a nikdo nemusel jak idiot šplhat po telegrafních sloupech ve špatné dimenzi.

Na svítající obloze se objevilo malé zelené plavidlo, které přeletělo nízko nad dunami. Tři postavy na telegrafních drátech začaly křičet a mávat. Kochanská se s úlevou usmála a kolem úst se jí utvořil vějířek vrásek. Konečně budou moci vypadnout a pustit se do hledání Listera.

Komu záleželo na jeho druhém já? Jí ne, už ne, v žádném případě, pokud by to mělo znamenat ohrožení životů ostatních.

Usmála se. Když tady teď bude Kocour, mohli by se spolu mrknout na počítač a vložit do něj disk určený k odinstalování viru, vyslat do systému antivir a vzkřísit generátor umělé gravitace.

Ano, ze všeho nejdřív by měli vrátit na Lotomi 5 gravitaci.

Potom najdou Listera. A ona se mu omluví, že ho donutila vylodit se s tím idiotským úkolem, aby našel své druhé já.

Potom si to pěkně zčerstva namíří zpátky do své vlastní dimenze, najdou Červeného trpaslíka a Hollyho a vydají se hledat planetku, kde by si mohli vybudovat domov.

Přesně takhle to udělají.

dvanáct

Bim.

Bolest. V prsou. Někdo ho praštil.

Bim.

Bolejí ho žebra.

Bim.

Musí je přimět, aby toho nechali.

Utrpení.

Bim.

Víčka se mu chvějivě otevřela a zíral do očí pachatele. Osoby, která na jeho hrudníku prováděla vzpory ležmo a která ho dlaní pravé ruky bušila do žeber. Měla hnědé oči, barvy bláta.

Ty oči znal.

Někde je už viděl, ale nedokázal si vzpomenout, kde to bylo. Byly mu povědomé, strašně povědomé. Náhle ty oči zmizely a on zase nic neviděl - jen tmavou noc posetou hvězdami. Potom ucítil, jak se mu na rty tisknou ústa někoho jiného, čísi prsty mu ucply nos a do plic se mu vřítíl vzduch. Rozkašlalo ho to. Proudem z něho vytryskla voda jako z propíchnutého sudu. Zakašlal, zaprskal a opět hleděl do těch očí. Teď viděl i ústa. Dva rty, které na něho promlouvaly, křičely na něho a potom se opět přitiskly k jeho a do plic mu chrlily vzduch. Opět ho někdo převálil na bok a oblouk tekutiny opsal ve vzduchu velké „C“.

Zakašlal a posadil se: hrbil se a sípal, nebyl schopen slova. Vzhlédl a zíral do tváře člověka, který mu zachránil život.

Šklebil se na něho cizí obličej, přesně stejný obličej, jako byl ten jeho: „Byls mrtvej. Srdce přestalo tlouct. V plicích mělš dost vody na zavlažení celý pouště Mooli na Cyriu 3.“ Tvář se usmála a oči zamrkaly: „Zachránil jsem ti život. Víš proč?“

Lister zavrtěl hlavou.

„Takovej bystrej kluk, jako jseš ty? Děláš si srandu,“ opět se zasmál. „Umírám zvědavostí, člověče. Co jsi sakra zač?“

„Jsem tvoje alternativní verze.“ „Vysvětlí mi to, prosím tě, polopatě.“ „Slyšels někdy o omnizóně? O místě v časoprostoru, kde všechno...“

Nový záchvat kašle roztřel jeho tělo vedví. Držel se

za boky a nějakou chvíli trvalo, než mohl pokračovat.....Je to

bod v časoprostoru, kde jsou ve hře všechny gabiliardy možností. My jsme při průchodu tím místem zkurvili navigační

výpočty a skončili jsme ve vaší dimenzi.“ „Jak se ti podařilo mě najít?“

Lister zavrtěl hlavou, protože nevěděl, kolik toho jeho dvojník ví, a bál se zmínit o ztroskotané lodi a mrtvolách na její

palubě.

„Prostě šťastná náhoda. Potkal jsem na tržišti na Blériosu 15 jednoho chlápka. Říkal, že tě shodil.“

Jo, vzpomínám si na něho: byl to pěkněj zdroidkysyn.“ Jeho tvář se při té vzpomínce stáhla do ošklivého úšklebku.

„Takže tys mě přišel odtud dostat, jo?“ Lister přikývl.

„A skončils jako mrtvola.“ Jeho druhé já se bouřlivě rozesmálo. „Nechal ses zabít pro individuum, jako jsem já.“

„Věděl jsem, že budeme rozdílný, musíme bejt, abysme ospravedlnili svoji existenci, ale viděl jsem tvůj pokoj a řekl si, že jsme si taky v něčem podobní. Měl jsem pocit - nevím - jakýhosi pouta, chápeš?“

Jeho druhé já si ho zvědavě prohlíželo a potom se mu tvář zkrivila do divokého úsměšku: „No, já nejsem tak docela přesvědčeněj, že bych udělal něco podobnýho pro tebe.“

„Kde to vlastně doprdele jsme?“

„Střecha povolila asi padesát vteřin po tom, cos ztratil vědomí.“ Lister se rozhlédl svými brýlemi na noční vidění.

Nacházeli se pětadvacet, možná třicet metrů nad prázdným kyberjezerem; oba měli zápěstí přivázané cáry roztrhané látky k metr širokým pilířům kupole.

„Podařilo se mně oba nás přivázat k tomu opěrnému pilíři.“ Oba se podívali dolů. „Jak se odsud podle tebe dostaneme?“

Odpověď přišla téměř okamžitě.

Na kratičkou chvíli se škubavě rozlilo světlo, které vzápětí pohaslo, a potom se znovu rozstříklo, jak s jemným šuměním naskočila elektřina.

„Začala fungovat elektřina...”

„To znamená, že začne fungovat taky gravitace na...”

Věta nebyla nikdy dokončena. Místo toho začali oba Listerové padat zpátky do třicetimetrové hloubky směrem k prázdnému kyberbazénu pod sebou, až je s bolestivým škubnutím zápěstí zastavil konec jejich látkových kšand. Lister vyjel, jak mu celým tělem projela bodavá bolest. Houpal se sem a tam a narážel přitom do svého druhého já, které rovněž viselo ze střešního pilíře.

Vymrštil jednu paži vzhůru a začal se po laně z rozškubnuté látky šplhat vzhůru, když v té chvíli gravitace konečně dostihla i kybervodu z kupole střechy a oba se ocitli v prudkém přívalem dešti.

Listerovi vyklouzli cár látky ze sevření, sklouzli opět dolů a bezmocně tam visel, dokud staccato trhavých zvuků neoznámilo, že lano rezignovalo na svou funkci lana. Materiál se rotrhl vedví a oba Listerové začali opět společně padat k zemi.

Jak se řítíl vzduchem, Lister clonou padající vody sledoval, jak na zem dopadají těla jeho spoluvězňů a zanechávají za sebou krvavé skvrny nejrůznějších tvarů. Vzácné okamžiky, kdy visel za svůj látkový řetěz, mu poskytly několik drahocenných vteřin. S trochou štěstí bude v jezeře při dopadu na hladinu už nějaká voda. Zbývala jediná otázka: bude ji tam dost, aby zbrzdila jeho pád?

Dalo se to zjistit jediným způsobem.

Oba Listerové dopadli do kyberjezera nohama napřed a prudce se řítili jeho růžovými vodami směrem ke dnu. Příliš brzy Lister ucítil pod sebou pevnou zem a levou nohu si ošklivě vykloubil.

Jeho výkřik byl na hladině přeložen do změní bublin. O pár vteřin později prorazil hladinu hlavou a dovlekl se ke břehu.

Jeho druhé já prohledalo utopeného kyberbachaře, ozbrojilo se jeho laserovou harpunou a zamířilo k východu.

Lister kulhal za ním „Hele, zpomal, člověče, odrovnal jsem si kotník.”

Lister se naplň belhal, naplň poskakoval a následoval své druhé já změní chodeb, v nichž měli hloučky prchajících spoluvězňů a utrápené bachaře, kteří si dobíjeli laserové harpuny v zásuvkách dobíječek. Zahnuli za roh a proti nim se potácel oťresený loupeživý droid s ukradenou laserovou harpunou.

„Já taky potřebuju zbraň! Jestli se rozdělíme, bude se mnou konec.”

Jeho druhé já přikývalo a vyprázdnilo svou harpunu do překvapeného droida, který se prohnul a upadl na podlahu.

Listerovo druhé já se zastavilo a hodilo mu droidovu harpunu. „Vaše přání je mi rozkazem, pane.”

„Tys ho zabil.”

„Říkals, že chceš zbraň.”

„Tim jsem nemyslel, abys ho zabil. Neměl jsem na mysli jeho zbraň. Myslel jsem nějakou zbraň, až bude příležitost.”

„Tak proč jsi to doprdele neřekl?”

„Zabils ho. Nemělo to žádnéj smysl. Nebylo to potřeba. Byl to náš spoluvězeň.”

„Řekls mi, abych ho zabil.”

„Cože?”

„Běžel proti nám a tys řekl, že potřebuješ zbraň. Každý by předpokládal, že ho chceš zabít.”

„To ne, nepředpokládal.”

„Ale samo, že jo.”

„Opravdu?”

Jo.”

Lister zbledl jako stěna, jak celou jeho bytostí projel kousavý víchř viny. Objednal si smrt nevinného droida? Zahnal ho strach z dopadení k jakémusi dočasnému šílenství? V čem spočívala jeho chyba?

Ze zasnění ho vytrhlo jeho druhé já: „Na tohle nemáme čas. Pojď, musíme se z týchle díry dostat.” Uháněli chodbou, až dorazili na změní křižovatek.

Lister ukázal: „Odtamtud jsem přišel.”

Jeho druhé já zavrtělo hlavou: „Hele, člověče, nepovídej mi, kudy vede cesta. Já v týchle smradlavý díře trčel čtyři měsíce. Vím, kudy máme jít.” Zabočil doprava a rozběhl se chodbou.

Lister se na křižovatce zastavil a tvář se mu zkrivila zmatením. „Ne, tudy ne. Je to...”

Za sebou uslyšel běžící strážce. Pustil se za svým druhým já, které uhánělo chodbou obloženou bílými kachlíky. Vydal se za ním.

I když si byl jistý, že je to špatně.

Zabočili doleva a potom doprava, přeběhli dvě křižovatky a opět zahnuli doprava. Potom jeho druhé já otevřelo dveře v ohybu zátáčky a zmizelo uvnitř.

Lister zíral na strojový kód na dveřích, ale nebyl schopný ho přečíst. Moc na tom nezáleželo. Sotva vstoupil do místnosti, okamžitě mu bylo jasné, kde se ocitl. Nemocniční jednotka.

„Co to děláš? To kvůli mně? Kvůli mému kotníku? Vždyť to nestojí za řeč.”

Jeho druhé já uštěřilo zámek na skřínce s léky a popadlo láhev s čistým lihem. Odšroubovalo víčko a dvakrát si řádně přihnulo. „Čtyři měsíce strážlivej. Pořád jsem si přísahal, že tohle bude první, co udělám.”

Lister to ohromilo: „My jsme sem přišli, aby sis mohl dát loka?”

Jeho druhé já se zašklebilo a koplo do sebe dalšího panáka. „Řekl ti už někdo, že jsi fakt dost protivnej strejda?”

Lister párkrát zalpal po dechu, ale snažil se svůj vztek zkrátit. „Šli jsme sem - tys úmyslně špatně odbočil - jen kvůli tomu, aby sis pořádně přihnul?”

Jeho druhé já dorazilo láhev a uličnický se zašklebilo: „Nejsem pěkněj voprů? Jak bys mi mohl kdy odpustit?”

Zničehonic se ozval hluk strážní prohledávajících vedlejší místnost. Lister vztyčil paži, aby své druhé já umlčel. To ho ale ignorovalo a začalo kramářit v zdravotnických zásobách, pročítalo nálepky na lahvičkách s prášky a cpalo si je do

kapes. „Tak fajn, podíváme se, co tady ještě máme.“

Lister na něho zasyčel: „Drž hubu, do zkurvený prdele. Jsou vedle.“

Jeho druhé já se k němu otočilo tvářivtář. Na čele mu vyskočily drobné krůpěje potu, jako když se sráží voda na opocené stěně. „Neříkej mi, co mám dělat, jasný? Nikdo mi nebude říkat, co mám dělat.“ Zasunulo si laserovou harpunu pod levou paži hlavnídozadu, popadlo Listera pod krkem a začalo mu bouchat hlavou o stěnu v rytmu pronášených slov: „Ne--ří-kej-mi-co-mám-dě-lat. Jas-ný?“

Zavržaly dveře, otevřely se a v jejich výřezu se objevili dva bachaři s harpunami v rukou.

„Rozumíš? Nikdy, a tím myslím nikdy...“

Z harpuny vyšlehl šíp světla a explodoval před bachaři; oba byli na místě mrtví. Jejich těla se opřela o zárubně, zavravorala a zhroutila se na podlahu.

Listerovo druhé já se zašklebilo, vytáhlo svou laserovou harpunu z podpaží a otočilo ji správně. „Promiň. Příště budu trochu opatrnější, taťko. Tak jdeme,“ pokynul hlavou, „popadneme moje věci a padáme odtud.“

Listerovo druhé já přešlo za skříňku s léky a vešlo do místnosti, která se točila do pravého úhlu. Aktivovalo světelný vypínač a zamililo chodbičkou mezi kovovými krabicemi. Podívalo se na kód na své identifikační pásce: YT6564354. O pár minut později našlo krabici se stejným číslem. Listeruv dvojník sundal krabici z police a vzal si ji pod paži. „To jsou moje věci,“ řekl na vysvětlenou.

Dveře se otevřely a do garážového stání nakoukly dvě identické hlavy. Vzduch byl ztěžklý pachem laserových harpun, neboť tlupa spoluvězňů tady držela v šachu skupinku kyberbachařů, kteří se snažili propížit mezi zaparkovanými terénními buginami a dostat se k východu v přízemí. Nalevo Lister uviděl zaparkovaný džíp, který měl vzadu přišroubovaný otočný raketomet. Přikrčení cupitali parkovištěm, schovávali se mezi sudy s naftou a zaparkovanými auty, až konečně dorazili k džípu. Lister propojil nakrátko zapalování a s kvílením pneumatik vyrazili přes parkoviště a posuvnými vraty ven závojem intenzivní palby.

Lister seděl na zadním sedadle, zatímco jeho druhé já prudce vyrazilo s džípem do pouštního vedra. Několik minut se drželi podél plotu, který ohraničoval prostor, a hledali východ z kárného tábora. Ohlédl se do zadní části vozu: do výšky v ní byly naskládány laserové harpuny. Pečlivě si je prohlížel: všechny byly odjištěné a plně nabitě. Mohly by se hodit. „Umiš pálit z raketometu?“ vykřiklo zepředu jeho druhé já.

Lister zavrtěl hlavou.

„Tak máš výbornou příležitost se to naučit.“ Ukázalo na skupinu třiceti kyberských bachařů, kteří běželi jejich směrem. Lister si přitáhl okuláry připevněné k opěradlu sedadla a pokoušel se jimi něco uvidět. „Nejsou ozbrojení.“ „Nejsou ozbrojení?“ „Přesně tak.“

Listerovo druhé já zastavilo džíp smykem před rotou kyberbachařů: „Vy nejste ozbrojení, hoši?“

Bachaři se přimkli k sobě a maloučko poodstoupili. Lister vstal: „Co to doprdele děláš?“ Jenom s nima mluvím.“

„Koukej si hledět řízení. Mízíme.“ Listerovo druhé já se otočilo, nabralo plnou náruč harpun a hodilo je bachařům.

„Zbláznil ses?“

„Když my jsme ozbrojení a oni ne,“ zakřenilo se jeho druhé já, „tak to fakt není fér. Tak,“ řeklo a hodilo jim další náruč výzbroje, „teď jsme aspoň trochu vyrovnaní.“

Poněkud zaskočení bachaři začali postupně zvedat harpuny a mířit jimi na oba Listery.

Džíp vyrazil v mračnech zvířeného prachu, pronásledovaný krupobitím střel. Lister si lehl na podlahu a vzápětí mu jedna se strašným lomozem proletěla nad hlavou. „Ty ses úplně pomátl.“

Jeho druhé já se válelo smíchy. „Hele, navrhuju, abys místo toho, že na mě budeš nasranej, vyšpekuloval, jak zacházet s raketometem.“

Lister sledoval, jak skupinka mizí v dáli a džíp zrychluje a dostává se z dostřelu kyberbachařů. Vyskočil a praštil s okuláry na podlahu. „Ty jsi šílenej! Co to do tebe sakra vjelo? To snad měl bejt nějakej pitomej žertík? Stačilo půl metru a zbyl z nás akorát masnej flek.“ „Nauč se zacházet s tím raketometem.“ „Už to není potřeba, jsme z dostřelu.“ Džíp opsal půlkruhový oblouk. „Ne, nejsme, protože se vracíme.“

Lister na něho nevěřicně zíral a na tváři mu zůstal třet úsměv, protože odmítal přijmout to, co právě slyšel.

„Už jsme skoro u nich,“ popichovalo ho jeho druhé já. „Mířím přímo mezi ně. Jestli do dvaceti vteřin nesvedeš odpálit raketu, budeme v pěkným průseru. O zábavu bude postaraný.“

Lister se vydrápal k raketometu a zuřivě začal mačkat tlačítka na ovládacím panelu. Z hlavně vyletěla raketa a syčivě proletěla nad kárným táborem, než vybuchla uprostřed drátěného plotu s elektrickým vedením, přičemž rozbila jeho betonové pilíře. Usilovně se díval do hledáčku a snažil se hlaveň sklopit a zamířit na skupinu kyberbachařů, kteří se seřadili do jedné linie a byli připraveni na palbu proti džípuvému kamikadze.

Hledáček se nehýbal, ovládal se přes počítač. Lister zuřivě bušil do klávesnice. Bylo to k ničemu: potřeboval nejvyšší kód.

Jeho druhé já se divoce chechtalo. V očích se mu zračilo čiré šílenství, zatímco džíp kroužil kolem bachařů na hranici dostřelu.

„Jedu k nim,“ křenilo se jeho druhé já. „Tak do toho!“ Lister si přešel dopředu a začal se s dvojníkem přetahovat o volant. Jeho druhé já ho loktem tvrdě udeřilo do ramene a pěstí mu uštědřilo ránu do zad. Postavil se, vzal do rukou harpunu a praštil jí své druhé já do hlavy. To se v bezvědomí sesulo na sedadlo řidiče.

Laserové střely jim svištěly nad hlavou a Lister tahal dvojníka ze sedadla. Potom zamířil s džípem do otvoru ve vybuchlém plotě. Vůz s nadsakováním proletěl zpřetrhaným pletivem a s motorem v nižších otáčkách zamířil pouštní silnici pryč od Kybérie.

Po téměř pěti dnech a pěti většinou bezesných nocích to dokázal. Vysvobodil své druhé já. Podíval se na bezvládné tělo ležící v bezvědomí, s ústy zkřivenými vyšinutým úsměvem spánku, a přemítal, jestli se to ukáže jako největší

chyba, jakou v životě udělal.

TRINÁCT

Lister přihodil na doutnající oheň trochu chrastí a začal ostrím nože loupat červený plod kaktusu saguaro. Jeho druhé já sedělo se zkríženými nohama u táborového ohně a ruce mělo svázané provazem.

„Saguaro?”

Jeho druhé já přikývlo, načež mu Lister nacpal ovoce do úst a pomáhal mu se žvýkáním.

„Podívej, byl to jenom chlast. Úplně mě připravil o rozum.” Zdvihl své spoutané ruce. „Tohle není vůbec potřeba.”

„Zůstaneš tak, dokud se nedozvím, co jsi zač, člověče.”

„Seděl jsem v Kybérii čtyři měsíce. Čtyři dlouhý měsíce. To s tebou pořádně zacvičí. Chvilí trvá, než si zvykneš na realitu. Copak to nechápeš?”

„Co je v té bedně?” ukázal Lister na kovovou skříňku, která ležela vzadu v džípu.

„Jenom osobní věci. Dopisy. Fotky. Šaty. Posloucháš mě? O všechny jsem přišel: o Rimmera, o Kocoura, o Krytona, o Kochanskou - úplně o všechny. A pak jsem skončil v Kybérii kvůli nějakému budoucímu zločinu a ty se mnou zacházíš, jako bych byl nějaké příšernej cvok. Jenom proto, že jsem se trošku rozparádil, když jsem se konečně dostal ven.”

„Bude ti vadit, když to otevřu?”

„Co když otevřeš?”

„Tu bednu.”

Jo, to bude.”

„Proč?”

„Protože to jsou osobní věci. Takový, o kterých by neměl nikdo jinej vědět.”

„Právě proto je chci vidět.”

„Hele, když tě zavrou na Kybérii pro nějaké budoucí zločin, použijou taky stochastické počítače, aby vyhodnotil, co budeš dělat zbytek života. Kdy umřeš, co po tobě zůstane. A právě to je v té bedně.”

„A tys to nečetl?”

„Přesně tak.”

„A pochopitelně nechceš, aby to někdo četl dřív než ty.”

Jeho druhé já ho obdařilo nuceným úsměvem. „Ani nevím, jestli mám sílu si to přečíst. Asi si to nechám až na dobu, kdy budu vědět, co s tím.”

Lister vstal, ustřelil z bedny zámek a zvedl víko. „Ty si fakt myslíš, že jsem tak pitomej, abych ti sežral takovou ubohou historku?” Nahlédl dovnitř a vytáhl odtamtud pytlík nebroušených baquaiiských diamantů, krabičku levných doutníků, starou radiační pistoli — která se měla jednoho dne vrátit, aby ho strašila — a hrst plastových lahvíček s informačními tabletkami. Přečetl si etikety: pilulky měly většinou faktografický obsah — záležitosti týkající se situačních plánů asteroidového pásu. Odložil je na zem a znovu nahlédl do krabice. „Co je tohle?”

„Jako co to vypadá?”

Lister vytáhl předmět z bedny: „Vypadá to jako paže.” Listerovo druhé já pokrčilo rameny: „Přesně ta to taky je.”

„Mastně to vypadá jako Krytonova paže.” Obracel ji v rukou. Byla to pravá paže, tatáž, která chyběla mrtvému mechanoidovi na ztroskotaném Kosmiku. Byla uříznuta u ramenního kloubu nějakou světelnou pilou. Lister pohlédl na radiační pistoli, aby zjistil, jestli má laserové nastavení: měla je. Potom si všiml, že sevřené prsty svírají kus papíru. Kus papíru, který se mechanoid snažil zachránit za cenu své paže i života. Lister vypáčil sevřenou dlaň a urovnal papír.

„Galaktický souřadnice.”

Jeho druhé já zůstalo zticha.

„Ale galaktický souřadnice čeho?”

Jeho druhé já pokrčilo rameny.

„Tys je zabil, že jo? Zabíls je kvůli tomuhle. Proč?”

Než mohl jeho dvojník odpovědět, objevil se na obzoru Kosmik. Jeho elegantní hruškovité světlomety prohledávaly poušť. Lister začal horečně rozdmýčkat plameny táboráku a potom s dupáním vyběhl na nejbližší dunu, točil nad hlavou sakem, skákal a křičel. Jeho druhé já se nenápadně doplázilo k ohni a strčilo si nohy do plamenů.

Výkřik připomínající truchlivého préríjního kojota donutil Listera, aby se otočil. S hrůzou zíral, jak se jeho druhé já zmítá uprostřed ohně, jak úpí a vyje. Za pár vteřin dvojník vytáhl doutnající údy z plamenů. Provaz, jímž byl svázan, shořel.

Lister běžel po úbočí duny zpátky, zatímco jeho dvojník padl na kolena a vložil do ohně ruce. Výkřik, z něhož tuhla krev v žilách, prořízl vzduch. Listerovo druhé já vytáhlo ožehlé ruce z plamenů a roztrhlo pouta.

Potom vstalo a vykročilo směrem k Listerovi.

ČTRNÁCT

Kochanská položila na podnos se snídaní vedle slaniny s vejci misku ovesné kaše. Podívala se na hodinky: půl třetí odpoledne lodního času: pravděpodobně už bude vzhůru. Vyšla po schodech k přespávacím buňkám Kosmiku. „Tak, žabáku, přinesla jsem ti snídani. Vyspal ses?” Něžně ho políbila na rty.

Lister jí úsměv rozpustile opětoval: „Jako Tutanchamón.” Pokusil se posadit, zatímco ona mu za zády natřásla polštáře.

„Panebože, mám sílu jako čerstvě narozený lenochod.”

„Žádný div, po tom, čím sis prošel. Kryton říká, že musíš zůstat ležet v posteli přinejmenším týden.”

„To se zblázním."

„Ty určitě." Nalila mu na kaši mléko a lžící na ní vytvořila línou spirálu z medu. „Poslyš, něco bych ti chtěla říct," začala.

„Já... vždycky, ehm, už odmala, vždycky jsem měla obrovské problémy umět se omluvit a... ehm... prostě jsem ti chtěla říct, rozumíš, že právě to si teď myslím."

„Co si myslíš?"

„Co?"

„Co si myslíš?"

Já... nenuť mě to říkat, ty čuně."

„Co říkat?"

„Je mi to líto, jasný? Tak jsem to řekla. Promiň, promiň, promiň."

„Co je ti líto?"

„Myslíš kromě toho, že ti musím říct ‚promiň'?"

Lister se zašklebil.

„Všechno. Je mi líto, že jsem tě přemluvila vydat se na lov toho divokého ptáka." Zamíchala lžící ovesnou kaši a podala ji Listerovi k ústům. „Jak jsou na tom tvoje popáleniny?"

Lister se podíval na své zafačované nohy a ruce. „Pekelně to bolí. Asi to bude trvat celý týden, než budu moci chodit."

„Po snídani ti to převážu."

„Jen tam stojím, snažím se ho přimět k rozumu a ten hnusnej hajzl mě strčí do ohně."

Soucitně naklonila hlavu na stranu. „Už je to za námi. Ten ubohej šílenec je po smrti." Strčila mu do úst další lžící ovesné kaše. Zašklebil se.

„Je to moc horký?"

„Ne, jenom zrovna nemiluju med v ovesný kaši."

Překvapeně na něj pohlédla: „Vždyť to máš tak rád."

„Co?"

„Máš to tak rád."

„No jo, pravda, míval jsem to rád. Jenže, ehm, nějak se mi to zajedlo." Podívala se na něho udiveně, potom se usmála a začala mu krájet slaninu.

Pozoroval, jak ji krájí. Ví to? Ne, nepřipadalo mu, že by to věděla. Ale i kdyby to věděla, co by mohl dělat? Jeho zranění byla natolik zlá, že byl prakticky invalida. Jeho tělo potřebovalo k uzdravení čas. Především ruce ho nepředstavitelně bolely: moc jim neprospělo, když do těch spálených polštářků čoudícího masa plných puchýřů popadl rýč a praštil jím Listera přes hlavu.

Ani to, jak ho pohřbil zaživa, když na to přijde.

Zíral Kochanské na prsa. Prima. Ty si dopřeje později.

Usmál se na ni a ona jeho úsměv opětovala, přičemž mu podala k ústům kousek slaniny nabodnutý na vidličce. Cítil se trochu hloupě, zase jednou jako malý kluk.

Malý a bezmocný. Začal vzpomínat na své nevlastní rodiče.

Tom a Beth Thorntonovi.

Tom s tím svým kulatým, podlézavým obličejem a příšernou postavou a Beth s ošklivým úsměvem a parfémem na zvracení. Úplně ho cítil. Zvedal se mu z něj žaludek. Slyšel smích Zakyslé tlamy: příšerný, hrůzyplný hýkavý smích, který by dokázal porazit veškeré kanadské lesy. A potom začal vzpomínat na všechno to bití hnědým kartáčem na šaty. Uviděl oči Zakyslé tlamy a temnou zuřivost, která ji obestřela, když nebyla „naložená". Znovu přímo cítil porvy bolesti, které mu procházely tělem a vyrývaly mu brázdy do masa. Slyšel svůj křik a jak se zalyká slinami, které mu klokotají v krku. Proč si vybral Thorntonovy?

Instinktivně tušil, že tady není něco v pořádku, už když s nimi strávil první víkend v době prvního kolečka po nevlastních rodičích, kteří přicházeli v úvahu. Zakyslá tlama se tehdy děsně vytočila, protože mu nechutnal její piškotový dort s malinami.

„Všichni kluci mají rádi piškotovej dort s malinami." Já nemám rád maliny."

„Všichni kluci mají rádi MŮJ piškotovej dort s malinami." „Já nemám rád ty semínka..."

Vtom začala rozbíjet nádoby. Rozmlátila je do jednoho kousku. Což byla JEHO VINA, protože mu nechutnal její PIŠKOTOVEJ DORT S MALINAMA. A zkazil tak NÁDHERNEJ DEN, na který se celý měsíc těšila a připravovala. JEHO VINA.

Seděla uprostřed oceánu roztržkaného nádoby a tiše vzlykala, ponořená do sebe. „Promiňte, paní Thorntonová."

„Říkej mi mam-m-m-m-in-n-n-nko," zaječela Zakyslá tlama a rozmazaný make-up na jejím obličejí připomínal místo dopravní nehody.

Příliš se bál, aby to někomu řekl. Konec konců to byla JEHO NOVÁ MAMINKA a všechno to byla JEHO VINA. A pochopitelně se mohl, do řiti, naučit mít rád piškotový dort s malinami.

A tak ten incident přešel a předstíral, že se nic nestalo. Konec konců, Thorntonovi byli bohatí. Mnohem, mnohem bohatší než Wilmotovi, druzí manželé, kteří ho chtěli adoptovat.

Wilmotovi by měl raději. Vycházel by s nimi lip, jenže pan Wilmot byl jen pitomý úředník v jakési kanceláři, takže nikdy neměli moc peněz. Nemohli si dovolit koupit mu elektrické autíčko, které mu slíbili Thorntonovi; neměli v domě bazén s nafukovací kosátkou, neměli počítačovou knihovnu, kde se na každé stěně dala hrát současně jiná hra. A tak pohřbil všechny své pochybnosti a obavy hluboko v sobě, umlčel

svůj vnitřní hlas, který ho zapřísahal, aby provedl „správné" rozhodnutí, a sedmiletý Lister si vybral Thorntonovy.

Palubním průřezem dovnitř nakoukli Kocour s Rimmerem a vyměnili si pozdravy s pacientem, zatímco Kryton odklonil

plochý skener na stranu.

„Navigační počítač právě dokončil analýzu galaktických souřadnic, pane." Kryton uchopil ruční dálkový ovladač a zapnul jej. „Výsledky jsou zcela zvláštní."

„Například?" zeptal se Lister a namáhavě se pokoušel posadit.

Kryton prošel několik hvězdných tabulek. „Tady je mapa pásu asteroidů, kterou navigační počítač pořídil během našeho přeletu." Kryton zakroužkoval malou oblast na jihojihoovýchodě. „My se nacházíme zde, 5 400 kilometrů za Lotomi 5 a blížíme se tady k těm hvězdokupám. Podle navigačního počítače souřadnice odpovídají trojdimenzionálním kartézským souřadnicím, které se protínají zde, pod mořem roztavené lávy na tomto sopečném měsíci."

Kochanská zírala na mapu s blikajícím kurzorem. „Víme, co tam je? Proč je to tak důležité místo?"

Kryton začal přecházet sem a tam, zpočátku poněkud váhavě. Jeho opravená noha se držela statečně. Strávili s Kochanskou značnou část posledních dvou dnů předrátováním všech tepen a výměnou elektrických spojů. Teď už jen potřeboval naučit se tomu údu opět důvěřovat: což, jak zjistil, bylo těžší, než předpokládal.

Pokračoval: „Provedl jsem několik výzkumů na základě svazků, které jsme koupili na Blériosu 15 a v nichž je podrobně popsána historie celého pásu. Myslím, že souřadnice označují místo, kde se nachází ztroskotaná vesmírná raketa jménem Mayflower. Byla to nákladní loď s výtakem dva miliony tun a přivezla na pás asteroidů gužify, ale potom byla přinucena k násilnému ztroskotání. Původním posláním lodi bylo terraformování planety v galaxii Andromeda. Během cesty došlo ke vzpouře, navigační systém byl vyřazen z provozu a loď byla vtažena do omnizóny, odkud byla vystřelena právě do téhle dimenze. Ti, kteří přežili přistání v moři, popadli, co mohli a vzali do zaječích v záchranných plavidlech."

„A to jsou tvorové, kteří dnes obývají asteroidový pás?" zeptal se Rimmer.

Kryton přikývl: „Nedokázali ale s sebou vzít většinu technologických zařízení, která se nacházela na palubě lodi a byla určena pro genetické inženýrství. Šlo o technologii, která dokáže stvořit život, a o některé klíčové viry potřebné k terraformování planet."

„Proč se teda žádej z těch gužifovskejch frajerů nevrátil na loď už někdy dřív?"

Kryton vytáhl svitek papíru obsahující kartézské souřadnice a rozprostřel ho na stole. „Nevšimli jste si ničeho divného?"

Rimmer zíral na papír několik vteřin. „Byl roztržený na čtyři části a slepený dohromady. Každý z těch čtyř dílů je jinak vybledlý."

„Loď je bez prostředků na dně nekonečného oceánu roztavené lávy. Záchranná skupina by musela znát její přesnou polohu, aby měla vůbec nějakou naději na její vydrancování a bezpečný návrat na hladinu."

„Jak to souvisí s tím, že byl list s jejími souřadnicemi roztržen na čtyři díly?"

„Myslím, že souřadnice si rozdělily na čtyři díly čtyři hlavní druhy gužifů na palubě lodi: šlo o jakousi formu smlouvy, aby žádný druh neměl k lodi vlastní přístup. Vaše druhé já, pane," řekl Kryton a obrátil se k Listerovu druhému já, „dokázalo nějakým způsobem shromáždit všechny čtyři kusy a dosáhnout tak neomezené moci."

Lister na něho hleděl netečně. Kochanská ho poplácala po stehně. „Co se tedy nachází na palubě té lodi? Schopnost stvořit lidskou rasu?"

„Mají tam genomy pro veškerá živá stvoření. Mapu -jednu bázi po druhé - veškerých sekvencí DNA, které vytvářejí všechny potenciální život. Bohatou úrodu hormonálních vzorců."

Rimmer hvízdal: „Genomy veškeré známé DNA? Bohatou úrodu hormonálních vzorců?"

„Nebo, chcete-li použít zkratku, B. U. H."

„Když jsme ale opouštěli Zemi, Světová rada by nepřipustila, aby se něco takového vymklo její kontrole."

„Museli dospět k závěru, že posláni lodi převažuje nad nejistotami."

„Proč by ale něco takového chtěl, kámo?"

„Přístup k šifře B. U. H. by z něho učinil Boha. Mohl by přepsat vlastní genetický kód a stát se nesmrtelným. Mohl by technologii použít k obchodování s bytostmi na asteroidovém pásu. A kdyby se mu podařilo získat terraformní viry, mohl jim třeba prodávat i neobyvatelné planety. Nestálo by to za to?"

Lister zíral na Krytona nehybněma hnědýma očima. „Pokud je pravda, co říkáš, měli bychom získat ty - jak tomu říkáš?"

„Genomy, pane."

.....měli bychom získat ty genomy sami pro sebe."

Kryton na něho dlouho hleděl bez jediného úsměvu a potom přikývl: „Souhlasím, pane."

ČÁST TŘETÍ

[hněv]

JEDNA

V jiném čase a místě a ve zcela jiné dimenzi zíral John Milhous Nixon, třetí prezident Světové rady, na svých deset zohyzděných prstů. V šílených návalech úzkosti na nich orgiasticky řádl, a když teď hleděl na pokožku ohryzanou do masa, naplňovalo ho to hnusem. Žvýkal vršek pera, metadon lidí, kteří si okusují nehty, zatímco rtuťovitý drobný muž s voskovou tváří mu ošetřoval rány chomáčky vaty namočenými v izopropylalkoholu. Potom manikér s cvaknutím otevřel sametem vyložený kufík, který obsahoval prezidentovu novou sadu nehtů, a odborně je začal nalepovat přes nešťastné originály.

„Doufám, pane, že to není nevhodné," začal manikér, „ale chtěl bych vám jen říct, že je mi to strašně líto, a doufám, že se

všechno vyřeší." Hlas muže se náhle o půl oktávy zvýšil a on se rozplakal. „Taková tragédie - prostě tomu nemohu uvěřit."

Prezidentovo obočí vyjelo klouzavě po hlavě jako dva expresní výtahy vystřelující nahoru po vnější stěně mrakodrapu.

„Ty to víš? Jak to, že to víš? Pokládá se to, proboha, za státní tajemství. Kdo ti to řekl?"

Probodl manikéra očima jako výslechovými světlomety a ten ztuhl strachem: „Pane?"

„Kdo?"

„Ernie Simpson, pane, domovník." „Domovník ví, v jaké jsme situaci?"

„Všichni zaměstnanci to vědí, pane."

Otevřely se dveře. „Doktor Sabinsky, pane prezidente," oznámila sekretářka.

Sabinsky vešel ve společnosti svého tělesného strážce, nesmlouvavého mladého příslušníka námořní pěchoty s čistou, upravenou tváří a krátkými blond vlasy, které připomínaly pšeničné pole po důkladné sklizni.

Sabinsky si otřel čelo kapesníkem. „Omlouvám se, že jdeme pozdě, pane. Zpozdili jsme se v dopravě. Na Washington Central byly obrovské molekularizační zácpy. Čekal jsem dvě hodiny na zhmotnění. A když jsem se konečně zhmotnil, zjistil jsem, že mi nohy omylem poslali do Tokia." Poplálal se po stehnech. „Abych to vysvětlil: podařilo se jim dát mě dohromady pomocí nějakých náhradních dílů."

Prezident propustil manikéra a zkoumavě si Sabinskyho prohlížel. „Všichni to vědí, Bobe. Všichni zaměstnanci. Všichni. Musím podat nějaké vysvětlení."

„Pane prezidente, prostě vám nejsme schopni v této chvíli poskytnout nějakou přesnou prognózu."

„Prozradilo se to, doktore. Hospodářství půjde ke dnu. Potřebuji znát odpověď a potřebuji ji znát dnes. Jak dlouho to bude trvat?"

„Pořád je před námi celá série testů a hromadí se nám hory dat, která je třeba analyzovat a zpracovat."

„Tak aspoň přibližně, sakra."

Sabinskymu přeběhl po tváři náznak upjatého úsměvu, který by mohl -jak doufal -zprávu trochu změkčit. „Jak dlouho?"

„Ano, sakra, jak dlouho. Jak, do prdele, dlouho?"

„Asi čtyři sta tisíc let, pane." Nixon se zhroutil do křesla: „To je všechno?"

„Zdá se, že výbuchy těch termonukleárních zařízení tak blízko slunci..."

„Jo, jo, jo," odušil Nixon netrpělivě, „téměř určitě oslabily gravitační přitažlivost molekul vodíku. Udělal jsem chybu, jasný? Omlouvám se!"

„Pomalů, ale jistě se celá ta zasraná hvězda začne rozpadat. Byla to fakt pořádná bota, pane."

„Ale my jen zkoušeli ovládnout počasí. A kdybychom mohli ovládnout počasí, pomohlo by to našemu hospodářství. Prospělo by to akciovým trhům. Byl bych zvolen na druhé období. Teď vstoupím do dějin jako prezident, který vyhubil lidskou rasu a zničil sluneční soustavu."

Dva nehty odletěly různými směry přes perský tkaný koberec. „Jak jen se z toho, v sladkém Božím jméně, vůbec někdy vzpamatuju? Když prezident zničí sluneční soustavu, Bobe, tak mu to asi voliči jen tak nezapomenou. Ti hajzlové už to na vás budou mít po celou kariéru. Ani můj praprapraprapraprastrýc tak hluboko neklesl. Co budu, do prdele, dělat?"

„Pojďte se mnou, pane."

„Kam jedeme?"

„Do Hila, pane, na Havaji."

„Na Havaj?"

„Pokud si vzpomenete, pane, máme tam biotechnologický institut. Přišli tam nedávno na docela zajímavé věci."

Nixon si potřásl rukou s řadou vědců, jejichž jména okamžitě odsoudil k zapomnění, potom prošel uličkou promítacího sálu a usedl do jednoho z luxusně čalouněných, kožených křesel. McGruder, Sabinskyho tělesný strážce s vlasy barvy pšeničného lánu, zhasl světla a na projekčním plátně se začal odvíjet film. Zpočátku se objevilo několik molekulárních profilů nějakého nového virového typu, což podle všeho Sabinskyho neobyčejně vzrušilo. Virus, který jeden ze Sabinskyho biodesignérů stvořil zde v institutu. Většina podrobností prezidentovi unikla a jeho mysl se zatoulala bůhvíkam, když se ve filmu začaly pravidelně opakovat výrazy jako „plazmidy", „Avogadrův zákon" a „nukleární magnetická rezonance".

„Bobe, začněte ještě jednou a zjednodušte to: pamatujte, že mluvíte s prezidentem."

„Promiňte, pane. Podívejme se na to tedy z nového úhlu."

„A žádné tabulky či grafy ani ty setsakramentské spirálové věcičky na hůlečkách. Jak se jim říká?" Sabinskymu se nepodařilo potlačit vnitřní opovržení, které mu proniklo na tvář.

„Shrňme to. Zničili jsme slunce. Za čtyři sta tisíc let, možná i dřív, vyhasne světlo. Pokud nenajdeme způsob, jak opravit všechny molekuly vodíku, sluneční soustava bude fakticky mrtvá. Co tedy uděláme?" Odmlčel se, aby zvýšil účinek svého projevu. „Já vidím jen jedno jediné řešení, totiž že si lidská rasa zavolá stěhováky a začne balit nádobíčko."

„Ty vážně navrhuješ, abychom se přestěhovali?"

„Ne naše generace, ani generace po nás, ale rozhodně by se stěhování mělo stát pro lidskou rasu diskutovaným tématem."

„Do jiné sluneční soustavy?"

„Myslím, že se možná budeme muset přestěhovat do nové galaxie."

„Do nové galaxie?"

„Pane, z každého stěhování vyplývá řada stresujících okamžiků. Tomu se nelze vyhnout. Já se ale domnívám, že toto stěhování můžeme provést do značné míry bezbolestně a bez doprovodné úzkosti. Jen mě vyslechněte."

Na plátně se objevil další diapozitiv.

„Myslím, že jsem objevil v jedné galaxii novou sluneční soustavu, která se hodí naprosto dokonale. Je to místo, kam můžete lidstvo s hrdostí pozvat k pobytu. Podívejte se na tohle.“

Na plátně se jeden po druhém objevovaly rozmazané záběry z diapozitivů a na všech bylo pár roztroušených hvězd s modrou spirálovitou šmouhou uprostřed. „Pane prezidente, seznamte se s naším novým domovem. Jmenuje se galaxie Andromeda.“ Z klubka vědců v tvídových oblecích se ozval přerývaný potlesk.

Nixon zíral na plátno. „Kde to, do prdele, je?“

„Docela blízko. Vlastně pokud jde o galaxie, je to víceméně za rohem.“

„Jak daleko?“

„Pouhých 2,2 milionů světelných let. Má to i další výhody.“

„Například?“

„Tak například je větší než Mléčná dráha, měří 130 000 světelných let napříč, což nám dává prostor 30 000 světelných let navíc, s nimiž si můžeme špásovat po libosti.“ Z nosu mu uniklo uchechtnutí. „A pokud bychom očekávali nějaké hosty, mohl by se takový prostor skutečně hodit.“ Zakroužkoval malou oblast v pravé části plátna. „Domnívám se, že bychom novou sluneční soustavu mohli nalézt někde tady.“

Prezident zíral na nejasnou skvrnu. „Tato sluneční soustava tedy obsahuje planetu s dýchatelnou atmosférou, se stromy, jezery, západy slunce a vůbec se vším? A v její atmosféře se nacházejí všechny ty potřebné setsakramentské spirálovité věcičky na hůlečkách?“

„Nikoli, pane. Právě tato planeta je v současnosti vydána na pospas roztavené lávě a vulkanickému popelu a její teplota se blíží 300 stupňů Celsia, ale právě proto jde o tak unikátní objev.“

Byl šilený. Nixonovi to teď bylo naprosto zřejmé: jeho hlavní vědecký poradce byl šilenější než kterákoli z těch obstarožních newyorských škatulí, co tahají na vodítku vycpané psy.

„Což nás vrací zpátky k viru, o němž jsme hovořili předtím.“

„K viru, který jste tady stvořili?“

„Přesně tak.“

Otevřely se dveře a do projekčního sálu vešli tři muži v naprosto stejných hnědých oblecích. „Pane prezidente, seznamte se s pány, kteří mají zásluhu na pozoruhodném objevu v oblasti virového výzkumu.“

Prezident natáhl před sebe ruku a Sabinsky mu jednoho po druhém představoval.

„Profesor Michael Longman.“

Muž s vodově hnědýma očima a malou černou bradkou vystoupil a potřásl si s prezidentem rukou.

„Jsem rád, že se s vámi poznávám, profesore.“

Kupředu vykročil druhý muž. Měl rovněž vodově hnědé oči a malou černou bradku.

„Asistent profesora Michaela Longmana, profesor Michael Longman.“

Nixon přikývl: „Jsem rád, že se s vámi poznávám, profesore.“

„A za třetí a v žádném případě jako první, druhý asistent profesora Michaela Longmana, profesor Michael Longman.“

Třetí muž s vodově hnědýma očima a malou černou bradkou postoupil kupředu a potřásl si s Nixonem rukou.

Jsem rád, že se s vámi poznávám, profesore.“

První Longman promluvil: „Bez mých dvou klonů, které se mnou spolupracovaly, by asi k takovému objevu za mého života nemohlo dojít.“

Druzí dva Longmanové na souhlas živě přikyvovali.

Sabinsky jim pokynul, aby se posadili, světla pohasla a začal film o sopce Kilauea, jednom ze dvou činných vulkánů na Havaji. Sabinsky začal vysvětlovat, že sopky představovaly pro všechny obyvatele ostrova zdroj stálého děsu. Během posledních deseti let bývaly jejich erupce častější a proudy lávy, které se z nich valily, byly stále delší a delší, některé sahaly z vrcholu až do vzdálenosti přes dvě stě kilometrů k hranicím několika vesnic. Záběry pořízené z helikoptéry náhle zabraly gigantický kráter sopky Kilauea s mohutnými jezery vroucí lávy.

„Tři profesori Longmanové stvořili virus, který je dost pozoruhodný. V podstatě lze říct, že požírá lávu,“ začal Sabinsky. „Neboli, poněkud přesněji, ničí její buněčnou strukturu. Přirozeně jsme chtěli zjistit, zdali tento virus skutečně dokáže pracovat mimo zdi laboratoře. Naočkovali jsme jej proto do kmenových buněk bakterií, které se samy reprodukují. Potom jsme uzavřeli oblast a poslali nad sopku několik práškovacích letadel. Byl to pochopitelně naprosto nezákonný postup a možná i poněkud, ehm, nezodpovědný, ale, ehm... domnívali jsme se, že jde o nezákonný, neodpovědný čin, který stojí za to podniknout. Jen se na to podívejte.“

Nixon sledoval, jak letka dvojplášníků prolétává nad Kilaueau a shazuje mohutné dešťové clony viru do kráteru sopky.

Sabinsky ukázal na promítací plátno: „O pět a půl týdne později.“

Prezident zíral s povislou čelistí na plátno, kde film přešel střihem do nového pohledu na kráter. Jezera lávy zmizela stejně jako erupce a lávové gejzíry. Místo toho zůstalo všude pouze kalné, husté, toxické bahno, které vypadalo jako spálená melasa. Z její hladiny spirálovitě stoupal těžký černý dým. „Virus požírá lávu a přeměňuje ji na jakýsi kompost, což je, jak vidíte, pořádně nepříjemný materiál. Ale pokud sem nyní nasadíme druhý kmen geneticky zmutovaných virálních bakterií, kmen, který je naprogramován k požíráni tohoto kompostu, pak se stane následující.“

Film přešel do nových záběrů, které byly opět pořízeny z vrtulníku. Kamera přejížděla po úbočí obrovské sopky. Když dosáhla vrcholu s kráterem, celé plátno náhle vzplálo hořčicovou žlutí.

Kráter představoval pouštní pánev. Duny z jemného, poddajného písku se vlnily po celé jeho šíři. Byla to Kilauea téměř k nepoznání. Pouze tvar pánve prozrazoval, že jde o stejné místo.

„Druhý virus proměňuje kompost v poušť a jako vedlejší produkt rovněž vylučuje směs kyslíku a dusíku. Máme také třetí virus, který umí proměnit kompost v oceán. Pokud tyto viry budou pracovat ve vzájemném souladu, mohou pro

nás terraformovat planetu."

Nastalo téměř absolutní ticho, jak důsledky objevu pomalu prosakovaly do prezidentova mozku.

Nixon začal tleskat. „I vy kujóni mazaní!" Obrátil s'e k Longmanům. Jak dlouho potrvá, než bude nový svět obyvatelný?" „Jakmile je planeta terraformována..." „Svět bude i nadále pustý a nehostinný..." „Potřebujeme mimořádně schopné a houževnaté živočichy, abychom mohli vybudovat naši novou civilizaci."

„Musíme vytvořit životní formy: živočichy, kteří nám nový domov přichystají, jejichž životy budeme moci obětovat a kteří se dokáží postavit silám Nového světa."

„A to je všechno možné?"

Sabinsky se začal zajíkat: „Ehm-m-myjsme už v tomto směru vlastně podnikli jisté kroky, pane. N-n-nechtěli jsme vás obtěžovat s podrobnostmi, dokud nepůjde o relevantní téma..." Sám se vypnul do vytracena.

Nixon ho sledoval přísným zrakem. „Chcete říct, že jste už vytvořili nějaké nové životní formy?"

Tři biodesignéři stáli v řadě vedle sebe se zahanbenými výrazy. „Nic, na co bychom mohli být hrdí..." řekli, když si vzpomněli na sližirafu.

„Mohu promluvit, pane?" postavil se tělesný strážce Sabinskyho McGruder do přehnaně upjatého pozoru a širokým ramenem vystřelil do nadšeného pozdravu.

„Povoluje se."

„Hlásím se jako dobrovolník, pane, na cestu spolu s geneticky upravenými pionýry. Abych obětoval svůj život, bude-li toho třeba, pane, a pomohl zachránit lidskou rasu, pane."

Longmanové se vlídně usmáli. „Posádka bezesporu bude potřebovat lidský dohled."

„Mohu opět promluvit, pane?"

„Povoluje se."

„Absolvent West Pointu, pane. Nejlepší z ročníku, pane. Bojoval jsem na Hyperionu, pane. Vyznamenání, pane. Svobodný, pane."

Promluvil Nixon: „Proč jste do toho tak žhavý?"

„Moje matka, pane, mi vyprávěla mnoho skvělých příběhů o udatných činech mého otce v hlubokém vesmíru. Nikdy se nevzali, pane. Zemřel dřív, než ho matka stačila informovat o tom, že je těhotná. Jeho loď, pane, Červený trpaslík, pane, se stala obětí úniku radiace."

Sabinsky přikývl: „Nepřistála černá skříňka té lodi před několika lety v Tichém oceánu?"

„Potvrdila všechno, co mi matka vyprávěla, pane. Podrobnosti jsou jen v hrubých obrysech, ale zjistilo se například, že můj otec byl vybrán palubním počítačem z celé posádky jako jediný, pane, k oživení v podobě hologramu. Jsme přesvědčeni, že se mu té cti dostalo, protože byl tak úctyhodný voják, pane, a počítač ho považoval za jediného člena posádky, který by byl schopen loď bezpečně dovést do bezpečných oblastí hlubokého vesmíru a zabránit větší katastrofě." Nixon pokýval hlavou. „Jak se jmenoval, synu?"

Jmenoval se Rimmer, pane." McGruder se rozzářil pýchou. „Arnold J. Rimmer, pane."

„A vy pořád tak trochu věříte, že tam někde nahoře žije?"

„Ano, pane, věřím. To ale nijak nesouvisí s mým posláním, pane."

Nixon se zasmál. „I když... pokud tam někde je, určitě byste se s ním setsakra rád sešel."

„Na to můžete vzít jed, pane. Je pro mě vzorem od mých tří let, pane. Kdybych ho před sebou neměl jako modelový příklad, nevěřím, že bych čehokoli dosáhl, pane."

Prezidentova tvář se roztáhla do úsměvu. „Začněte s přípravami, McGrudere. Vyrazíte s tou lodí."

Michael R. McGruder vystřelil paži do dokonalého pozdravu. „Ano, pane. Děkuji, pane. Bůh vám žehnej, pane." Zíral oknem promítacího sálu nahoru na oblohu. Odjakživa věřil, že jeho táta někde tam nahoře je. Železný varle osobně. Chlápek, k němuž celý život vzhlížel. Jen kdyby tam tak ještě někde byl a mohli se nějakým způsobem setkat. Jak nádherný to bude den!

DVĚ

Ponurý déšť rozstříkával melancholii přes pruh uboze blikajícího neonu, který se táhl nekonečným billboardů, kin a restaurací, zatímco jeho vlekoucí se postava se prodírala davem. Popáté během pěti minut proletělo nějaké vozidlo kaluží páchnoucí dešťové vody a promáčelo

ho od temene opálené hlavy až po podpatky špatně padnoucích bot. Do noci spirálovitě stupal hyenovitý vriskot uchechtaných kolemjdoucích, kolem nichž s nadávkami procházel a razil si cestu minovým polem odpadků.

Kyberpeklo Listerovi připomínalo Dvanáctou Ulici na Tritonu s jejím pustým mořem zachmuřených tváří a dusivým vzduchem. Jako by člověk žil v tlamě starého psa, který právě vykouřil krabičku tureckých cigaret.

Jeho mysl se vrátila do doby před devětadvaceti týdny, do noci u táboráku v poušti, kdy si jeho druhé já upálilo pouta a odrovnalo ho kamenem z pouštní skály. Když přišel k sobě, zjistil, že je zaživa pohřbený a Kosmik přistál v sousední pánvi mezi dunami. Jeho druhé já hodilo na jeho zmítající se postavu poslední rýč hlíny a vyběhlo na vrchol duny, přičemž nad hlavou točilo sakem. Plavidlo přistálo, vzalo jeho druhé já na palubu a zmizelo v prašném víru. Tři hodiny se třásl pod příkrývkou písku, až později dopoledne kolem projížděl terénní vůz plný kyberbachařů.

Vysvětloval, jak se vše zběhlo. Není vězeň Lister, pochází z alternativní reality. Neprovedl nic špatného, pokud nepočítáme vedení vzpoury a pomoc k útěku poloviny vězňů z kárného tábora, částečné zničení komplexu a samostatný pokus o zničení systému spravedlnosti, který ovládal celý pás asteroidů. Kdyby se nic z toho nepočítalo, nic by na něho neměli. K Listerově smůle to počítali. Všechno. Odvezli ho k soudu na Arranguu 12, kde se sám obhajoval, a o pár týdnů později byl vzhledem k naprosté nekompetentnosti svého právního zastoupení poslán na

osmnáct let tvrdého přemýšlení do Kybérie, jejíž opravu k jeho další smůle právě dokončili.

Lister se tedy vrátil do Kybérie - tentokrát na palubě zchátralé dopravní lodi třetí třídy jako vězeň Gužifie.

Svůj trest si začal odpýkávat soužením nad myšlenkou, že ho jeho druhé já vystřídalo na palubě Kosmika. Navíc svědomím, že Kosmik míří do omnizóny, takže by se mohli vrátit do jejich vesmíru. Se vši pravděpodobností nikoho z nich už víckrát neuvidí. Jeho druhé já mu ukradlo jeho děvče, jeho posádku i celý jeho život.

Zařídil se v pekle, jak nejlépe to šlo, vyčistil a uklidil si byt, přešel šaty a vydal se hledat práci. Ale všechno v té krajině bylo navrženo tak, aby mu to podbívalo ducha, všechno, co viděl, všechno, co cítil, všechno, co slyšel. Na každém kroku kráčela po chodníku dívka, jako by vypadla z oka Kochanské, zavěšená do nějakého svalnatého námořnického týpka. Na billboardech po celém městě byly jeho fotografie s posměšnými slogany, většinou o tom, jak ho jako novorozeně opustili a jak nevěděl, kdo jsou jeho rodiče, nebo že je posledním mužem z lidského druhu ve vesmíru. A tady byl uvězněný na Kybérii a díval se, jak mu mezi prsty utíkají nejlepší roky života.

Poslední den třetího týdne získal práci. Bylo to večerní zaměstnání na částečný úvazek v zubní ordinaci. Pracovní doba byla ohavná, ale aspoň to bylo dobře placené. Musel pracovat od šesti do desíti a jeho práce spočívala v tom, že si nechal vyměňovat plomby od studentů stomatologie, kteří potřebovali někoho, na kom by se zaučovali. Plat činil deset librodolarů denně, což stačilo, aby si mohl koupit šálek kapustové polévky a lístek do jednoho z kin, kde se většinou hrála Sněhurka a sedm trpaslíků. Tak zabíjel čas, dokud jeho sousedé nešli spát a nevypnuli bubnová sóla, která si celý den pouštěli.

Vláčel se kolem obvyklé skupinky ztracených existencí, které postávaly snad na každém rohu: kurvy, pasáci, drogoví dealeri a z jakéhosi neznámého důvodu se k nim tady v Kyberpekle přidávali ještě prodejci encyklopedií. Proč si jeho obrazotvornost vybrala právě prodejce encyklopedií, si nebyl zcela jistý, ale v každém případě byli pekelně otravní: honili ho po ulici, přičemž mávali speciálními vstupními supernabídkami a trvali na tom, aby raději hned podepsal a nenechával si čas na rozmyšlenou.

Zastavil se, aby nahlédl do obchodu s televizory, kde napůl sledoval československý dokument o formacích mračen v patnáctém století, když náhle ho z Kyberpekla vytáhli. Z lebky mu odstranili jehly, z těla mu smyli kyberpěnu, oblékli ho a přivázali na vozík, který zavezli do velitelské kanceláře.

Lister ležel přivázaný na operačním vozíku. Vynořila se nad ním sližirafa a ucitávala své nevyslovitelně nechutné šťávy. „Někdo vás přišel navštívit.“

Lister se pokusil posadit a škubal pásky, jimiž byl přivázaný.

Naklonil se nad ním delšimp. Podsaditý a lesknoucí se potem z nadváhy. „Mé jméno je Kazwa. Pracuji pro program Reko.“

„Nedělej si srandu.“

„Právě jste v Kyberpekle strávil pět měsíců. Byl jste odsouzen na osmnáct let. Osmnáct let beznaděje a mučivé úzkosti, která vám zničí život.“

„Jo, ale po dvanácti letech můžu požádat o propuštění na podmínku.“

„Slyšel jste o programu Reko?“

„Není to rocková kapela? Populární mezi mladejma holkama?“

„Program Reko. Rekombinace DNA.“

Lister se nahlrbil do výrazu „Dám se poddat“.

„Jde o stejnou technologii, pomocí níž byli stvořeni všichni živočichové na pásu asteroidů,“ vložila se do toho sližirafa.

„Naroubujeme genové koktejly na hostitelské buňky nejrozumnějších druhů a potom umožníme jejich dělení, aby vznikl naprosto nový originální organismus.“

„Co s tím?“

Jak možná víte, tato galaxie je vtahována do omnizóny. Hvězdy, planety, asteroidy... všechno je předurčeno k záhubě ve spirálovitém prstenci černých děr, které vroubí vstup do ní. Průchod mohou zvládnout pouze předměty o značné hmotnosti.“

„A proto jsi skoncoval s dietou, nemám pravdu?“

Delšimp ho prudce udeřil do hlavy. „Například planety.“

„Aha.“

„Máme-li přežít, musíme terraformovat jednu z planet v této galaxii, dříve než všechny zmizí v prstenci. Použít ji jako svého druhu plavidlo, v němž bychom propluli do jiných dimenzí.“

Lister si poškrábal strniště: „Planeta možná přežije, ale chlápci, co budou na ní, stejně dopadnou jako ravioli.“

„Pokud budou pod zemí, tak ne. Pokud budou v době, kdy bude planeta procházet prstencem, v jejích útrobách, věříme, že přežijí.“

Lister naklonil hlavu v náznaku souhlasu: „Možná. Jenže napřed musíte najít obyvatelnou planetu.“

„Nebo ji stvořit.“

„A o tom je právě program Reko, že?“

„V minulých letech jsme odpouštěli trest vězňům z Kybérie, pokud souhlasili s poskytnutím vlastního těla pro rekochirurgický zákrok a stali se součástí zárodečné hmoty nové planety. Jakýsi druh protoplazmického bujónu, z něhož se všechno vyvinulo: ekosystém, živočišná říše a život v moři. Zkrátka všechno.“

„A to už proběhlo?“

Kazwa přikývl, odvázel Listera a pokynul mu, aby se posadil na židli. „Dárci ztratili své individuální osobnosti a stali se součástí všeobjímající inteligence, která ovládla planetu. Sjednacená entita, která zkrátila stvoření biosféry z milionů let na necelé tři roky. Stvoření už nebylo v rukou nevyzpytatelné náhody. Ovládal je onen inteligentní celek, o němž jsme předpokládali, že je pod naší kontrolou.“

„Tak proč jste ještě tady?"

Delšimp se poškrábal na čenichu. „Používali jsme DNA extrahovanou z vězňů v Kybérii. Jakmile vznikl inteligentní celek, přišli jsme na to, že jde o maligní entitu."

„Neboť?"

„Neboť byla stvořena ze spodiny naší společnosti. Byl to prolhaný a krutý Bůh, který trestal spravedlivé, odměňoval hříšné a povzbuzoval zlo. Inteligentní celek umožňoval prosperovat pouze temným stránkám našich povah a planetu záhy ovládl výkvět zla. Nakonec Černá planeta, jak se jí začalo říkat, prošla prstencem a nyní existuje v nějaké jiné dimenzi reality."

„Tak jste začali znovu?"

„S novým inteligentním celkem na nové planetě. Ale tentokrát jsme nepoužili provinilé vězně z trestanecké kolonie. Tentokrát jsme použili ty nevinné."

„Spoluvězni z Kybérie jsou nevinní?" Delšimp se odmlčel a pozoroval Listerův obličej, který zbělel šokem. „Mystický systém justice, který počítá s budoucími zločiny, nám umožňuje zavírat nevinné a potom je přinutit k přijetí programu Reko."

„Ale mé druhé já se provinilo. Pozabíjelo celou svou posádku."

„To jsme nevěděli. Byl odsouzený za Emopašeráctví. Za něco, o čem jsme si byli jisti, že neprovedl."

„Co teda chcete dělat se mnou?"

„Planeta je hotová. Nový, 'nevinný' inteligentní celek je dokončený. Potřebujeme otestovat, jestli je planeta bezpečná. Chceme, abyste se stal dobrovolníkem, který jako jeden z prvních vkročí na povrch planety. Jednu loď jsme už vyslali. Nevrátila se. Stanete se členem posádky druhé lodi. Ale pokud nesouhlasíte, můžete se vrátit do Kyberpeklá."

„Když řeknu ‚ano‘, kdy k tomu dojde?"

„Za čtyřicet hodin." Delšimp se usmál. „My si ale všech dobrovolníků nesmírně vážíme. Bude vám povoleno strávit poslední večer se symbimorkou."

„S čím?"

„Se symbiotickou měničkou podob. Intuitivně chápou vaše potřeby a metamorfují do tvarů, které vás nejvíc potěší." Regulátor mu přes psací stůl přisunul na stroji psané prohlášení a podal mu pero: „Podepište."

Lister vzal pero a pohlédl na dokument před sebou. Zůstane-li v Kyberpekle, nemá sebemenší naději na útěk. Jestliže bude souhlasit s testováním inteligentního planetového celku, pak možná - i když právě jen možná - získá příležitost něco vykumat, než přistanou.

Podepsal se.

tři

Řada dveří v palubních průlezech se hlučně zavírala, když Lister se skupinou svých strážců procházel podlaží za podlažím labyrintem chodeb, než konečně dorazili v hlubinách trestanecké kolonie do sídla symbimorfek. Vystoupili z posledního výtahu a kráčeli širokou chodbou obloženou bílým kamenem. Po obou stranách se táhly místnosti hlídané množstvím bachařů s hrůzuplnými, geneticky upravenými a asi metr vysokými strážnými krysami. Lister na ně zíral celý vylekaný a tvář se mu odporem křečovitě stáhla, až vypadala jako zmačkaný pytlík z recyklovaného papíru. Zastavili se u recepcce.

Jméno?"

„Lister," řekl dingotang, který byl železky připoutaný k Listerovu zápěstí.

Bachař sunul ukazováček své černé tlapy po seznamu příjmu. „Jednací číslo?"

Opět promluvil strážný: „3454H."

„S touhle várkou ho nemůžeme vzít. Všechny symbimorfky jsou zadané."

Listerův strážný zamával umolousaným kusem hnědého papíru před tváří druhého gužifa. „To není můj problém: patří vám."

„Jenže všechny jsou zadané. Máme plný stav."

„Chtějí ho do další zásilky."

„Jenže jediná volná symbimorfka je Reketrebn, a ta není zlomená."

Strážný znovu zatřepal hnědým kusem papíru: „Můj problém to není."

Guzif pokrčil rameny: „Co s tím mám, do prdele, dělat?"

„Co tím myslíte?" zeptal se Lister, kterého vlekli chodbou. „Není zlomená? To je něco špatného? Je to špatný, že jo?"

Podívejte, je mi líto, ale já chci takovou, která je zlomená. Totálně zlomená. Tak zlomená, jak jen může být. Chápete?

Poslouchá mě někdo? Co to vlastně znamená, že není zlomená?" Dveře průlezu se rozevřely a Listera pobídl, aby vstoupil

dovnitř. Nosem narazil na kámen a sesunul se po stěně cely jako nedovařená špageta. Vstal a rozhlédl se po místnosti.

Vlastně to nebyla cela: spíš to připomínalo luxusní byt, vkusně zařízený v tlumených okrových a černých barvách.

Uprostřed pokoje stál prostřený stůl se svíčkami k večeři ve dvou: v chladicím kbelíku se chladilo modré víno a na obrovském stříbrném podnosu se tiše dopékalo jakési jídlo, které připomínalo kuře.

Lister se osprchoval, dopřál si tu rozkoš, že se převlékl do šatů, které ležely připravené na dvoumetrové posteli s nebesy, a nadopoval si tělo sérií vitaminových injekcí, které našel v koupelně. Cítil se teď celkem v pohodě. Tedy, cítil by se v pohodě, kdyby dokázal ignorovat nutkavé puzení k zvracení, což nedokázal. Učinil špatné rozhodnutí. Teď to už věděl. Odtud nebylo úniku. Zpanikařil a namísto čekání na příležitost, návratu do Kyberpeklá a promyšlení plánu, skočil na program Reko v naději, že se to nějak vyvrbí. Nepromyslel si to pořádně - promyslel si to jen napůl a

předpokládal, že zbytek se nějak vyřeší. Neuměl pořádně plánovat. V tom měla Kriss pravdu.

Zvenčí se ozval hluk. Lister vyhlédl zamřížovaným okénkem a spatřil samičku dingotanga, jež se vzpouzela mezi dvěma dingotanskými strážnými, kteří ji vlekli chodbou. Vzlykala a zapírala se nohama, zatímco ji nevybíravě strkali k Liste-rovu apartmá. „Ne, já nechci, já chci tebe, Deki. Jenom tebe. Ne...”

Dingotang jménem Deki ji masivní orangutaní tlapou tvrdě uhodil do tváře a vlekl ji dál k Listerovu apartmá. Ozval se podivný srkavý zvuk, samičí postava získala kovově modrou barvu a začala se převracet do sebe.

Lister poodstoupil, pečetní zámek průlezu se odemkl a v otevřených dveřích stáli dva bachaři, kteří se snažili nacpat dovnitř mohutnou pohovku. Jeden z bachařů vytáhl obušek a praštil pohovku několikrát přes polštáře, přičemž ji častoval zuřivými nadávkami. Strážní to zkusili ještě jednou, tentokrát pohovku naklonili na stranu, ale nebylo jim to nic platné.

Další nadávky a další bití. Lister se zasmál. Tak tohle je jeho nezlomená symbimorfka! Proměnila se v pohovku a nehne se z místa. Náhle oba gužifové zakroutili rukojeti svých obušků, aby se z nich vysunuly ostré hroty, a těmito novými, hrozivě vyhlížejícími zbraněmi zaútočili na dralonové potahy pohovky. Lister to sledoval a nebyl si jistý, co má dělat. Měl by jít na pomoc dralonové sedačce v nouzi? Nebyl si jistý, zda by ji dokázal pomoci, i kdyby se k tomu odhodlal. Ozval se další srkavý zvuk, bité stvoření zesláblo, začalo se s šuměním měnit na pestrobarevnou tekutinu a připravovat se na metamorfózu do nové ochranné podoby. Dingotangové využili jejího poddajného, nedostatečného stavu a vtáhli ji do Listerova apartmá, kde se proměnila zpátky na samičku din-gotanga a znovu začala úpěnlivě prosit gužifa jménem Deki: „Chci být jen s tebou, Deki, chci ti dělat radost... nechci měnit podoby pro někoho jiného. Deki, prosím tě.” Dingotang na ni plivl a řekl jí, že pokud nebude dělat to, co jí řekl, bude toho litovat. Zhroutila se na podlahu a rozplakala se.

Deki se obrátil k Listerovi: „Když ti bude dělat potíže, zmlať ji. Když to nepomůže, zmáčkni alarm a my se ti pokusíme sehnat jinou.” Dingotang se otočil k symbimorfce, která si dosud zachovala podobu jeho družky, a zařval na ni:

„Vystřel hák!” „Ne, Deki, prosím tě.” „Vystřel ho!” „Ne.”

Deki zvedl ruku a symbimorfka přikývla na znamení poslušnosti. Opět zmetamorphovala, přičemž tentokrát se z ní stal průsvitný, rychle se točící disk, který při otáčení měnil barvy. Z disku vystřelila drobounká černá šipka a zaryla se Listerovi těsně nad pravé obočí. Počáteční bolest byla překvapivě ostrá: ledově pronikavá bolest hlavy, ba ještě hůř —jako by mu někdo právě vyškubal chloupky v nose starými rezavými kleštěmi. Bolest se mu postupně šířila lebkou, až nakonec zavrával a upadl.

Ležel na podlaze stočený do klubíčka a převaloval se ze strany na stranu. Během následující minuty se bolest postupně rozplynula. Šipka s telepatickým jadem se absorbovala do hypotalamu. Byl teď se symbimorkou svázán poutem.

Dingotang promluvil: „Přihlásil jste se jako dobrovolník do programu výzkumu inteligentního celku a v souladu s Xi-onskou smlouvou, dodatek II, máte právo požadovat po této symbimorfce, aby vám splnila vaše přání, sexuální či jiná. Během následujících čtyřia dvaceti hodin není nic zakázáno.” Dingotang se obrátil k symbimorfce: „Potěš ho.”

Ozval se srkavý zvuk a symbimorfka začala opět metamorphovat. Lister si náhle uvědomil nesnesitelný puch; byl to tak odpudivý smrad, že se musel přidržet stolu, aby si zachoval rovnováhu. Hleděl na kouřící žlutou horu, hromadu jačích výkalů, do níž se vzdorovitá symbimorfka převtělila.

Bachař zařval na výkaly: „Nech toho! Proměň se. Potěš ho. Slyšíš mě? Proměň se!”

Jačí výkaly se nekontrolovatelně roztrásky, téměř jako by se hihňaly. Lister se zašklebil.

„V životě jsem nepoznal tak umíněnou symbimorfku. Všechny ostatní jsou zlomené. A ty budeš taky. Vrátime se v půlce cyklu. Jestli budeš pořád odmítat plnit jeho rozkazy, vykastrujeme tě.”

Lister sledoval, jak dva poražení bachaři vystřelili z apartmá. Podíval se na výkaly a přívětivě zamával pravou rukou:

„Jak se vede?”

Trus neodpovídal.

„Já se jmenuju Lister. Děláš tady docela zajímavý divadlo.”

Ticho.

„Hele, neber si to osobně, holka, nebo spíš bych tě měl asi oslovovat iniciálou - J. H., ale nemohla bys být něčím jiným? Něčím, co nesmrdí tak strašně jako jačí hovna? Co třeba losí hovna?”

Ticho.

„Hele, my dva se spolu nemusíme hádat. Já tě jen žádám, abys byla něčím trošičku voňavějším.”

Výkaly se proměnily v kyticí bílých růží.

„Díky, kámo, to oceňuju.” Lister se posadil ke stolu a začal servírovat kuře na dva talíře. „Máš nějaký jméno?”

Ticho.

„Já jsem Lister. Neřikal jsem to už?”

Ticho.

„Vyjasníme si další věc: nechci, abys naplňovala moje sexuální tužby, jasné? Jestli tě trápí tohle, můžeš se uklidnit. Nejsi můj typ.”

Kytice růží se obrátila naruby a metamorphovala do Kochanské. Neměla na sobě nic než titěrné bikinky a provokativně se na něho usmívala. Lister těžce polkl. „Tak fajn, jsi můj typ. Je jasné, že jsi úplně strašně můj typ, ehm, jenže já stejně nemám zájem.”

Symbimorfka Kochanská se usmála: „Mám jen jednoho pána, a to je gužif jménem Deki.”

„Udělala bys mi velikou, opravdu velikou radost, kdyby sis na sebe něco oblíkla. Takhle to dopadne tak, že všechno jídlo začne klouzat na tvůj konec stolu.”

Na těle Kochanské se zčeřily stříbrné záhyby jako vlna hnaná silným větrem přes jezero. Když Lister opět vzhlédl, symbimorfka před ním stála pořád jako Kochanská, ale tentokrát v elegantní večerní róbě. Lister si nemohl pomoci.

Zíral na tu téměř dokonalou kopii ženy, kterou miloval, a dusil se smutkem. „Rozklepu se, jestli zůstaneš v týhle podobě. Víš, přišel jsem o ni, je teď v jiným vesmíru. S někým jiným.”

Symbimorfka opět změnila podobu a objevila se jako Rimmer. „Listy, bon appetit!”

„Jestli budeš jako on, tak se rozklepu ještě víc.”

Symbimorfka přikývla, jako druhořadý iluzionista zavlnila rukama před obličejem a znovu změnila tvar, tentokrát do své neutrální podoby: černobílého humanoidního tvaru zárodečné hmoty. Takto se posadila ke stolu.

„To je tvoje skutečná podoba?”

Humanoidní tvar přikývl. Lister ukázal na talíř. „Musíš mít hlad. Nechceš něco sníst? Nebo nejíš?”

Symbimorfka opět přikývla.

Lister jim oběma nalil trochu modrého vína. „Kdo to je ten Deki?”

„Je to můj hostitel, i když se chce o mě dělit s ostatními. Má čtyři moje háčky.”

„A já?”

„Ty jsi můj vedlejší hostitel. Máš jen jeden, který navíc odstraním, až přijde čas.”

„A čtyři háčky jsou čtyřikrát mocnější než jeden?”

„Nedokážu si přetlumočit tvoje myšlenkové pochody tak přesně jako jeho. Naše telepatická stezka má pouze jeden spoj. Jsme spojeni pouze na jedné úrovni.”

„Co se stane, když někdo bude mít všech pět tvých háčků?”

„Budu mu totálně sloužit, stanu se čímkoli, po čem zatouží. Jenom tak budu naplněná. Když se s někým úplně propojím.” Několik minut jedli mlčky. Potom Lister pozdvihl svou sklenici: „Na vězně.”

Telefon s jemným vrněním ožil. Lister vstal ze židle a zvedl ho před třetím zazvoněním. Byl to Deki. Uběhly dvě hodiny od chvíle, kdy dingotang odešel, a nyní chtěl vědět, jestli symbimorfka předvádí své schopnosti. Lister se na ni zadíval, jak spí stočená v klubičku na posteli. Promluvil do sluchátka: „Ano. Bez problémů.” Potom zavěsil.

Symbimorfka otevřela oči a posadila se. „Proč kvůli mně lžeš?”

„Vykaštrowali by tě. Přišla bys o svou schopnost metamorfovat.”

Symbimorfka ho zamračeně pozorovala. „Ty chceš, abych ti pomohla, že? Abych ti pomohla k útěku? Jenže to já nemůžu. Můj pán je Deki.”

„Já vím.”

„Ty věříš, že se ti časem podvolím. Ale nepodvolím. Deki je můj hostitel.”

„Mlátí tě. Zachází s tebou jako... se psem. Ne, hůř, zachází s tebou jako s kurvou.”

Je můj hostitel.”

„Nezaslouží si tě.”

„Kdybych mu nemohla sloužit, nejsem nic.”

„Když mu sloužíš, nejsi nic. Jsi tady větší vězeň než já.” Lister přecházel sem a tam. „Pomoz mi.”

„Nemůžu.”

„Staň se jenom na deset minut Krytonem. Dovol mi si s ním promluvit.”

Stvoření ho nějaký čas zkoumavě pozorovalo.

„No tak, dej mi šanci. Deset minut, o víc než žádám.”

Lister sledoval, jak se symbimorfka s bubláním dostává do metamorfujícího stavu a potom se mu před očima formuje do nového tvaru. Za okamžik hleděl do hranaté růžové tváře svého nejmilejšího mechanoida.

„Pane Listere! Čím vám posloužím?”

„Krytone, kamaráde, jsi to ty?” Lister se rozzářil jako idiot.

„Tohle stvořila symbimorfka s využitím veškerých dostupných dat z vašeho mozku, pane.”

„Budeš schopný fungovat jako Kryton? Poskytni mi všechny informace a materiály o tom, jak by se odtud dalo dostat.”

„V mnoha ohledech, pane, informace, které hledáte u Krytona, už sám znáte. Kdysi v minulosti jste si už vyžádal Krytonovu radu ohledně záležitosti, v níž jste velmi dobře věděl, co máte dělat, ale postrádal jste víru ve vlastní názor. Dokonce i tato informace o informaci je vám dávno známá.”

„Krytáku, chci se něco dozvědět o symbimorfkách. Co dělají, jak se chovají, všechno.”

Kryton zavrtěl hlavou. „Ne, pane, to, co chcete, je jen potvrzení toho, co už víte. To, co jste už vydedukoval z pozorování a intuice. Ale pronesení těchto myšlenek mými ústy vám dodá větší víru a důvěru v to, v co už stejně věříte.”

Lister nad jeho puntíkářstvím mávl netrpělivě rukou. „Symbimorfky — promluvme si o nich.”

„Symbimorfky jsou stvoření, která jsou totálně oddaná jednomu pánu. Je to spíš pes než osoba, jsou obdařeny schopností mutovat, redefinovat svou molekulární strukturu a stát se prakticky čímkoli, dokonce i předměty sestavenými ze strojních součástí. Mohou to ale provozovat po velmi omezenou dobu.”

„Jak to vím?”

„Podvědomě jste vyslechl rozhovor dvou guzifů u baru, který jste navštívil na Blériosu 15.”

„Opravdu?”

„Ano, pane. Byl jste při tom.”

„Pokračuj.”

„Jak je patrné už z jejich jména, symbimorfky patří mezi symbionty, které mají schopnost měnit svůj tvar do podoby, která udělá radost jejich hostiteli. Jsou závislé na jiném organismu, který obvykle pochází z jiného živočišného druhu. K tomuto hostiteli si utvářejí velmi silný a exkluzivní vztah, z něhož většinou těží oba živočišné druhy.”

„Tohle všechno vím?”

„Vaše podvědomí získává znalost všemi šesti smysly. Žasl byste, co všechno víte, čeho si vaše vědomí není vědomo.“
„Například?“
„Tak co třeba to tvrzení, které jsem právě uvedl?“
„Jiné.“
„Fotografie, kterou jste našel na ztroskotaném Kosmiku. Ta, na níž se Kochanská koupe s vaším druhým já v té pěně.“
„Co je s ní?“
„To nebylo vaše druhé já. Pod tou pěnou byl Rimmer. V téhle alternativní realitě je milencem Kochanské on a ne vaše druhé já.“
„A to jsem věděl?“
„Vaše podvědomí to vědělo. Říkal jste si, že tady musí být nějaké spojení, ale nikdy jste nepovažoval za správné hledat své druhé já.“
Lister přikývl: „Jak se teda odtud dostanu?“
„Vytvoříte si vztah se symbimorkou a přesvědčíte ji, že jste přitažlivější než její současný pán. Potom ji požádáte, aby vám pomohla utéct s využitím jejích impozantních schopností. Musíte ji přimět, aby se vcítila do vašich současných nesnází, a vysvětlit jí, jak vám vaše druhé já ukradlo život i vaši loď.“
„Jak ji přiměju, aby se do mě vcítila?“
„To je přece zřejmé, pane.“
Lister pomalu přikývl. „Prostě ji požádám, aby metamorfovala do mé podoby. Potom pocítí to, co cítím já.“
„Přesně tak. Bude znát vaši bolest.“

ČTYŘI

Mayflower si razila cestu meteoritovou bouří a neúnavně mířila do galaxie Andromedy, přičemž svým nálevkovitým beranidlem dychtivě supěla vesmírnými proudy a uháněla vpřed. Její lidská posádka sestávala z osmi členů společně s devíti novými živočišnými druhy, které byly všechny geneticky upraveny už na Zemi: rota simulantů, tříděných droidů a různé bakteriální a virové entity, jež pokojně spaly v bezčasových stázích, aniž by si byly vědomy živlů, s nimiž se loď potýkala.

Dveře výtahu se s rachotem otevřely a podplukovník Michael R. McGruder se vynořil v celé své stodevadesáticentimetrové kráse. Bylo mu čtyřicet dva let, ale vypadal spíš na člověka, jemuž táhne na třicítku, protože mu byl podobně jako všem členům lidské posádky lodi Mayflower odstraněn z genetické výbavy gen odpovědný za stárnutí. Objel si jazykem vnitřek úst. Pořád mu v nich zůstávala mrtvolná pachut', která vždycky nějakou chvíli přetrvává po probuzení z hlubokého spánku. Odplivl si do papírového kapesníku, pečlivě jej na osmkrát přeložil a vhodil ho do odpadkové šachty. Potom zabočil doleva a vydal se chodbou na prohlídku lodi.

Byla to jeho povinná obchůzka. Každých deset tisíc let ji musel jeden z námořníků vykonat. Tohle byla jeho pátá. Většinou to zabralo dva dny. Zkontroloval, zda všechno běží, jak má, opravil to, co opravit potřebovalo, a potom napsal svým nádherným rukopisem zprávu. Doslechl se, že si někteří kolegové našli čas, aby probudili nějakou symbimorku, opili se a trochu si s ní pohráli. On ne. Ne, pane. Přisahal, že bude sloužit své planetě, a přesně to měl v úmyslu. Pravda, nikdy z něho nebude takový muž, jakým byl jeho otec, ale to by přece, do prdele, nedokázal žádný člověk.

Pohlédl vzhůru na klenbu chodby, která byla plná pavučin, což bylo divné: kde jsou robíci? Kráčel dál po kovové mřížce podlahy a zabočil doleva na křižovátku ve tvaru T, kde visel nápis „Oddělení gužifů“.

V této části obchůzky měl zkontrolovat „cestující“. První na svém kontrolním seznamu měl delšimpy. McGruder kráčel mezi spacími buňkami a dorazil k prvnímu stázovému kotci. Šest delšimpů se pod skleněnou kupolí bezcílně procházelo sem tam.

Tohle však bylo špatně. Došlo k jejich oživení. Asi musela na chvíli vypadnout elektřina.

Pokračoval k sousednímu kotci, aby zkontroloval simulanty.

Simulanti představovali nejdražší a nejsložitější umělou substituci lidských bytostí, jakou kdy homo sapiens stvořil. Byli to v podstatě lidé s přídatnými zařízeními. Žili déle, byli inteligentnější, měli silnější a tužší těla než cokoli s chromozomy. Naprogramovali je k necitelnosti, jejich prvořadým zájmem bylo vlastní přežití, k čemuž existoval jednoduchý důvod: navrhli je tak, aby se podobali lidem, aby replikovali vlastnosti živočišného druhu, který se vyšplhal na vrchol evolučního žebříku, byli ale naprogramováni, aby byli lepší než lidé, cílevědomější, oddanější práci, aby dokázali ještě lépe přežít. Teorie pravila, že vytvořením soběstačného jedince se zajistí rozkvět živočišného druhu. Musely se zavést segregace zákony.

Simulanti byli naprogramováni na „přežití“ a incidenty z minulosti dokládaly, že tito droidi neváhají zabít své lidské pány, pokud uvěří, že to lépe poslouží k přežití jejich vlastního druhu. Bez slitování a bez pocitu viny by člověka srazili k zemi, nerozmýšleli by se ani nanosekundu. Neměli na vybranou, kvůli tomu je stvořili: přežít a zažít rozkvět ve vzdálené zemi; vést válku s lávou a podmanit si planetu v nové sluneční soustavě v cizí galaxii.

Segregační zákony byly dlouhé a složité, ale jediný zákon, který si člověk musel jednou provždy zapamatovat, zněl: nikdy nevěř simulantom. Zacházej s nimi jako s pitbuly: vždycky se strachem. Jenom tak budeš v bezpečí. McGruder to věděl.

Pohlédl do kotce. I simulanti byli všichni oživení. Šklebili se, vřeštěli a svými protáhlými šedými jazyky olizovali zevnitř skleněné kupole. McGruder přešel k dalšímu kotci, ke skupině symbimorfe. Další byli dingotangové. Pak pár slizíraf.

Všichni v oživeném stavu.

Nahlédl do sousedního kotce. Byl - prázdný.

Přečetl si štítek: „Simulanti / Skupina č. 2“. Všechny sedm spacích komor bylo prázdných. Sedm simulantů se dostalo na svobodu! Po hebkém, pohledném obličejí mu sklouzla kapička potu, zastavila se a poté se snesla z okraje čelisti, kterou by architekt mohl použít ke kreslení přímých linek.

Musí zachovat klid.

Co by udělal jeho otec? McGruder se zhluboka nadechl. Pravděpodobně by je vlastnoručně zabil po nějaké gigantické krvavé bitvě, potom by si vlezl zpátky do stáze a ani by se neobtěžoval někomu se o incidentu zmínit. Jenže on není jako otec. Je jen setsakra dobrý voják. A právě teď má strach. Měl by vzbudit posádku z hlubokého spánku.

Potom ho náhle něco napadlo. Kde je druhá skupina symbimorfek? Viděl první skupinu, ale podle seznamu itineráře tu měla být ještě jedna. Nebo jsou rovněž na svobodě? Vrátil se, aby to zkontroloval.

Kráčel mřížkovanou palubou. Když míjel prázdnou jednotku simulantů, nahlédl dovnitř. Vypadalo to, že nadzvedli mřížované olověné poklopy a unikli stropem. Možná by se měl podívat dovnitř. Odemkl dveře a vešel do místnosti.

Jakmile se tam ocitl, okamžitě věděl, že naletěl. Tohle vůbec nebyla stáze simulantů. Tohle byly nezložené symbimorfky, které na sebe vzaly podobu prázdné jednotky simulantů, aby ho vlákaly do pastí. Stěny se na něj sesypaly a přemohly ho.

O dvacet minut později přišel McGruder k sobě, aby zjistil, že nyní je jejich vězněm. Vyslal poplašný signál z vysílače. Bezmocný a neschopný činu sledoval, jak příští tři dny a noci zuří vzpoura. Výpadek elektřiny, který způsobil dočasné oživení spacích buněk gužů, spolu s jeho vlastní hloupostí umožnily všem upraveným životním formám uprchnout. Nyní pod vedením simulantů sváděly zběsilou bitvu s lidskou posádkou o ovládnutí lodi.

Koncem třetí noci zničili v boji navigační systém lodi Mayflower a krátce poté se loď propadla do červotočivé díry. Byla unášena porušeným časoprostorem a vtažena na dimenzionální hyperdálnici mířící do omizí, odkud byla vystřelena do nové dimenze skutečnosti.

Loď se řítí stratosférou své nové reality a konečně dopadla na oběžnou dráhu sopečného měsíce, kde přistála v moři roztavené lávy a s bubláním se vnořila na mořské dno.

Čtvrtý den nešťastného McGrudera propustila ze spací jednotky skupina vítězných dingotangů, kteří ho okamžitě vzali do zajetí. Bavilo je mít lidského otroka. Ve chvíli, kdy se jim konečně podařilo v jednom z záchranných člunů z paluby Mayflower prodat se na hladinu, udělali z něj člena posádky.

Zatímco létali po oběžné dráze sopečného měsíce a hledali pustý asteroid, kde by si mohli vybudovat domov, McGruder seděl sklесlý v nákladovém prostoru. Věděl, že už nikdy nebude vojákem, jakým býval jeho otec. Nikdy nebude ani z desetiny takovým mužem, jakým býval Arnold J. Rimmer. Modlil se nyní, aby se nikdy nesetkali. Nedokázal by tu hanbu unést.

PĚT

Pod zárubní dveří se protáhla stříbrná louže, která se poté vcucala do sebe a proměnila se v mouchu. Ta opatrně přehopkala po ploše palubního průlezu a pak se vsunula do zámku a stal se z ní počítačový klíč. Dveře průlezu se s vrněním otevřely a Lister vykročil ven. Z boku se k němu záhy připojil gužifovský bachař, který s ním kráčel chodbou směrem k recepci.

Dospěli k přepážce, u níž seděl strážný, který měl na starosti příjem vězňů, a Listerův společník mu zamával před obličejem lístkem: „Dokumenty k přeložení.“

„K jakému přeložení?“

„Všechno máš na formuláři. Přečti si to.“

Lister s Reketrebn, která si pořád zachovávala podobu bachaře, hodili lístek na pult, aniž by se zastavili, a pokračovali v chůzi směrem k východu.

„Hej, počkejte chvíli!“

Oba zrychlili krok.

„Slyšíte? Tohle není propouštěcí formulář.“

Dorazili k soustavě uzamknutých zasouvacích dveří, které hlídali další dva bachaři. Ruka Reketrebn se proměnila v klíč a oba volně prošli ven.

„Zadržte toho vězně!“

Běželi dlouhou širokou chodbou, která se před nimi táhla do vzdálenosti téměř padesáti metrů. Lister si stále víc uvědomoval hlas Reketrebn, která běžela vedle něho a křičela: „Naskoč!“

Ohlédl se. Po boku mu klusala černobílá klisna.

„Naskoč si,“ řekl kůň.

Lister vyskočil a Reketrebn vyrazila tryskem chodbou. Jakmile dosáhli křižovatky ve tvaru T, zahнули za roh a uháněli další dlouhou chodbou k výtahu, do něhož se vříteli, když se právě zavíral.

Dveře výtahu se se skřípěním otevřely a Lister vyhlédl ven. Vypadalo to, že se ocitli na podlaží údržby. Bylo opuštěné. Lister to vzal poklusem přes podlahu z kovových mřížek a proběhl kolem několika řad pomalu se otáčejících, sto metrů dlouhých kovových konstrukcí. Byl to zjevně jakýsi naftový generátor, který poháněl asteroid. Nakoukl přes okraj a sledoval, jak pumpa mizí v nekonečnu vrtaného otvoru.

Zaslechl, jak se mu za zády otvírají dveře výtahu a dusot nohou mu dal na vědomí, že v těsné blízkosti za ním je malá rota bachařů. Reketrebn klusala přes soustavu mřížek položených nad propastí, až se nakonec ocitla ve slepé uličce.

Lister pohlédl do závratné hloubky olejové komory pod sebou.

Dusot běžících chodidel zesílil. Nebylo úniku. „Do háje.“

Reketrebn se proměnila zpátky do své neutrální podoby. „Schovej se za sudem.“

Lister se vecpal za sud a symbimorfka ještě jednou začala měnit tvar. Za pár minut začalo dvanáct gužifovských strážných prohledávat konec chodby. Jeden z nich hulákal, že to nedává smysl. Nemohli se přece vypařit do vzduchu. Druhý potom ukázal k výtahu, který se nacházel na samém konci chodby nad hlubinou strojovny. Zmáčkli tlačítko otvírání dveří a všech dvanáct bachařů se vecpalo dovnitř. Reketrebn přestala předstírat, že je výtah, a dívala se, jak se skupina bachařů řítí do nekonečné propasti.

Lister vstal zpoza sudu a zakřenil se. „Pojď, vím, kde je tady aeropad. Vyfoukneme nějakou raketu a mizíme odtud.“

Člověk a symbimorfka se vynořili zpoza stěny krabic a sledovali skupinu gužifů, kteří právě začínali nakládat vesmírnou raketu připravenou k odletu. Z jejího vzhledu Lister usoudil, že je to téměř jistě zásobovací loď z Arranguu 12, jedna z těch, jimiž se vozily potraviny a voda z méně vyprahlých asteroidů na obvodu pásu.

Připlížili se na konec řady. Reketrebn zmetamorfovala do podoby dřevěné bedny, zcela identické s těmi, které se nakládaly, a Lister si rozjařeně vlezl dovnitř. Brzy ho zvedli, přenesli přes lodní lávku a uložili v nákladovém prostoru lodi. Bylo zde temno, ale teplo, a on záhy uvnitř poslední podoby Reketrebn usnul.

Probudil se o několik hodin později. Nebyl už v bedně. Reketrebn se proměnila do své neutrální podoby a prohledávala nákladní prostory ve snaze zjistit, kde se ocitli. Lister otevřel oči a posadil se. „Co děláš?“

„Kam jsi říkal, že letí ta loď?“

„Na Arranguu 12. Je to zásobovací loď.“ Reketrebn zavrtěla hlavou. „Omyl. Podívej se,“ ukázala na plexisklové okénko vedoucí do zvláštní části lodi. Na lavicích tam seděli vězni, připoutaní za kotníky i zápěstí.

„Tohle je dobrovolnická loď odsouzenců. Loď, ze které ses pokusil utéct. Nějakým nedopatřením jsme zase na ní.“

Lister zbledl: „To není možný.“

„Chceš vědět ještě něco?“

„Co?“

„Myslím, že dokonce ani nemůžeme přepadnout posádku.“

„Proč?“

„Žádná tu není. Loď řídí autopilot.“

„Utýct čertovi z lopaty a hned si mu na ni zase sednout, to je kurevsky po čertech skvělý.“ Lister vypáčil víko bedny, vedle níž stál. „Jídlo a zásoby pro dobrovolníky.“ Kopl špičkou boty do jedné z beden a pak začal mlátit do stěny.

ŠEST

Stázová jednotka hlubokého spánku se sykotem pomalu klesala k zemi ze své základní polohy vysoko u stropu. Kryton se posadil vzpřímeně, zatímco jeho optický systém se přizpůsoboval světlu. Po několika vteřinách nejistě vyvrávorál z místa svého spánku a kachním krokem zamířil na kontrolu ostatních jednotek.

Vždycky se rád probíral z hlubokého spánku přibližně týden před zbytkem posádky. Měl tak čas dohnat své povinnosti a vypořádat se s problémy, které mohly v době nevědomí vzniknout.

Očima přelétl soubor biodat. Zbytek posádky zdravě spal. Všechno bylo v pořádku. Pohlédl pod sebe na medicínský počítač, který ze sebe chrlil proud nekonečných dat o čtyřech spácích: srdeční puls, krevní tlak, stav cholesterolu; informace o uších, nosu a krku; dokonce i aktuální zubní kříž.

Divné.

Kryton si prohlížel Listerův zubní kříž. Byl chybný. Přístroj tvrdil, že Lister má dvacet šest zubů, přičemž Kryton věděl, že jich má dvacet sedm a jednu korunku. Požádal přístroj o kontrolní souběh dat a počítač příkaz provedl. Stále uváděl, že Lister má dvacet šest zubů. Kryton požádal počítač o prozkoumání lékařských záznamů a potvrdilo se mu, že před dvěma roky dostal na jeden řezák korunku a zároveň mu vytrhli všechny čtyři osmičky. Na obrazovce počítače se rozsvítil rentgenový snímek Listerova chrupu: žádné osmičky a jedna korunka. Kryton počítač požádal, aby mu ukázal současný zubní kříž: všechny osmičky na místě, žádná korunka, dvě chybějící pětky, tři chybějící šestky a jedna chybějící čtyřka.

Podivuhodné.

Listerovi narostly některé chybějící zuby.

Nepravděpodobné.

Kryton zkontroloval na medicínském počítači historii Listerových jizev. Měl všehovšudy čtyři jizvy: dvě po slepém střevě

(kvůli hříčce přírody, která ho obdařila dvojitou porcí nejzbytečnějšího tělesného orgánu), jizvu na pravém rameni způsobenou nehodou v dětství a umělý ušní lalůček, který mu provrtal kyselý déšť.

Kryton porovnal záznamy jizev s jizvami právě spícího Listera: tři jizvy - pravé stehno, levá paže, pravé koleno. Nahlédl na tělo, které zdravě spalo v bezpečí zpomaleného času.

Nebyl to Lister.

Nebo spíš to nebyl jejich Lister.

Chystají se vstoupit na oběžnou dráhu kolem lávové planety, nějakých dvacet týdnů cesty od Kybérie, a mají přitom na palubě špatného Listera. Chválabohu, že vyšel ze stázové jednotky hlubokého spánku předčasně. Bude teď mít aspoň trochu času vyhodnotit situaci a vypočítat nejvýhodnější směr akce. Tohle byl Lister, jehož věznili na Kybérii. Proč předstíral, že je jejich Lister?

Kryton potřeboval víc informací. Procupital palubním průlezem, vydal se vzhůru po schodech do řídicí místnosti a zapnul spojovací kanál. O pár minut později mu pípání oznámilo, že se úspěšně spojil s počítačem na palubě havarovaného Kosmika. Hodinu poté přechytračil bezpečnostní systém a získal přístup do osobních svazků členů posádky, důvěrných hlášení, jež byla napsána před jaderným únikem, který posádku Červeného trpaslíka sprovodil ze

světa. Kryton si stáhl soubor označený „Lister, David“ a začal číst.

Důvěrné

Osobní hodnocení člena posádky: Lister, David.

Technik třetí třídy.

Zprávu sestavil/a: Letecká velitelka Dr. Alice Kellermanová.

Listera jsem si poprvé povšimla, když mi Dr. Nicholas Thompson sdělil, že má obzvlášť obtížného pacienta, a požádal mě, jestli bych se na něho nepodívala. Podle názoru Dr. Thompsona je Lister sociopat druhého stupně. Dr. Thompson chtěl znát mé stanovisko. Moje předchozí znalost Listera se omezovala na informace, že v době svého pobytu v hlubokém vesmíru se ustavičně dopouštěl přestupků a většinu cesty strávil buď v lodní věznici, nebo v domácím vězení své přespávací buňky za přečiny, jejichž rozpětí sahá od drobných krádeží po zmlácení důstojníka. Přirozeně jsem byla zvědavá, jak osobnost jako Lister byla vůbec schopna projít vstupním výběrovým řízením a jak došlo k jeho přijetí do Vesmírné flotily.

Celkem jsem absolvovala s Listerem, který se mnou rád a ochotně rozprávěl o svém životě a svých příhodách, šest sezení.

V souladu s modelem sociopatického chování jsem shledala, že jde o velmi okouzujícího muže, čehož často využívá k manipulaci a vykořisťování druhých. Skutečně této své schopnosti využíval, stejně jako schopnosti zapůsobit dokonalou upřímností, aby se vymanil ze svých problémů. Hovořili jsme spolu o jeho školní docházce, jež byla poznamenána případy záškoláctví, přerušováním studia a vylučováním ze vzdělávacích ústavů. Než ve svých třidvaceti letech vstoupil do Vesmírných sborů, pracoval pouze příležitostně; pověděl mi, že po několika týdnech zaměstnání začal být vždy neklidný a nespokojený a připadalo mu nemožné udržet si práci déle než několik měsíců. Během této doby se také dvakrát ocitl ve vězení; poprvé za loupežné přepadení a podruhé za řízení v opilosti. Chlubil se mi, že spáchal několik krádeží, na které se nepřišlo.

Vysvětloval mi, že během celého života si nedokázal vybudovat téměř žádný trvalý vztah k příslušníkům ani jednoho pohlaví. Tvrdil, že nikdy nebyl zamilovaný, a dokonce pochyboval, že by něco takového mohlo vůbec existovat.

Zplodil celkem tři děti, každé s jinou matkou, ale v době tohoto zápisu už s nikým z nich neudržoval kontakt.

Nad svým životem a trampotami nepocítí uje žádnou lítost a nemá sebemenší pocity viny ohledně svého chování nebo skutků, jež ho přivedly na dráhu zločinu. Většinu svých zločinů vůbec neplánuje a dochází k nim pod tlakem okamžitého nápadu. Sám má zato, že hlavní příčinou jeho nesnázi je jeho neschopnost plánovat si život, ale jeho impulzivita a lehkomyšlná ledabylost mu brání, aby se s touto charakterovou vadou vypořádal.

Souhlasím s Dr. Thompsonem, že neuspořádanost Listerovy osobnosti je způsobena genetickou výbavou i prostředím, v němž se pohyboval. Od narození byl sirotkem, jeho adoptivního otce odsoudili k deseti letům vězení za zpronevěru prostředků Mirandské pojišťovny, když bylo Listerovi devět let. Vychovávala ho poté jeho adoptivní matka Beth Thorntonová, která dlouhodobě trpěla maniodepresivními stavy, což se jí ovšem podařilo v době adopce před úřady zatajit.

Listerův případ zapadá do klasického vzorce. Děti narozené rodičům s kriminální minulostí a adoptované posléze středostavovskými rodiči s podobnými sklony k porušování zákonů mají výrazně vyšší předpoklad, že se u nich vyvine sociopatie. Z genetického pohledu se rovněž...

„Co to čteš?“

Kryton se prudce otočil a hledal, odkud hlas přichází. Pod světly v oblouku palubního průlezu stál Lister a uskrával kávu z kelímku. Byl smrtelně vážný a neusmíval se.

Kryton si neohrabaně urovnal svazek listů v ruce. „Opustil jste stázovou jednotku hlubokého spánku, pane,“ řekl zbytečně.

Odmlka byla dlouhá a zlověstná: „Ty taky.“ Kryton stál jako přikovaný, jako by měl celé tělo pevně sevřené krunýřem strachu. „Já se vždycky nechávám oživit o pár dnů dřív, pane. Díky tomu pak... ehm... mohu stihnout některé drobné úkoly.“

„Co je to za papíry? Zdá se, že tě velice zaujaly.“ „Ále, jen nějaké úřední věci, nic důležitého.“ Lister si začal odmotávat bandáže z rukou. „Už by to mělo být uzdravené. Byl jsem sice pět měsíců ve stázi, ale upravil jsem si program, aby ruce a nohy zůstaly v reálném čase.“ Odhodil obvazy na podlahu a natáhl bledé ruce ke Krytonovi, aby si je prohlédl: „Jako nové.“ Uchopil antistatický sprej na počítačové obrazovky a prudce plechovku zmáčkl: „Dej mi ty papíry.“ „Pane?“

„Dej mi ty papíry.“

„Pane, myslím, že byste si měl vyslechnout mé vysvětlení, já...“

Lister vytrhl listy z Krytonova sevření a přečetl si titulní stranu. „Tak nic důležitého, říkáš?“ Pohnul se směrem ke Krytonovi, který couval zpátky ke stěně. „Moje důvěrné materiály, to není nic důležitého, co?“ „Pane, já...“ „Lhal jsi mi.“

Kryton loktem rozbil skleněnou skříňku za svými zády a vytáhl z ní hasičskou sekyrku. Lister se v nakročení zastavil. Teď se pohnul kupředu Kryton. „Kde je Lister? Co jste s ním udělal?“

Nyní couval Lister. Mával před sebou papíry: „Nic z toho není pravda. Můžu to dokázat.“ „Kde je Lister?“

„Kellermanová na mě měla pífku. Můžu to dokázat.“

„Kde je Lister?“

„Posloucháš mě? Já nejsem natvrdlej, jasný? Nic z toho není pravda.“

„Kde je Lister?“

Lister zavrtěl hlavou: „Je mrtvej.“

Ta novina projela Krytonem jako nůž hermelínem. „Vysvětlete to.“

„Umřel na Kybérii, když jsme ztratili gravitaci. Vtáhlo ho kyberjezero a utopil se.“

Kryton se zašklebil: „To není možné, molekuly vody by neutvořily jezero: každá by byla zvlášť.“

„Kyslíkový generátor měl ještě dost energie, aby fungoval jako větrák a nahnal vodu nahoru ke stropu.“ Kryton přikývl: „Aha.“

„Nevěděl jsem, jak vám to mám říct. A když jsem viděl, jak moc ho Kriss milovala, řekl jsem si, že to zkusím na jeho místě a nikdo nebude trpět. Bylo to tak strašný?“ Kryton neodpověděl.

„Podívej, nech mě dokázat, že ta zpráva není pravdivá. Vyvolej si hodnocení Kellermanové a uvidíš, že všechno, co říkám, je pravda.“

Kryton přikývl. „Tak dobře.“ Napůl se otočil k infolince a začal se přihlašovat k počítači na havarovaném Kosmiku. Kovové letecké sedadlo ho v tom okamžiku praštilo přes temeno lebeční dutiny a vzápětí následoval druhý mocný úder kyslíkovým hasákem do pravého ramene; rána ho otočila a ihned dostal další na kořen nosu, načež se svezl na podlahu. Lister na něho skočil a začal mu páčít hrudní plát, aby se dostal k řídicímu procesoru.

Z reproduktorů navigačního spojení se rozječela poplachová siréna. Listerův dvojník se domníval, že se ji nějak podařilo spustit Krytonovi, ale o pár vteřin později na palubě explodovala střela z laserového děla a raketa se nárazem rozhoupala. Krytonův optický systém zamrkal a znovu zaostřil. Lister na něm seděl a mlátil ho do hrudního plátu hasičskou sekýrkou. Mechanoid se natočil doleva, shodil útočnicka na stranu a hrabal se na všechny čtyři. „Pane, byli jsme přepadeni.“

Lister vyskočil na nohy a znovu začal cloumat jeho hrudním plátem. Kryton spustil nadávky ve strojovém kódu. Proč nesměl ubližovat lidským bytostem? Jeho programátor evidentně nepředpokládal situaci, v níž se ho bude snažit zlikvidovat vražedná alternativní verze posádky při současném útoku cizí nepřátelské rakety. Takovou konstrukční chybu nebylo možné odpustit.

Loď rozhoupala druhá rána z laserového děla. Výbuch ožehl kuželovitý čumák Kosmiku a založil v kokpitu několik drobnějších požárů. Lister držel Krytona přitisknutého k hromadě počítačových výstupů a začal ho ubíjet tupým koncem hasičské sekýrky, když tu se na obrazovce komunikačního počítače objevila cizí tvář.

Byl to obličej ženy. A pro Krytona to v žádném případě nebyla nevídaná tvář. Byla to tvář

Khakhakhakhkhakhakhkhakhkhkhkhkhkhkh, Listerovy nevěsty.

Ji negga bu nilk ndžumnhe ndžki ndžh.“ Listerovo druhé já se na tvář nechápalavě zamračilo: „Co to má, krucinál, znamenat?“

„To je,“ řekl Kryton, uhnul jedné ráně a volnou levou rukou otevřel komunikační kanál, „jedna stará přítelkyně našeho přítele. Odpustíte mi, pane, když se budu chvíli věnovat námluvám, že ano?“

Kryton otevřel komunikační frekvenci a začal mluvit kini-tawowsky: „Dži ndžu nbv mnkl negga nhw rthy ndžki.“

„Co to říkáš?“

„Jsou to Kinitawowci, nomádský kmen, který kočuje po pouštích asteroidového pásu. Prodávají emoce a loví naftu. Uzavřeli jsme s nimi smlouvu o zásobování.“

„A?“

„Odjeli jsme a nezaplatili fakturu. Říkají, že pokud ji okamžitě nevyrovnáme, zmenší tohle plavidlo a všechno na něm na něco ještě menšího, než je vzpěračův pind'our.“

„Tak jim dej, co chtějí.“

„Velmi správně, pane.“

Kinitawowská loď přistála těsně vedle Kosmiku a čtyři příslušníci kinitawowského kmene prošli vstupní komorou do střední části rakety.

Khakhakhakhkhakhakhkhkhkhkhkhkhkhkh se rozhlížela po místnosti, zatímco Kryton s Listerem sestupovali z kokpitu.

Listerovo druhé já rozpráhlo paže v prosebném gestu. „Za ten švindl může on. Vezměte si, co potřebujete a vypadněte!“

Khakhakhakhkhakhakhkhkhkhkhkhkhkhkh mu pravým hákem zasáhla bradu, až to zaprašťelo, a Lister sebou trhl. Přes tvář mu přeběhl udivený výraz, načež se skácel jako podřátý vodojem.

Khakhakhakhkhakhakhkhkhkhkhkhkhkhkh si mu sedla do rozkroku, popadla ho za límec a zvedla ho do sedu. Lačně ho políbila a svým zeleným jazykem prozkoumala každíčký záhyb a škvírku jeho úst; když na chvíli ukojila svůj chtíč, zvedla Listerovo bezvládné tělo do vzduchu a hodila si je přes levé rameno.

Pravou rukou udělala divoký posunek a promluvila v kini-tawowštině: „Kinitawowce nebude nikdo podvádět. Nikdo.“ Odplivla si na Krytonovu pravou botu a naznačila, že je čas odejít. Upravila si na rameni Listerovo druhé já, aby jí nesklouzlo, a pak s ostatními Kinitawowci odpochodovala zpátky dveřmi ve střední části lodi a zamířila do dekompresní komory.

Kryton je sledoval, jak odcházejí, a na tváři mu hrály úsměvy. Věděl, že ve vesmíru neexistuje žádný přirozený smysl pro spravedlnost, a proto bylo více než potěšující, když se shodou okolností podařilo spravedlnosti dosáhnout. Střední částí lodi se ozvěnou neslo kulometné staccato smíchu a v kloubních jamkách se mu natřásaly lopatky. Odněsli si ho. Představil si jeho výraz, až se probere na kinitawowské lodi a zjistí, že na něm skáče v rozpustilé náladě

Khakhakhakhkhakhakhkhkhkhkhkhkhkhkh.

Kryton právě přemýšlel nad tím, jak je občas dobré být on-line, když jeho čichový systém zjistil oheň. Oheň, který způsobilo laserové dělo a který se šířil z kokpitu a vysílal do střední části rakety černé chuchvalce kouře.

Oheň, který už teď nebylo možné uhasit.

SEDM

Kosmik odsouzený k zániku padal atmosférou lávové planety. Jeho kuželovitý čumák šíleně vibroval a pronikal jednou

vrstvou reklamně bělostného mraku po druhé, až nakonec mračna ustoupila masivní rozloze oblohy. Nebe vypadalo jako Van Goghova paleta v podmračený den: zuřivě odstíny červené, oranžové a žluté, všechny našlehané na pokraj šílenství. Moře žhavé lávy pod oblohou bylo ve stejně rozkaceném stavu. Zpod krytů motoru burácel jediný zvuk: zvuk střemhlavého pádu.

Tři stázové kabiny hlubokého spánku se tiše otevřely a tři postavy se v komůrkách posadily a začaly se probouzet. Kryton se nad nimi šťastně usmál. „Vítejte zpátky on-line, pánové a madam.“ Svůj pozdrav vyslovil bez jediné známky paniky. V žádném případě v jeho hlase nezazněl ani náznak skutečnosti, že raketu nelze ovládat a že se bezhlavě řítí k planetě, jejíž povrchová teplota je vyšší než teplota táboráku pravověrných skautů. Ponechal jim okamžik na aklimatizaci. „Jsou všichni vzhůru?“

„Dorazili jsme už k lávové planetě?“

„Ano, madam," pravil konejšivě.

„Dostali jsme se na oběžnou dráhu?“

„Ano, madam, pochopitelně jsme se dostali na oběžnou dráhu.“

„Kdy přistaneme?“

Krytón očima mrskl po nástěnných hodinách. „Asi za třicet dva vteřin. Bohužel se nacházíme tak trochu uprostřed střemhlavého pádu.“

„Střemhlavého pádu?“ opáčil Rimmer.

„To není všechno. Obávám se, že raketa rovněž hoří.“

„Hoří? Proč hoří?“

„Protože vznikl požár.“

„No tak ho uhas.“

„Není možné jej uhasit. Přinejmenším já sám to nezvládnu. Pokud nikdo nemá námitek, navrhuji vynechat ranní čaj a neprodleně uvést v činnost obvody pro případ paniky.“

„Panebože, to je ale probuzení," řekl Rimmer. „Máš ještě nějaké špatné zprávy? Raději si to poslechněme všechno najednou, jestli to má ještě pokračovat."

„Ach, je tu ta věc s panem Listerem, pane.“

„Co je s ním?"

„Není tady. Nechali jsme ho na Kybérii. Ten druhý pán byl jeho alternativní verzí. Ukázal jsem mu dveře, madam." Rty Kochanské se zlostně zúžily. „Věděla jsem, že je něco špatně, já to věděla.“

„To už je teď asi jedno," ušklíbl se Rimmer. „Stejně to vypadá, že přibližně za třicet vteřin budeme všichni ugrilováni. Jestliže budeme muset opustit loď, moje souprava spodního prádla jde společně s ženami a dětmi."

Kochanská, Kocour a Rimmer se vyškrábali nahoru po schodech do kokpitu a rozprašovali z velkých oranžových nádrží hasičskou pěnu, zatímco Krytonovy prsty nervózně tančily po řídicích klávesnicích a přikazovaly raketě, aby zastavila svůj smrtelný pád.

Rimmer prováděl dechová cvičení z prvních dvou kapitol knihy Relaxace pro začátečníky, až si nakonec připustil, že už dále nedokáže napětí snášet. „Jak dlouho?“

Kryton se snažil překřičet kvílení motorů: „Pět vteřin.“ Jak dlouho bude trvat, než začneme loď opět ovládat?”

„To záleží na..."

Kosmik vletěl jako projektil do rozžhaveného oceánu lávy a razil si cestu dolů jejími hustými proudy.

Deset sáhũ.

Dvacet sáhũ.

Čtyřicet sáhů.

Sklo, které zakrývalo monitory teploty v kabině, se suchým žářem roztržilo a plastové šipky měřidel se roztekly jak na plátně šíleného surrealisty.

Kocour křečovitě svíral joystick. „Přepni mě na manuál, kámo.“

„Snažím se," zaskřehotala Kochanská. „Co teď?" „Nic. Všechno je v pytli."

Kocour zbytečně bušil do kontrolních panelů. „Je to totálně out - jako kulatý límce.“

Rimmerův hologramatický obraz se chvěl jako opar horkého vzduchu, neboť úmorná teplota začala narušovat přenos z jeho světelné včelky. „Zdá se, lííídddddíččkčky, že máá-mmmme assiiídva-a-a-a-a-cetvte-e-e-e-ři-i-i-n, ne-e-e-ž z ná-á-á-s bu-u-u-u-d-d-d-e o-b-b-b-ěd z mi-i-i-krovln-n-n--k-k-k-y.“

Kryton pohlédl vzhůru na rozmazané světlo nad svou hlavou. „Je to, pane. Měl byste tam mít manuál.“

„Máš pravdu, kámo. Mám ho.“ Kocour trhl joystickem k sobě. Zvuk motoru, který začal bojovat s proudy lávy, se proměnil na trýznivé hučení. Kvílel aúpěl, ale plavidlo nedokázalo změnit směr; vymanit se z objetí lávy bylo nemožné. Prsty Kochanské létaly po příkazové klávesnici. „Vypouštím průzkumnýho robíka. Uvidíme, jestli se dá odtud dostat někudy jinudy.“

Dálkově ovládaná průzkumná sonda s lomozem vyrazila z úložné komory a Kosmik zatím pokračoval ve svém spirálovitém pádu.

Kochanská si roztrhla leteckou kombinézu a použila ji jako provizorní ručník, aby si osušila oslepující monzuny potu, který jí proudil ve štiplavých stružkách po obličejí. „Je tady skoro pětaticet stupňů," zavřeštěla. „Nemohli bychom zapnout ty rozstříkovače?"

„Vy jste na to kápla, madam.“

Vnitřek kabiny zasáhla krátká sprška jemného chladivého deště. Rimmerův obraz se vyrovnal, neboť jeho světelná včelka se ochladila. Oddechl si. Teď jim aspoň bude schopen pomoci dostat se z té kaše. Teď aspoň bude moci přemýšlet jasně, klidně a logicky: „Prosím tě, Pane Bože, zachraňte mě někdo, já nechci umřít," rozvzlykal se beze studu.

Kocour vložil ruku do Rimmerova obrazu a chytil do dlaně světelnou včelku. Třikrát s ní praštil o skener a opět ji pustil. „Promiň,“ omlouval se Rimmer, „vedro mi muselo pošahat program a zničit typické rysy mého charakteru.“ Netrpělivě zamaskoval. „Téměř teď kvůli tomu vypadám jako zbabělá středoškolačka s páteří tresky čerstvě zpracované na filé.“ Z rozstříkovačů se dál snášely proudy rozprašené ledově studené vody, což způsobilo, že z podlahy i z konzol počítačů syčivě stoupaly oblaky páry. Kochanská napůl oslepená potem bojovala s vodou z rozstříkovače, která se nashromáždila v držáku disků. Měla žízeň a chybělo snad jen čtyřicet vteřin, než omdlí.

Kocour pokračoval ve své jednoruční bitvě s joystickem. „V téhle hmotě se nedá řídit. Je to ještě silnější než já. Jako byste projížděli dvojítm banánovým koktejlem. Odtud se nedá dostat.“

Komunikační linka průzkumné sondy s pípnutím naskočila a bílý šum přenosového monitoru se náhle proměnil v zamřazený hnědý obrázek. Zpočátku nebylo možné nic rozeznat. „Něco našla?“ pošilhával Rimmer po monitoru.

Kochanská třískala do vysílací obrazovky. „Co?“

Po několika vteřinách se začala z konzole chrlit data ve strojovém kódu.

Kryton překládal. „Našla nějaký oceán. Pod lávou. Zdá se, že láva pokrývá planetu pouze do hloubky pěti set sáhů. Pod ní je normální mořské dno s jistým stupněm podmořského života.“

Kochanská přivřela oči, jako by tomu napůl rozuměla. „To znamená, že nemůžeme zpátky, ale jestli se nám podaří dostat do oceánu, neuvažme se aspoň uvnitř Kosmika?“

„Žádné prvotřídní dobré zprávy, to vám tedy povím, ale přinejmenším se náš zánik odkládá na dostatečně dlouhou dobu, abych mohl dokončit týdenní žehlení.“ Kryton s ulehčením zavrtěl hlavou: „Nesnesl bych pomyslení, že umru s vědomím, že máte pomačkané kalhotky.“

Kosmik vyklouzl z tuhého sevření lávy a vrazil do chladivých vod oceánu.

Loď se ustálila a její ocelová a kovová konstrukce skřípěla v křečovitém zápasu, když klesající teplota raketou kroutila a prohýbala ji mimo veškerou představivost.

Zkoumali rozsah poškození na monitoru. Trup byl vcelku, ale do značné míry pokroucený. Vypadal jako laciná hračka z umělé hmoty, kterou někdo nechal blízko ohně.

Kocour nařukal příkazy k výměně motorů na mořský pohon a Kosmik se stočil na pravobok a začal zkoumat svět pod rozžhavenou lávou.

Cestou těsně pod stropem z lávy loď urazila během čtyř dnů téměř sedm set kilometrů, přičemž bez ustání hledala nějakou proraženou díru, která by mohla posloužit jako úniková cesta. Nenašli nic. Zásoby kyslíku a paliva se mezitím neustále tenčily.

Z kokpitu zapípal žlutý varovný signál.

Rimmer pohlédl na datový výstup. „Průzkumný robík něco našel. Něco velkého.“ Nařukal instrukce ke zvětšení obrazu dálkové linky a obraz se pomalu začal zaostřovat.

Loď v podobě vývrtky a velikosti třídeního hudebního festivalu byla zpola pohřbena v obrovské písečné duně. Jedna strana plavidla byla poseta statisícem kajutových okének.

Průzkumná sonda obkroužila trup rakety, minula kotviště, kde kdysi bývaly záchranné čluny, minula i labyrintové kryty motoru, pod nimiž se skrýval pohon negativní gravitace, až nakonec se zastavila u jména plavidla, zahnědlého v mořských řasách a mechu. Bylo téměř nečitelné. Optický systém robíka na jméno zaostřil a několikanásobně obraz zvětšil.

Loď se jmenovala Mayflower.

OSM

Vzduchový uzávěr zasyčel a tři postavy vpluly s kapkami mořské vody do recepční komory rakety Mayflower. Kryton vytáhl Rimmerovu světelnou včelku z vodotěsného pouzdra a nastartoval ho do obvyklé životní podoby. Rimmer zdvořile kývl hlavou: „Díky, Kryťáku.“ Kochanská hodila Kocourovi svítilnu. „Tak dobře. Rozdělíme se. Rimmere, ty půjdeš s Kocourem, já jdu s Krytonem.“ Rimmer očima probodl bludiště potenných chodeb. „Proč? Proč bychom se měli dělit?“ „Průzkum proběhne rychleji.“

„Kam ten spěch? Máte snad u oběda nějakou důležitou schůzku, že se musíme tak hnát?“ Rimmer pohodil hlavou ke Kocourovi. „S ním do party nejdu.“ „Se mnou? Co je na mně tak špatného?“ zeptal se Kocour. Rimmer opovržlivě zařval: „Jsi totálně egocentrický, staráš se jenom sám o sebe, utíkáš při první známce potíží, jsi marnivý, nafoukaný, sobecký, narcistní a posedlý sám sebou.“

„To jsi vyjmenoval jenom moje nejlepší vlastnosti,“ řekl zaskočený Kocour.

Kochanská bez okolků vecpala Krytona do chodby a pohodila hlavou: „Rimmere, ty jdeš s Kocourem.“

Rimmer vzpurně odfrkoval, než opět získal vládu nad svým obličejem. „Ano, madam,“ procedil rty, které se sotva pohnuly.

Bezpečnostní dveře se syčivě otevřely a Kochanská s Krytonem vstoupili na ochoz lemovaný stázovými buňkami hlubokého spánku. Dvě stě metrů hluboký, dvacet metrů široký, dohromady přibližně sto dvacet buněk. Krytonovy nohy křupaly po stěpinách skla, které se válely na podlaze; buňky byly vyrabované, jejich obsah uloupen. Ze stropu visely podivné mokvající oranžové houby se žlutými bradavičkami. Psiskener je informoval, že jsou naprosto neškodné. Provedli rychlé hlasování a rozhodli se radu psiskeneru ignorovat. Stupidní laciné marťanské šmejdy, multianalytické přístroje na akumulátory — Kryton si přísahal, že výrobcům napíše důraznou stížnost. Bylo mu docela upřímně jedno, že už téměř jistě nejsou na světě.

Odšroubovali čtvercový díl podlahy a podnikli časově náročnou a hazardní okliku vzduchovými šachtami vedoucími pod podlahou. Když se opět objevili na povrchu, ocitli se v jakési výzkumné laboratoři. Kryton se zastavil u

impozantně vyhlížející stěny počítačových terminálů. „Ale ale, copak to tady máme?"

Přepnul tlačítko na svém hrudním plátu a vytáhl propojovací počítačový kabel, který k jednomu z terminálů připojil. Jenom si stáhnou černou skříňku, madam." Náhle mu zmizely zorničky očí a místo nich se ukázaly dva malé ciferníky. Po obou začala kolem dokola uhánět ručička, až konečně přenos dat skončil. Kryton se probíral daty a nevěřícně si mumlal. „Pozoruhodné!"

„Co je?"

„Lod' obsahuje dva nové kmeny bakterií, které mají schopnost terraformovat planety."

„Designérské viry?"

„Byly vytvořeny v institutu v havajském Hilu a mají schopnost přetvořit jisté sopečně aktivní planety na místo obyvatelné pro živočichy dýchající kyslík."

Kochanská se zašklebila, aby ukázala, že rozumí.

„Myslím, že právě kombinace těchto dvou virů stvořila tento oceán, madam. Krátce poté, co Mayflower ztroskotala v moři roztavené lávy, jeden z těch, co přežili, musel vypustit terraformující viry a vyrobit svět pod stropem z lávy."

„Pravděpodobně jako prostředek, jak vydržet žhavé sopečné vedro."

„Přesně tak. Ale proč tu planetu terraformovali jen částečně?"

„Možná jim kryt z lávy posloužil jako ochrana před simulanty a gužify, kteří by se vrátili a vyrabovali lod'."

„Kdyby to ale byla pravda, madam, kde pak jsou? Podle psískeneru je lod' opuštěná."

„O psískenerech se ví, že se občas mylí." Kryton přikývl.

„Důležité je tohle: kdyby se nám podařilo najít pár lahviček s terraformujícími viry, mohli bychom je použít, aby nám prožrali cestu zbytkem lávové kůry."

„Podle hlavního počítače by všechny virové kmeny měly být ve vedlejší komoře."

Dveře palubního průlezu se obloukem otevřely a oni vešli dovnitř. Celá místnost byla nesmyslně vandalsky zničená v horečném spěchu vzpoury: moře ampulí, tisíce a tisíce lahviček s obsahem virů pokrývaly podlahu místy až do síly několika desítek centimetrů. Všechny regály, v nichž kdysi byly lahvičky uložené a opatřené štítkem, se válely rozbité na kusy.

Kryton se sklonil a zvedl plnou hrst skleněných trubiček tenkých jako tužka. Přepnul si mód vidění z normálu na mikro a ponořil se do zkoumání obsahu jedné zkumavky. Uvnitř se zmítaly stovky tisíc viroidů, navzájem po sobě šplhaly a marně hledaly únikovou cestu ze svého skleněného vězení.

Kryton si nařídil svůj optický systém na dosažení „maximálního zvětšení" a zaostřil na jeden jediný viroid: měl velkou hlavičku a dlouhý tenký ocásek, který se zužoval do ztracena. Uvnitř lahvičky byl naprosto neškodný, byla to jediná molekula DNA, nukleové kyseliny, neschopná dělení, dokud nepřijde do kontaktu s hostitelskou buňkou.

Ale co to je?

Co je tohle za viroid?

Co dělá?

Odlížit od sebe jednotlivé druhy virů bylo téměř nemožné. Voda, která raketu zaplavila, smyla takřka veškeré identifikační kódy a bez nich nemohli s pomocí hlavního počítače zkontrolovat a objevit povahu ani jednoho kmene. Museli prostě najít zkumavky s neporušenými identifikačními kódy.

Téměř po hodinu Kryton konečně našel jednu lahvičku označenou identifikačním číslem. Vrátil se na ochoz a prohledával databáze hlavního počítače Mayflower. Našel stručný popis struktury viru a jeho užití; tenhle se měl použít v desátém roce terraformového programu a měl pomoci vytvořit obrovskou, rychle rostoucí superpšenici. Virus přepisoval růstové instrukce pšenice. Fascinující, ale totálně nepotřebné.

Kochanská se zatahala za ušní lalůček. „Jsou tady stovky tisíc zkumavek. Trvalo nám víc než hodinu identifikovat jednu jedinou a zbývá nám sotva pět hodin. Nikdy se nám nepodaří tu pravou najít včas. Je to šance jedna ku miliardě."

Kryton vyrazil zpátky do skladištní komory. Je to ale jediná šance, kterou máme, madam. Prostě musíme dál hledat."

Dva světelné kužely se mihotaly chodbou a zastavily se na masivně vyhlížející olověné klenbě. Tiché předění stroje, které unikalo z ruksaku na Kocourových zádech, představovalo jediný zvuk, který vyluzovali. Dospěli na křižovatku ve tvaru T a zabočili doleva ve směru nápisu, který oznamoval „Oddělení gužifů". Kráčeli mlčky kolemřady přespávacích kójí: delšímpové, dingotangové, symbimorfky - všechno prázdné. Rimmer nakoukl do páté kóje: tam něco bylo. Něco zhroutěného v rohu. Dýchl na sklo a pokusil se ho očistit. Pořád však viděl nejasně. „Vidíš to? Co to je?"

Kocour nahlédl do kóje. „Nejsem si jistý a nedokážu to moc poznat ani čichem." Zatlačil na klávesnici klíče a skleněné okno se zivavě vysunulo vzhůru. Kocour vešel do kóje, sklonil se a předmět zvedl. Bylo to sako patřící mariňákovi jménem McGruder. Rimmer mariňáky nenáviděl. Všichni si o sobě mysleli, že jsou pro armádu Božím požeňmáním a ztělesněním chrabrosti. Kocour sako odhodil na stranu a oba pokračovali v obchůzce havarovanou lodí.

Za chůze se Rimmer usmíval. Kdysi chodil s dívkou jménem McGruderová. Trochu si s ní užil.

Začal vzpomínat, jak se seznámili na Červeném trpaslíku. Byli tehdy teprve několik měsíců ve vesmíru a on právě skončil své povinnosti ve směně Z a vracel se do přespávací buňky, když společně nastoupili do výtahu. Byla hezká. Tmavovlasá, s počítačově modrými očima. Obvykle se v přítomnosti atraktivních žen styděl, ale tehdy neočekávaně zahájil hovor, když se jí zeptal, proč má na hlavě bílý obvaz: je snad buddhistka nebo co? Usmála se a řekla, že ji právě propustili z oddělení léčby otřesů mozku: spadl na ni z velké výšky obrovský kus strojního zařízení, ale už se úplně uzdravila.

Pustili se do toho jako požár do stavení. Považovala ho za

zábavného fešáka a také mu to pověděla, dokonce ho požádala, aby přišel ten večer do její buňky na večeři. Lister si z něj pochopitelně utahoval, tvrdil, že si s ním dala rande jen kvůli tomu, že ho pokládala za chlápka jménem Simon.

Ignoroval ho.

Dva a půl dne bylo všechno fantastické. Byla to fakt bomba. Potom zničehonic a úplně bez důvodu pochopil, že mu jdou Listerovy poznámky na nervy; a tak si chtěl sám sobě dokázat, že Lister nemá pravdu.

Rozhodl se, že jí nebude telefonovat. Čekal, až ona zavolá jemu. Byla to maličkost, ale byl by to pro něho přece jen nepatrný důkaz, že jí skutečně není lhostejný.

Yvonne nikdy nezavolala. Věckrát už spolu na rande nešli. A třebaže na sebe vždycky kývli, když se potkali na lodních chodbách, nikdy už spolu nemluvili.

Proč si to nechal vyklouznout mezi prsty? Jako nějaký hňup!

Co nevěděl, se událo takto: dvacet minut poté, co opustil její buňku, McGruderová omdlela ve vaně. Přes noc zůstala na nemocničním oddělení, kde dospěla k přesvědčení, že její „vztah“ s ním byl pouhou halucinací; něčím, co si tak zoufale přála, až jí její otřesený mozek přesvědčil, že se to skutečně stalo - byla jím posedlá daleko dřív, než se setkali ve výtahu.

Řešení bylo prosté: počká, až jí Arnold zavolá. Pokud by to udělal, věděla by, že k tomu došlo, pokud ne, bude vědět, že si s ní její mysl zahrála tu nejkrutější hru.

Nikdy nezatelefonoval. Věckrát už spolu na rande nešli. A třebaže na sebe vždycky kývli, když se potkali na lodních chodbách, nikdy už spolu nemluvili.

Rimmer s Kocourem zabočili do nové chodby a procházeli pod klenbou, která zjistila jejich přítomnost, sama se roztáhla a odkryla rozlehlou kryptu ve tvaru podkovy. Nahlédli dovnitř.

Tři stěny pokrývaly počítačové terminály se silnou vrstvou prachu. Na konci místnosti kryptě dominovala obrovská mnohobarevná matice popsaná podivnou notací. Vypadalo to jako jakási klávesnice, ale hieroglyfy na gigantických klávesách ohromovaly svou bizarností.

Světlo Rimmerovy svítilny se stočilo doleva a začalo zkoumat levou stěnu počítačových terminálů; Kocourův reflektor sledoval plástvovou strukturu matice složenou z barevných

čtverců. Na jeden z nich udeřil, spíš jen aby zjistil tloušťku prachu, než pro cokoli jiného. Ozval se měkký bručivý zvuk a poté místnost ožila, jak se jedna řada barevných neonů za druhou rozsvěcela a postupovala soustrojím podkovy jako lesní požár. Rimmer se otočil: „Nehraj si s tím. Nevíme, co to může udělat.“

Kocour klepl na druhý čtverec: „Jenom se dívám.“

„Tak se nedívej a považuj to za rozkaz.“ Kocour na něho tiše sykl a pokračoval v mačkání kláves. Náhle se nad nimi ozval nějaký hluk, a když Rimmer vzhlédl, ze stropu se snesl skleněný válec a s uspokojeným čvachtnutím dopadl elegantně přímo na něho. Rimmerovi se protočily panenky. „Proč já? Proč vždycky já? Kolikrát jsem ti říkal, abys to nechal na pokoji?“

„Jsem prostě zvědavý, jako každá kočka. Zažaluj mě.“ Rimmer mlátil zevnitř do skleněného válce. Jestli se odtud okamžitě nedostanu, pěkně si to vypiješ. Rozumíš?“

„Buď v klidu. Pamatuju si pořadí příkazů.“ Kocour pokračoval v bušení do klávesnice.

„Přiveď Krytona.“

V místnosti se rozblíkal trojúhelník červeného světla doprovázený nepříjemným basovým duněním. Zvuk přiměl chuchvalce prachu odtančit z přístrojů a světelné kužely se slily v mihotavém oparu.

Kocour byl unešen: Jej, to je nádhera.“

„Vykašli se na světelnou show. Běž a přiveď Krytona.“

„Moment — na něco jsem přišel.“ Počítač oživil rytmickým duněním: „Sekvence proměny zahájena.“

„Proměny? Co to má, do prdele, znamenat?“

„Hele, třeba je to něco pěkného. Přestaň pořád malovat čerty na zeď.“

„Genový vzorek akceptován a naklonován,“ špatnou artikulací pronášel počítač. „Zadejte, prosím, novou genetickou strukturu.“

„Nic nedělej! Nic nemačkej! Běž a přiveď Krytona.“

„Hele, ty si myslíš, že to sám nezvládnu? To musím letět pro tu inovovanou kondomovou kebuli, abych tě z toho vytáhl? Já tě do ty kaše dostal, já tě z ní taky vytáhnu. Jasný?“

„Přiveď Krytona,“ opakoval Rimmer tónem vytrvalým.

„Klídek, jo? Já vím, co dělám.“ Kocour začal zběsile mlátit do klávesnice sevřenými pěsti.

„Nová genetická struktura akceptována. Metamorfóza bude zahájena během deseti vteřin po odpočítání.“

Kocour vítězoslavně zamrkal: „Hele, dostal jsem absolutně skvělej nápad. Co takhle dojít pro Krytona?“

„Vykašli se na Krytona. Mačkej klávesy. Jakékoli klávesy. Pořád mačkej!“

Válec bez varování zbělel a Rimmerův obraz získal rozřádkovanou strukturu, přičemž zmlkl uprostřed řeči. Kocour přistoupil k válci a nakoukl přes sklo. Uvnitř se točil těžký vířivý dým, v němž nebylo vůbec nic vidět. Potom se pára začala s mučivou pomalostí postupně rozplývat. Na Kocourově tváři se objevil obrovský otazník, jako by mu ho tam někdo vypálil. Očima tékal napříč válcem a hledal nějaké znamení, které by naznačovalo Rimmerovu přítomnost. Nebyl tam. Nebylo tam vůbec nic kromě kuřete. Kuřete, které se na něho nasupeně mračilo.

„Sekvence dokončena,“ pravil počítač rezervovaně.

Kocour prudce vyrazil z místnosti a pelášil chodbou, přičemž ječel jména Kochanské a Krytona.

Kochanská hleděla do válce a užasle pozorovala, jak kuře zuřivě klove do skla. „Tohle je Rimmer?“

Kocour přikývl. „Co jiného mohu říct než „to jsem tomu dal“?“

Kryton zíral na soustavu hardwaru. „K čemu je ten přístroj?“

Kochanská se protáhla. „Musí to být nějaký měnič DNA, který pomáhá terraformujícím živočichům.“

Kocour se rozhlížel po nekonečné řadě propojených počítačových stěn. „Museli mít sakra rádi kuřata, když kvůli nim

tohle všechno vyrobili, kámo."

Kochanská upřela pohled na přístrojovou desku jednoho z disků. „Vypadá to, že harddisk počítače je plný digitalizovaných podob fosilizované DNA z neuvěřitelného množství životních forem. Jakási knihovna života - tedy potenciálního života. Podle všeho si jen vyvoláš libovolnou kombinaci genů, jakou potřebuješ, a složíš dohromady výslednou životní formu."

„Ale Rimmer je hologram tvořený tvrdým světlem, madam. Nemá žádnou DNA."

„Počítači se muselo podařit provést transpozici: vyměnil tvrdé světlo za geny. Jak - to nechápu."

Kuře stále zlostně kroužilo ve válci a Kryton se je snažil ukonejšit kvokavými zvuky. „Otázka zní, jestli ho můžeme vrátit zpátky do původní podoby."

Kocour zavrtěl hlavou: „Otázka zní, jestli to chceme."

Kryton vykročil kupředu a upřeně zíral na matici barevných čtverců. „Hypoteticky by ve vyvolání původní podoby pana Rimmera neměl spočívat žádný problém. Je to prostě záležitost dekódování klávesnice. Zdá se, že jde o velice jednoduchou hexadecimální úpravu. Logicky by mělo jít o zpětnou sekvenci."

Odborně přešel po klávesnici: „Zkusíme to."

Válec podruhé zbělel a tři páry očí upřeně zíraly skrz dým.

Jejich pohledy jim opětoval s nasupeným výrazem mongolský piskomil s bílým břichem, hnědým hřbetem a zbytečně směšnými ušima. Kolem sebe měl obtočený dlouhý ocásek a urputně si čistil vousy ve snaze zapudit z mysli skutečnost, že se mu skupina takzvaných kolegů z posádky zcela vážně hrabe v molekulové stavbě.

„To není ono, že ne?" vyměnil si Kryton pohled s Kochanskou a oba se pustili do studia měniče DNA, jako by je od správného řešení dělily pouhé vteřiny.

Trvalo to však čtyři hodiny. Čtyři hodiny, v nichž Rimmer prodělal téměř tři stovky genetických proměn zahrnujících většinu živočišné říše. Velikostí prošly celou škálu od rimmerona, který se ztěžka plahočil místností a nadělal v ní slušnou spoušť, až po malíčkou bzučící rimmerku, která měla nožky australského vačnatce a hlavu a horní část těla největšího borce z Červeného trpaslíka.

Nakonec Kryton přece jen rozluštil hieroglyfy, našel správnou prepisovací sekvenci a skleněný válec zmizel zpátky do stropu. Popelavě bílý Rimmer vystoupil z chuchvalců dýmu a rozechvěle vyvrávoral palubním průlezem.

Když odešli i ostatní, Kryton ještě v komoře chvíli zůstal a toužebně hleděl na mnohobarevnou matici. Má před sebou přístroj, který mu může splnit jeho největší touhu: může z něj udělat člověka. Už nebude druhořadá bytost, zajatec svého směšně tvarovaného hranatého obličejce a absurdního těla. Tenhle stroj z něj může učinit člověka.

Až přijde ten správný čas, vrátí se sem.

DEVĚT

Loď střemhlav proletěla soustavou mraků a na přístrojové desce řídicího monitoru naskočila kontrolka přistávací procedury autopilota. Lister bezmocně mlátil do klávesnice. Zbytečně. Přistanou na téhle planetě stvořené gužify, ať se mu to libilo nebo ne. Pohlédl na lodní navigační počítač a nemohl si nevšimnout čehosi dost velkého na severoseverozápad. Vypadalo to jako mohutné, téměř kilometr široké tornádo, které se hnalo přes povrch planety.

„Co je to?" řekl, aniž by se ptal někoho konkrétního. „Bouřka? Co to sakra je?"

Raketa se ustálila, zpětné motory se s řevem probíraly k životu a začaly plavidlo něžně snášet k zemi. Za jeho zády se s cvakáním uvolnila pouta dobrovolníků a pustila je na svobodu. Kontrolky rakety zároveň plačtivě zakvílely a pohasly. Lister beznadějně mlátil do klávesnic. Raketa byla odstavena jakousi elektrickou interferencí. Teď se nedalo nic dělat. Tahle loď nikam nezamíří; museli vystoupit.

Lodní vrata se vzduchovým uzávěrem se s lomozem otevřela a dobrovolníci se rozběhli dolů na výstupní rampu. Vedro udeřilo Listera do tváře jako rána pěstí. Zapotácel se a uvedl se do rovnováhy. Náhle mu jeho jednoduchá letecká kombinéza připadala nemotorná a absurdní. Řídký vzduch planety působil, že mu srdce poskakovalo v hrudním koši jako kulička ve vadném výherním automatu.

Schoulil se za záda Reketrebn a mžikáním zaháněl krůpěje potu, zatímco si razil cestu dolů po schodech. Na půli cesty ho obzvlášť krutý poryv písku uhodil do zad a smýkl jím kupředu. Jeho ruka chňapla po laně, které sloužilo jako zábradlí, minula a Lister přepadl přes okraj a střemhlav se řítit k zemi šest metrů pod sebou. Ruka Reketrebn se protáhla jako na gumě a zkušně ho zachytila uprostřed pádu, aby ho poté postavila zpátky na rampu.

„Pěkné místo," poznamenala Reketrebn.

Lister přikývl. „Pokud jde o Bohem zapomenutý pekelný díry, patří tahle rozhodně k mým nejoblíbenějším."

„A co teď?"

„Řekl bych, že ještě spolu zabijeme trochu času, než umřeme."

Lister s Reketrebn se oddělili od ostatních dobrovolníků a zamířili k průsmyku mezi dvěma písečnými horami. Hledali úkryt. Planeta byla k nepoznání: téměř úplná poušť, jen s občasnými záhony řídké vegetace. Když dorazili na konec průsmyku, vyšplhali na východní vrchol z obou písečných hor a hleděli dolů na krajinu pod sebou.

Bohatá zeleň trávy a stromů, živá žluť obilí. Lister se obrátil, aby se podíval na pouštní průsmyk, jímž přišli. Z jeho místa vypadal průsmyk úplně jinak. Téměř jako by se celým pruhem země přehnala gigantická sekačka na trávu a cestou sebrala a spálila každický kousek vegetace.

To je ten inteligentní celek, který přetvořil planetu? Požádal Reketrebn, aby vytvořila Krytona, a začali to spolu probírat cestou zpátky k raketě.

Jenže v tu chvíli se bez varování snesla tma. Postavili si na noc tábořiště. Z Reketrebn se stal oheň, Lister se u něho chvíli hrbil a brzy usnul.

Cítil, jak se s ním její tělo mazlí. Pořád ještě omámený spánkem se otočil a objal ji. Začali se líbat. Brzy ze sebe vzájemně rvali oblečení a jejich nahé údy se proplétaly. Otevřel oči a zjistil, že zírá do očí Kristiny Kochanské. „Reketrebn, ehm, co to děláš?“

„Miluju se s tebou. Jsem Kristina Kochanská.“

„Proč?“

„Ty to potřebuješ. Umím číst tvoje libido.“

„Vickrát moje libido nečti, jasný?“

„Jestli po tom netoužíš, tak nebudu.“

„Netoužím, fakt ne.“

„To proto, že jsme spojeni jen jedním háčkem. Špatně čtu tvá přání.“

„Dobrou.“

„Dobrou.“

Lister stál na hřebeni kopce a hleděl do údolí pod sebou. Jako by někdo vzal gigantickou břitvu a v pásech rozřezal krajinu. Lister se vydal klikatou, ale dokonale upravenou a jakoby vytesanou cestou, která před ním klesala, až nakonec mizela za obzorem. Uprostřed zmasakrované krajiny se válela část trupu, která zůstala z rakety. Kostra plavidla byla téměř k nepoznání, vnější stěny byly prožrané, vnitřní zařízení zničené. Zůstalo jen žalostné skřípění zprohýbaných kovových částí.

Lister s Reketrebn mlčky a otupěle prohledávali vrak. Našli těla mnoha dobrovolníků. Zvláštní bylo, že ta nebyla sežraná; byla naprosto normální... až na to, že byla mrtvá. Mnozí měli v rukou improvizované zbraně ze dřeva a z kovu. Několik z nich zastihla smrt při vzájemném boji. Listerovi projel útroby krutý porýv strachu. „Téměř to vypadá, jako by se pobili navzájem.“

Náhle došlo ke kýčovitě scéně: roklí se skutálela hrstka kamínků a zastavila se jim u nohou. Sluncem částečně oslepený Lister zahlédl osm siluet, které něco křičely ve strojovém kódu.

Lister s Reketrebn se na sebe podívali. Potom se metr od Listerovy nohy zabodlo do země dvoumetrové kopí potažené kožešinou a ozdobené šťapci.

Reketrebn začala měnit podobu. Neutrální forma se zvlhčila do vznášející se průhledné stěny, která obtočila Listera ze všech stran a vzápětí ztvrdla. Lister se musel přikrčit na bobek. Zjistil, že je celý zabalený v kukle z tvrzeného skla. Postavy do skleněné skořápky bezvýsledně chvíli kopaly, než uznaly porážku, zvedly zámotek na ramena a odnesly jej na svou základnu.

Lister dřepěl uvnitř Reketrebn a sledoval, jak ho odnášejí řadou jeskynních průsmyků, až ho nakonec položili před otevřené ohniště. Před ním stála postava zahalená ve zvířecí kožešině a shlížela k němu.

Ta postava byla lidská. Člověk mužského pohlaví. Reketrebn vycítila, že se Listerova nálada změnila, a přetvořila se opět do své neutrální podoby, zatímco Lister zíral do tváře jinému zástupci svého živočišného druhu. Muž mu podal ruku a usmál se: „Pan Lister, nemýlím-li se?“

„Ano,“ odvětil slabomyslně Lister.

„Podplukovník Michael R. McGruder, pane,“ představil se podplukovník Michael R. McGruder se stále nataženou rukou. „Domnívám se, že znáte mého otce.“

„Vašeho otce? Ne, to si nemyslím.“ Lister zavrtěl hlavou. „Kdo to má být?“

„Je to jeden z nejudatnějších vojáků, jaký kdy sloužil ve Vesmírné letce, pane, muž tak statečný a nápaditý, že byl jako jediný oživen palubním počítačem, aby chránil váš život. Mým otcem, pane, je Arnold J. Rimmer.“

Lister tápavě hmatl po nějaké opoře, aby si udržel rovnováhu. Jelikož nic nenašel, pomalu se varhánkovitě složil na kolena.

DESET

Kryton upřeně zíral okuláry viroidového mikroskopu do nepřehledného množství zkumavek, zatímco Kocour s Kochanskou vrávali místností s dvěma

obrovskými kyslíkovými bombami a hlučně jimi praštili na podlahu před palubním průlezem.

„Máme dost kyslíku na měsíc a Kocour dokonce vyčlenil několik dalších bateriových souprav pro Rimmera.“

Rimmerovi přejel po tváři úsměv úlevy. „My jsme taky našli něco docela zajímavého.“

Kryton vzhlédl od mikroskopu. „Našli jsme další zkumavky s identifikačním číslem a ukazuje se, že jejich obsah je velice výjimečný.“

Kochanská si zula boty, po špičkách přešla přes koberec skleněných zkumavek a Kryton začal popisovat objev:

„Jedním z vedlejších objevů při výzkumu DNA bylo zjištění, že všechny viry spadají do dvou kategorií: pozitivní a negativní. Před negativními se máme velice na pozoru.“

Kocour mu nahlédl přes rameno a snažil se něco uvidět v mikroskopu. „Před čím? Plané neštovice, chřipka, spalničky, vzteklna, tyhle věci?“

Kryton přikývl. „Objevili ale také, že existují pozitivní viry. Virové infekce, které skutečně zlepšují stav člověka.“

„Například?“

„Na té nejzákladnější úrovni předpověděli existenci jakési reverzní chřipky, virového kmene, jenž vzbuzuje pocit neodůvodněné pohody a euforie, který může trvat celé roky. Podle těch poznámek tím virem třeba pravidelně trpěli diskžokejové z dvacátého století.“

Kocour zkoumal podnos se zkumavkami. „Co je teda v těch lahvičkách?“

„Izolované kmeny pozitivních virů, které způsobují reaktivní infekce.“ Vzal jednu modrou zkumavku a pozvedl ji proti

světlu. „Inspirace." Pozorně zamručeli. Kryton pozvedl další: „Sexuální přitažlivost."

Kocourovi se obočí srazilo nad kořenem nosu: „Sexuální přitažlivost je virus? Odvezte mě do nemocnice, jsem smrtelný případ!"

Kryton už držel v ruce třetí zkumavku: „Tehle je však pravděpodobně nejzajímavější ze všech. Tato lahvička obsahuje pozitivní virus jménem felicitus populi. Mnohem známější je pod názvem Štěstí." „Štěstí je virus?" zeptala se Kochanská.

Kryton natáhl nepatrné množství tekutiny do tenké injekční stříkačky určené ke vpichům do šíje. „Pozitivní virus, jenž napadne většinu lidí v jisté chvíli jejich života. Období infekce však většinou velice rychle skončí. A tady to máme: paní Štěstěna v tekuté podobě. Chcete to vyzkoušet?"

„Je to bezpečné?" zeptala se Kochanská. „Naprosto. A tohle je tak nepatrná dávka, že by neměla působit déle než několik minut." Kochanská si odhrnula límec a injekční stříkačka jí zajela do šíje.

Otočila hlavou a narovnála se. „A co teď?" Kryton jí podal balíček karet. „Zamíchejte ty karty a potom z nich vytáhněte čtyři esa."

Zamíchala je, sejmula, zamíchala a znovu sejmula balíček, položila karty na laboratorní lavici a roztáhla je do věžire lícem dolů.

Její ruka se pohybovala podél řady a potom jednu kartu otočila. Srdcové eso.

„Pravděpodobnost správného výběru karty," informoval ji Kryton, „byla třináct ku jedné."

Ruka Kochanské opět přeběhla nad řádkou karet a vytáhla druhou. Otočila ji. Kárové eso. „Dvě stě dvacet jedna ku jedné." Kochanská otočila třetí kartu. Byly to trefy. Eso. „Pět tisíc pět set dvacet pět ku jedné." Čtvrtá karta. Opět eso. Tentokrát pikové. „Pravděpodobnost, že vytáhnete čtyři esa z balíčku nepoznačených karet, je dvě stě sedmdesát tisíc sedm set dvacet pět ku jedné."

Stáli v půlkruhu a užasle civěli. Kryton otáčel ostatní karty, aby prokázal, že balíček nebyl falešný. „Máte nějakou představu, co to znamená?" pravil tiše.

Kochanská přikývla. „To znamená, že hrajeme poker, právě tohle to znamená. Tak fajn, dvacet librodolarů vklad, dobírá se bez omezení."

Rimmer jí vpádl do řeči: „Já si nemyslím, že by měl Kryton na mysli právě tohle." „Tak žolíky?"

Kryton se do toho vložil: „Měl jsem na mysli, madam, že vzhledem k nákaze virem štěstí by bylo možné najít terraformující viry mezi těmi stovkami tisíc vzorků, které jsou rozházené po místnosti."

Kochanská přikývla: „Tak dobře, ale potom si zahrajeme poker."

Několik minut se procházela po laboratoři a pečlivě studovala podlahu. Zastavila se, zabořila ruku do hromady maličkých zkumavek a jednu vytáhla. „Tuhle?"

„Řekla bych, že ano." „Má číslo."

Otočila zkumavku a přečetla z ní virový identifikační kód. „ZCSBFD6577GJG93857JJJJ43767737837FHDKWOWI53."

Rimmer se usmál. „To je první virus. Přesně on. Dokázala jste to."

Kochanská se usklíbla: „Štěstí dnes večer vládne." Přebrodila se k druhé hromadě zkumavek, zabořila do ní ruku a vytáhla odtamtud tři další. „Tak fajn, vsadím se, že druhý virus, který potřebujeme, je tady. Jdeme na to: KDNIUJVIURNVOE-NV984398404IUFN98HR998SSC."

Kryton vydešeně vydechl: „Není tam C, je tam J." Kochanská se zakřenila: „Jenom si dělám legraci. Je tam J." „Co ty další dva, proč jste je vybrala?" „Jsem si docela jistá, že tohle je další zkumavka s virem štěstí."

Kryton ověřil sériové číslo a přikývl. „A tahle," pozvedla Kochanská zkumavku proti světlu, „mi jednou pomůže, ale nevím jak." Přečetla sériové číslo.

O devadesát vteřin později se v počítači rozsvítil nápis: „Detekce dokončena," a na obrazovku vyskočil popis obsahu zkumavky.

„Název: Brassica 2. Funkce: tvoří rychle rostoucí brokolici." Kochanská pokrčila rameny: „Neptejte se mě."

O dvě hodiny později vypustili virus do rozžhavené lávy a s úzkostí pozorovali známky buněčného rozpadu uvnitř magmatu. Po třiceti minutách noční hlídky obdrželi pozitivní analýzu z hlavního počítače Mayflower. Zpráva předpokládala, že během pěti dnů dojde k mulčování, a předvíдалa, že směs tenčící se lávy a zcela zformované mulčované půdy bude možné projet za třicet šest hodin.

Rimmer pohlédl na hodinky: „Nemáme dost času na dokončení záchranné operace. Navrhují, že vyloupíme, co se dá."

O šest hodin později, po třech ubíjejících cestách z Kosmika na Mayflower a zase zpátky, dopadlo tělo Kochanské s žuchnutím na péra palandy. Během pár vteřin usnula. Kryton tichounce vklouzl do své potápěčské kombinézy a přepnul vzduchový uzávěr na dálkové ovládání. Za pár minut už kráčel po dně oceánu zpátky směrem k Mayflower. Prošel pod olovenou klenbou a vstoupil do rozlehlé podkovovité krypty. Věděl nyní, jak zacházet s modifikátorem DNA, operace byla opravdu docela jednoduchá. Nařukal vzorky nové genové formace a ze stropu se svistem sjel skleněný válec. Modifikace začala a válec zběhl. Když se zvedl opět ke stropu a dým se rozptýlil, Kryton tam už nebyl. Místo něho tam byl muž.

Nahý muž.

Homo sapiens.

JEDENÁCT

„Jak jsi říkal, že se jmenuješ?"

„McGruder, pane."

Listerovo obočí se sraštilo soustředěním. „McGruder -tvoje matka musela být Yvonne McGruderová."

McGruderův obličej se rozzářil thymolinovým úsměvem. „Už odmalíčka mne zahrnovala příběhy o jeho úžasných činech. Říkala mi, že se s ním pravděpodobně nikdy nesetkám, protože jeho loď se ztratila v hlubokém vesmíru. Potom do Tichého oceánu dopadla černá skříňka jeho rakety a já věděl, že je mi stále na dosah. Také jsem věděl, že ho musím najít a na tom hledání jsem si tak trochu vybudoval kariéru. Byl opravdu tak skvělý, jak mi to líčila matka?"

„No," řekl Lister a nebyl si jistý, jak by měl odpovědět. „Ehm... pochopitelně, ehm... to víš... no."

McGruder na něho hleděl s očekáváním. „Byl to skutečně největší voják, který kdy žil, pane? Lepší než Patton, lepší než kdokoli jiný? Tolik jsem toho slyšel o jeho sebeobětování a udatnosti! Přiznám se, že někdy mě napadalo, jestli matka trošičku nepřehání. Povězte mi, jaký ve skutečnosti byl?"

Lister rázoval jeskyní zády k McGruderovi. Potom se otočil s vážným výrazem ve tváři. „Jaký byl?"

„Ano, pane."

„Byl to... byl to... opravdovej velíkán." McGruder celý roztál: „Já to věděl."

„Výborný voják, dobrý přítel... a sakra skvělej chlap."

„Já to prostě věděl," jen zářil McGruder. „Je pravdivá ta historka, jak zachránil šest důstojníků, kteří byli uvězněni v podpalubí, a on..."

„To je pravda," přerušil ho Lister. „Všechno je to pravda."

McGruderovy oči se rozzářily jako dvě hvězdokupy. „A co tehdy, když..."

„To je taky pravda. Všechno je pravda. Je prostě jen k pláči smutný, že jsi nikdy nedostal příležitost setkat se s ním."

„Naposled jsem slyšel, že je z něj hologram. Co s ním bylo dál?"

„Museli jsme se rozejít. On je s mou přítelkyní, s jedním mechanoideem a s chlápkiem, kterej se vyvinul z koček. Můžou být v jedné z bezpočtu dimenzí." Kolem Listerových úst se objevil smutný úsměv. „Teď je nenajdeme, i kdybysme celý zbytek věčnosti strávili hledáním."

Náhle kolem nich vypukla horečná činnost a do jeskyně vtrhla skupina dobrovolníků. „Nwaki, pane, přichází Hněv."

McGruder přikývl. „Rozdělte se na tři skupiny jako obvykle. Rozpočítejte muže."

Gužif se rychle otočil a odešel.

„Hněv? To je to, co pustoší krajinu?"

„Je to stvoření, které vzniklo použitím DNA z nevinných trestanců z kárného tábora."

„Já vím. Ale proč mu říkáte Hněv?"

„Hněv nevinnosti. Všichni nespravedlivě odsouzení trestanci byli přinuceni obětovat své životy, aby na pomohli zrození tohoto stvoření. Všechny bytosti bouřící se proti nespravedlnosti svého trestu, rozrušené nad nespravedlností korupčního systému, sehnali dohromady a odlili je do formy jediného organismu, vířivého tornáda vzteku. Proto útočí na vzkvétající zelenou planetu, kterou samy stvořily. Chtějí, aby ji gužifové nemohli obývat. Aby ji nemohli použít k přechodu přes omnizónu."

Lister přikývl.

McGruder pokračoval: „Jeho vztek je nakažlivý. Všechny, kteří vdechnou jeho vítr, stráví tak strašný hněv, tak žlučovitá zášť, že zabijejí jeden druhého: manžel zabije ženu, bratr zavraždí bratra, rodič dítě."

Lister si vzpomněl na zmčtěl těl pobitých ve rvačce ve vaku dobrovolnické rakety. „A tím začne být planeta naprosto neobyvatelná?"

„Dingotangové mě posadili do první dobrovolnické lodi. Byly nás dva tisíce. Teď nás zbývá sotva čtyřicet."

„Jak to zvládáte, chlapi?"

„Objevili jsme způsob, jak vichr přežít. Všichni ti, které přepadne nenávist, se sejdou v Kruhu posvátné oběti a jeden musí být obětován. Zuřivost Hněvu vejde naplno do jednoho ze skupiny a ten je na místě zabit. Ale ostatní přežijí."

U vchodu do jeskyně zůstal stát jeden z gužifů. „Nwaki, pane, je čas. Už se nesmíte zdržovat."

McGruder přikývl.

„Pojďte, pane Listere, vydáte se na cestu se mnou. Můžete mi vyprávět další příběhy o pozoruhodných činech mého otce."

„Jo," odušil Lister nejistě. „Jasňačka."

Lister, Reketrebn, McGruder a skupina gužifů zamířili na jih k věžirí hor, zatímco další dvě skupiny se vydaly na západ a východ. Hněv se přihnál od severu. Směr, jímž se každá ze skupin vydala, byl určen losem pomocí stébel slámy a o dvě hodiny později Listerovi došlo, že to bude právě jejich skupina, prodírající se horskou stezkou plnou bahna, která bude zasažena.

Hleděl do údolí a pozoroval elektrinou nabitou, oranžovou větrnou smršť, která kosila krajinu pod nimi, požíraje zemi jako hladový pták rozsypané obilí. Třikrát skupina změnila směr pochodu a Hněv ho třikrát změnil spolu s nimi.

Pohyboval se rychlostí téměř sedm set kilometrů v hodině, burácel a vydával démonické lachtání skřeky.

Na horské stezce se nebylo možné schovat, nikde nebylo chráněné místo. McGruder jim mlčky naznačil, aby se zastavili a zahájili přípravy. Skupina se rozdělila na tři menší části, z nichž se každá svázala k sobě lanem, které upevnili horolezeckými háky ke skalní stěně.

Potom čekali.

Za necelých pět minut to bylo u nich.

Lister zabořil hlavu do úbočí hory a zůstal viset na horolezeckém laně, zatímco Hněv cídil svah a zbavoval ho veškeré vegetace a života. Lister bezmocně sledoval, jak síla netvora vytrhává háky ze skalní stěny a shazuje jednu ze skupinek dolů z hory.

Potom Hněv dorazil k němu.

Jeho teplý, odporný dech mu vstoupil do útrob a začal zkoumat jeho osobnost. Projela jím přílivová vlna vzteku. Čiré, bezmyšlenkovité, nefalšované zuřivosti. Cítil se v ní mocný. Byl zasažen. Strašlivě zasažen. Zasažen někým či něčím, co

si nedokázal plně uvědomit. Na tom ale nezáleželo, šlo teď pouze o to, že byl někým či něčím hrůzyplně podveden a že kvůli tomu s ním teď lomcovaly bouřlivé záchvaty vzteku. A byl to dobrý pocit. Strašně dobrý. Ten vztek, ta zuřivost byla velkým obdarováním.

Náhle měl něco, v co mohl věřit, něco nezpochybnitelného, něco čistého a pravdivého, věc, na jejíž obranu by rád položil život, neboť tento vztek byl zuřivostí spravedlivých, zuřivostí zasažených, zuřivostí rozhořčených, zuřivostí nevinných, kteří musí dosáhnout své pomsty. Potom Hněv proplul nad nimi a trychtýřovitý víchr zmizel krouživým pohybem v dálce, přičemž za sebou zanechal obnaženou skálu horského úbočí.

Lister sledoval, jak Hněv odchází. Zůstala pouze nenávist. Jeho nenávist vůči beztvaremu protivníkovi.

Proč je sem McGruder zavedl, proč nezůstali v údolí? Proč mu důvěřuje? Chce ho zabít. Chce mu servat obličej a pošlapat ho.

A gužify... gužify taky nenávidí. Proč ho nevarovali? Proč?

McGruder se odvázel z horolezeckých háků, tenké sevřené rty postrádaly úsměv a oči měl černé a mrtvolné.

Lister zvedl horolezecký hák a skočil na něho; mariňák ho srazil k zemi a nohou Listerovi tvrdě přišlápl krk. „Musíme utvořit Kruh posvátné oběti, abychom zahnali Hněv. Jeden z nás zemře.“

Osm těch, kteří přežili, se posadilo do Kruhu posvátné oběti a chytli se za ruce. Uběhlo několik vteřin, než pomalu, tiše, ale se vzrůstající hlasitostí začal vzduchem vibrovat zvuk podobný desítkám tisíc umírajících kobylek. Potom zakvílel rudý víchr posetý tvářemi démonů, zhmotnil se a kroužil kolem skupiny, přičemž do všech vnikal ústy nebo ušima a stejnou cestou je zase opouštěl. Zvuk narůstal a vítr proudil jejich těly.

Točil se pořád dokola. Stále rychleji. Stále hlasitěji. Pokaždé, když Hněv prošel Listerem, celé jeho tělo se nabudilo.

Třebaže ho Hněv ovládal sotva celou nanosekundu, každíčký koneček nervů v jeho bytosti žadonil o pokračování, o další zuřivost, další sílu, další čirý nefalšovaný vztek, který ho zvedal nad vlastní možnosti a činil z něj Boha.

Točil se pořád dokola.

Lister chtěl pouze to, aby ho Hněv celého prostoupil, aby na jeden jediný kratičký okamžik byl vztekem až k deliriu a blaženosti naplněn. Že si Hněv vezme v důsledku jeho život, byla cena, kterou rád desetinásobně zaplatí.

Vykřikl a žadonil, aby ho Hněv zahubil. Zapřísahal ho, aby si ho vzal. A pojednou křičeli všichni, všichni žadonili a ječeli a rudý víchr mezi nimi roznášel smrt, než se postupně, téměř nepozorovaně začal uklidňovat. Točil se dokola skrz Reketrebn, skrz McGrudera, skrz všechny gužify, skrz Listera. Stále pomaleji a pomaleji. Zastavoval se. Skrz Reketrebn, skrz McGrudera, skrz gužify. Potom se zastavil a kymácel se mezi Listerem a posledním gužifem. Oba křičeli, aby si vzal je, oba k němu bezmocně volali, aby z nich alespoň na zlomeček zlomku ze zlomku času učinil Boha; Hněv se pohupoval mezi nimi sem a tam, až se zastavil nad Listerem a potom se vrátil ke gužifovi. Gužifovo tělo bylo Hněvem stráveno plnou silou. Gužif ve vytržení vykřikl a jeho tělo náhle v okamžiku zestárla a svaly mu odpadly od kostí v závoji prachu.

Lister bezmocně brečel. Měl to za sebou.

Přinejmenším pro tuhle chvíli.

DVANÁCT

Kochanská otevřela oči a zírala na muže stojícího v nohách její palandy. Tomu muži se záhadným způsobem podařilo ukrást Krytonův obličej a sděloval jí jakousi naléhavou zprávu dokonale napodobeným mechanoidovým přízvukem. Zdá se jí to? Je to snad nějaká surrealistická noční můra?

Postupně její uši začaly vnímat, co vlastně postava říká.

.....no a teď jsem člověk."

„Cože?" odušila Kochanská. „Co jsi udělal?" Kryton se rozzářil. „Tak dobře jsem se necítil od chvíle, kdy jsem si omylem připojil svou tříselnou přípojku k automatické pračce s bočním vkládáním prádla. Chtěl jsem jen, abyste byla první, kdo se to dozví..." jeho nový lidský obličej zalil ruměncem, „... Kriss." Zasmál se potlačovaným smíchem jako nezbedný školák. „Na shledanou ráno."

Nechala ho odejít do půli schodiště, než ho zavolala zpátky: „Krytone."

„Ano, Kriss?"

„Když jsi teď člověk," usmála se roztomile, „chtěla bych ti dát jednu drobnou radu."

„Ano?"

„Nos šaty."

Kryton se podíval na své nahé tělo. „Úplně jsem na to zapomněl. Jak to vy lidi, pro všechno na světě, děláte?" Přiložil si ke spánkům dlaně a chvíli si masíroval hlavu. „Člověk si toho musí tolik pamatovat."

Za rozbřesku se Kocour vytratil do střed ní části Kosmiku a posadil se vedle Rimmera, jenž si hrál s poslední inventurou zásob, kterou v podobě závatně složité sestavy barevných kódů přesunoval sem a tam. Vedle něho pojídal snídani člověk, kterého Kocour v životě neviděl.

„Ale! Zdravím humanoidního partáka!" Muž ukázal na podnos se svou snídaní: „Moje úplně první jídlo. Vařená slepičí vejčička! De-li-ka-tes-ní!"

Kocour usedl k plochému skeneru a nalil si sklenici mléka. „Krytone, kamaráde, jsi to ty?"

„Není to úžasné?"

„Co se ti to stalo, hochu?"

„Vrátil jsem se k měničce DNA a udělal jsem ze sebe člověka."

„To sis vybral tenhle obličej?"

„Myslím, že je to docela pěkný obličej." Kocour ho chvíli pečlivě studoval: Jseš si jistý, že není naruby?"

„Tak jak se vede našemu novému člověku?“ sbíhala Kochanská po točitém schodišti v dlouhém tričku.
„Naprosto báječně, Kriss. I když musím přiznat, že mám spoustu otázek ohledně své nové fyziognomie. Udělal jsem si malý seznam, jestli dovolíš.“ Vytáhl lístek z kapsy županu a přelétl jeho obsah. „Především se zdá, že můj optický systém neobsahuje funkci zvětšení.“

„Lidské oči nemají funkci zvětšení,“ řekl Rimmer, který vzhledl od své inventury.

Na Krytonově čele se zformovala drobná rýha. „Jak tedy zaostřujete drobnější předměty?“

Kochanská se dusila smíchem, než byla schopna odpovědět: „No prostě... víš, jednoduše přisuneš k tomu předmětu hlavu blíž.“

Zkoumal ji pohledem, jako by byla podezřelý prodejce ojetých automobilů. „Přisuneš k předmětu blíž hlavu?“

Jo.“

Přidržel si před sebou svůj seznam a pohyboval hlavou sem a tam, aby si vyzkoušel, jak funguje lidský zoom. „A co další optické efekty jako dělená obrazovka, zpomalený pohyb, algebraické funkce, převrácený obraz, stroboskopický blesk?“

Kochanská si mazala toast máslem. „Nic z toho nemáme.“

„Nic z toho nemáte. Jen jistou obdobu zoomu.“ Opět zaostřil lidským způsobem na svůj seznam a snažil se, aby vypadal nadšeně: „Skvělé. Inu, je to... skvělé. Opravdu skvělé. Elegantní softwarové řešení.“ Znovu prolétl seznam.

„Další věc, ach ano: nefungují mi bradavky.“

„V jakém smyslu, nefungují?“ zeptal se Rimmer.

„No, když jsem byl mechanoid, pootočením pravé bradavky jsem reguloval tělesnou teplotu, zatímco levá se používala především k příjmu krátkovlnného rozhlasového vysílání. Ale nyní at' s nimi kroutím sebevíc, pořád se mi podle všeho nedaří naladit stanici Jazz FM.“

„Lidské bradavky takhle nefungují.“

„A jak fungují?“

Jsou tam jen jako dekorace.“

„Nemají vůbec žádné epesní funkce?“

„Bohužel.“

Kryton se snažil dál tvářit radostně. „Dobíjení,“ řekl a vzal do ruky brutálně vyhlížející elektrický kabel. „Předpokládám, že když se lidé potřebují dobít, dělají to velmi podobným způsobem jako mechanoidi. A skutečně jsem objevil otvor, který pokládám za dobíjecí zdírku, ale z jakéhosi záhadného důvodu podle všeho nemá standardní tříkolíkovou koncovku. Musím asi použít nějaký speciální adaptér, protože at' dělám, co dělám, kabel mi neustále vypadává.“

„My spíme, kámo. Tak se dobíjíme.“ Kryton zmačkal seznam a z rozpaků si ho začal omotávat kolem ruky. „A teď tu mám ještě, ehm, ještě něco.“ Odkáslal si. „Něco, o čem jsem chtěl s vámi hovořit... něco o... něco, o čem vím, že nám lidem hovor na toto téma působí jistě rozpaky. Chápu, že je to tak trochu tabu. O tomhle spolu většinou nerozprávíme ve zdvořilém rozhovoru.“

Kochanská vzala jednu z gumiček z Rimmerova modelu inventurních zásob, natáhla si ji na zápěstí a nervózně si s ní pohrávala. „Jen do toho, Krytone.“

„No, chtěl jsem s vámi mluvit o mém penisu.“

Kochanská si nemohla pomoci. Přes obličej jí přeběhlo pobavené škubnutí.

„Já to věděl! Okamžitě jste se přepnula do hihňavého módu. Copak nejsme dospělí lidé? Nemůžeme snad hovořit o našich rozmnožovacích systémech odpovědným, dospělým způsobem, bez toho, abychom sklouzli do pubertálního pochechtávání?“

Kochanská potlačila svůj pobavený výraz. „Ano. Samozřejmě můžeme.“

„Děkuji.“

Kryton si sáhl do kapsy pyžama, vytáhl polaroidový snímek a podal jí ho. Pomalu a zdráhavě ho Kochanská přijala a podívala se na něj.

„No?“

„No a co?“

„Co si o tom myslíte?“

„Já ti asi úplně nerozumím, Krytone. Tedy... co mám podle tebe vlastně říct?“

„Chci vědět, jestli je tohle normální.“

„Pokud jde o to, že si to vyfotíš a fotky ukazuješ kamarádkám, tak to normální není, to ne.“

„To ne. Chci se zeptat... má to takhle vypadat?“ Přikývla: Jo.“

„Ale to je strašné! Je to ten nejlepši design, jaký se dal vymyslet? To mi vážně chcete tvrdit, že bylo několik návrhů a že někdo řekl: Tenhle, to je ono, tohle je tvar, který hledáme!“ Vždyť by to nikdo nechtěl ani zadarmo! Tohle měl Shakespeare? Einstein? Karel Gott zpíval „život já bych za něj dal“ -a měl přitom něco takového schovaného v kalhotách?“ Kochanská skryla slzy smíchu v hrnku s čajem. Kryton zavrtěl hlavou. „Myslím, že už rozumím tomu, proč lidé nemají zoom optického systému.“ Podal jí druhý polaroidový snímek. „Podívejte se na tohle.“

Vysmrkala se, aby se uklidnila, a potom se zcela vyvedená z konceptu zadívala na nový obrázek. Kryton jí podal třetí polaroid: „A na tohle.“ Položila oba snímky přes sebe. Ústa jí zůstala tak dokořán, že v nich klidně mohla zaparkovat malý Buick.

„Proč se to asi stalo, co byste řekla?“

„Na co jsi v tu chvíli myslel?“

„Na nic zvláštního. Prostě jsem jen bezmyšlenkovitě listoval katalogem elektronických spotřebičů. Narazil jsem na rubriku prvotřídních vysavačů a najednou mi spodky vystřelily přes celou místnost.“

„Vidíš? Nejsi ani jedno, ani druhé. Z vnějšího pohledu jsi člověk, ale uvnitř jsi pořád zůstal mechanoidem. Podobné polaroidové snímky bys vůbec neměl být schopný pořádit z prohlížení katalogu elektronických přístrojů." Jenže to byl tříkomorový, lehce ovladatelný vysavač s turbosáním a se samovypařovacími pytlíky!" „Mně je jedno, co to bylo za model. Copak nechápeš, že to prostě znamená, že nejsi skutečně člověk? Jsi pořád jen mechanoid, ať se ti to líbí nebo ne."

„Já si myslím, že by ses měl změnit zase do původní podoby," řekl Rimmer, který právě končil inventuru.

„Cože? Znovu se stát jedním z těch ubohých, sentimentálních, hloupoučkých mechanoidů? Vždyť tohle byl můj nejtajnější sen!"

Kochanská vstala od stolu se skenerem a začala se oblékat do potápěčské kombinézy. „Když se ti splní sen, může to být někdy ta nejhorší věc, jaká se ti může přihodit."

„Co tím chcete říct?"

„Četla jsem článek o lidech, kteří byli od dětství slepí a pak si nechali vrátit zrak. Celý život snili o tom, aby mohli vidět, ale víš, co spousta z nich udělala poté, co podstoupili operaci?"

„Co?"

„Spáchali sebevraždu."

„To je pěkná historka. Něco takového by mohl použít do jednoho ze svých filmů Walt Disney."

„Chci tím říct, Krytone, že navrácení zraku nepředstavovalo všelék na všechny jejich problémy. Stejně jako tvoje problémy nevyřeší to, že se z tebe stal člověk. Jsi pořád ta samá osobnost s těmi samými trably. Uvnitř se nic nezměnilo."

„Jenže já nemám žádné trable. Už ne." Úzkost v její tváři roztála a Kochanská Krytona objala: „Doufám, že se nepleteš. Fakt v to doufám."

Odešla k palubnímu průlezu a zdvihla dvě kyslíkové bomby. „Raději se vrátíme na Mayflower a pobereme zbytek zachráněného nákladu."

Rimmer přikývl: „Za osm hodin chceme odtud zmizet."

Tři Krytonovy rezervní hlavy stály na polici čerpací místnosti Kosmiku vedle jeho dvou náhradních paží a tří rukou. Dveře se otevřely a všechny tři byly okamžitě on-line. Očekávaly, že spatří Krytona, který obvykle aspoň jednou denně za nimi zašel na návštěvu, když mu to povinnosti dovolily, ale tentokrát to vůbec nebyl Kryton. Byl to někdo, koho nikdy dřív nespátřily: člověk. Začal jim vysvětlovat, co se stalo.

„Jaké to je?"

„Nedá se to popsat, Rezervní hlavo číslo jedna. Ano, mám jisté problémy se zvládnutím lidských emocí, přišel jsem o zvětšovací zoom, bradavky nefungují a můžu vám ukázat polaroidy, co vám roztočí panenky jako kotoučky v tutti frutti automatu, ale jinak jsem nikdy nebyl šťastnější."

„To je všechno výtečné a skvělé," řekla Rezervní hlava číslo dvě, „ale co bude se mnou? Byla na mně řada, měla jsem se stát příští měsíc Hlavní hlavou."

„Inu, to bohužel nadále nebude možné."

„Co tedy budu dělat?"

„Prostě se musíš vzdát podnikání v odvětví rezervních hlav. Najdi si nějakou jinou práci."

„A co bude s Rezervní hlavou číslo tři? Nemůžeš ji nechat jen tak na holičkách - dostala droidí hnilobu."

Rezervní hlava číslo tři jim vpadla do řeči se svou špatně fungující hlasovou jednotkou, která měla z důvodů, jež by už asi nikdo nedokázal objasnit, široký lancasterský přízvuk.

„Nepotřebuju, aby se o mě staral nějaký buzík. Možná jsem napůl odrovnaná křemíčitou křivicí, moje hlasová jednotka možná zní buzerantsky, ale od někoho takovýho, jako je on, soucit nepotřebuju."

Kryton mával mírumilovně rukama: „Jen to, že jsem nyní nabyt nadřazené životní formy, přece neznamená, že na vás zapomenu. Pořád za vámi budu chodit na návštěvu, přísahám."

„Nevrátí se, pamatujte na moje slova. Bude mít příliš mnoho práce na to, aby tady honil vodu se svým novým centrálním systémem a fešáckým osmiválcovým srdíčkem. Teď už se bude přítelíčkovat jen se svejma novejma humanoidníma kamarádama, snob jeden snobská..."

„Víš co, Rezervní hlavo číslo tři? Jsi úplně mimo. Nerozumíš ani mně, ani světu, v němž žiju. Jediné, co znáš, je tahle police. A já tady nechci zůstat a skončit jako smutná, zahořklá stará lebka jako ty."

Rezervní hlava číslo tři po něm vyštěkla: Jsem možná už napůl odrovnaná a moje plošnáky už jsou možná trochu rozhozený, ale tohle ti řeknu: přišels na svět jako mechanoid a mechanoidem navždy zůstaneš."

Kryton stáhl rty jako vyhazující kůň: „Já hlupák jsem si opravdu myslel, že byste mohly mít ze mě radost. Měl jsem mít rozum." Přešel čerpací místností ke dveřím a třískl jimi za sebou. „Ti mechanoidi jsou snad na hlavu."

TRINÁCT

Po většinu své existence žil Homo sapiens na páté nejmenší planetě z devíti, které kroužily kolem malé trpasličí hvězdy, ve sluneční soustavě, již říkali „naše" sluneční soustava, v galaxii v podobě disku, již říkali „naše" galaxie a která měřila sto světelných let na délku a tisíc světelných let do hloubky. Svě sluneční soustavě říkali „naše" sluneční soustava a na svoji galaxii se odkazovali jako na „naši" galaxii, a přestože si byli vědomi, že existují triliony jiných slunečních soustav a miliardy jiných galaxií, měli pocit, že jejich sluneční soustava a jejich galaxie jsou jediné, o nichž má smysl uvažovat, protože obsahovaly nejdůležitější stvoření v celém vesmíru: je samotné.

Homo sapiens se nevypracoval na vrchol evolučního vývoje svou skromností - ocitl se tam díky tomu, že uměl vraždit jiné životní formy lépe než kdo jiný. Nebo tak to alespoň Krytonovi připadalo. Krytona také překvapilo, že povětšinu své existence se Homo sapiens nachází dost překvapivě ve velice špatné náladě. Tento pocit právě začínal zakoušet z první ruky.

Důvodem jeho ubohého rozpoložení bylo do značné míry cosi, čemu se říkalo Smrt.

Lidé nemají rádi smrt. A Kryton byl teď člověkem a taky z ní nebyl dvakrát nadšený. Vlastně existovala celá řada věcí, které teď Kryton přestal mít v oblibě: neměl rád lidi, kteří nechávají pod stěrači letáky s nabídkou výprodejů nebo inzerující podezřelé instalátorské firmy, nebyl rád, když musel po skončení mycího programu uklidit na Kosmiku nádoby z myčky a poskládat všechny talíře zpátky do kuchyňského kredence. Kdysi ho tento úkol těšil; teď, když byl člověk, pokládal to za nudné a únavné a za něco, čemu by se měl zdaleka vyhnout podobně jako všem dalším domácím pracím. Vlastně čím víc o tom Kryton přemýšlel, zjišťoval, že ho teď, když se stal jedním z nich, štve spousta věcí. Nic ho ale neštvalo víc než právě smrt.

To mu měl někdo říct. Neměl sebemenší představu, že se bude takhle cítit. Když byl ještě mechanoid, skutečnost, že má nějaké datum ukončení činnosti, ho nikdy nijak neobtěžovala. Byl stvořen, aby sloužil, a bylo jen logické, že má datum spotřeby, které umožní modelům, jež mu budou technicky nadřazené, aby převzaly jeho úkoly. Teď to ale bylo jiné. Teď byl člověk a byl posedlý lidskou arogancí. Toužil žít věčně. Proč? Protože po tom prostě toužil, proto.

Co je smrt? Jak k ní dochází? Krytona to téma zcela pohlcovalo. Připadalo mu, že smrt přichází nejčastěji nějak takhle: někdo - řekněme, že muž - snídá s některými svými dalšími Homo sapienčími kolegy. Bezmyšlenkovitě si třeba maže toast máslem a přemítá o tom, co ho toho dne čeká. Například uvažuje o tom, jestli má vyměnit kachlíky v koupelně, a pokud ano, jaké se tam budou hodit. Obyčejné bílé nebo snad poněkud riskantní a trochu nezvyklý italský motiv?

Mohl by také v duchu rozebírat, jestli bude potřebovat další soudek lepidla na kachlíčky nebo jestli mu vystačí lepidlo, které mu zbylo, když před třemi lety kachlikoval kuchyň. To, které má schované pod schody. Tohle všechno by mohl promýšlet, když náhle zničehonic, bez jediného varování, přestane existovat. Přestane přináležet k této dimenzi reality. Žádné předběžné upozornění, žádná příležitost k nějakým přípravám, muž prostě přestane být majitelem živých molekul.

Jeho schopnost dýchat kyslík bude zrušena. Nikdy už nebude mít žádnou další myšlenku. Jeho kyblík s lepidlem na kachlíky zůstane nedotčený a už nikdy nebude nic lepit. Tohle Krytona přivádělo k zuřivosti. Je možné, že toho člověka totálně zruší, že skončí ve stavu totálního zapomenutí? Co provedl, aby si něco podobného zasloužil? Chtěl si přece jenom vykachličkovat koupelnu, prokristapána. Kam zmizel? Nikdo to neví! Žádný div, že příslušníci Homo sapiens jsou do značné míry velice nabručení. To jsou ta nejmoudřejší stvoření, jaká kdy vzešla z přírody; lidé podstoupili všechny nesnáze, aby se zachovali podle Darwinovy evoluční teorie, a evolučně zvítězili nade vším, co bylo v dohledu - a kvůli čemu? Aby mohli být odstraněni z existence z rozmaru jakési neviditelné síly zvané osud.

Byl to nechutný vtípek. Kryton se cítil podvedený. Chtěl si stěžovat na ředitelství.

Být člověkem bylo těžké.

Odpoledne začalo zcela nevině. Začalo zuřivou hádkou, která přerostla do boje na život a na smrt. Všechno se mnohem zhoršilo.

Kochanská, Kocour, Rimmer a Kryton se potáceli dolů po úzkém kovovém schodišti. Nesli třímetrovou kyslíkovou bombu, která vypadala jako srolovaný koberec. Zbývala hodina do chvíle, kdy bude zmulčovaná hmota připravena k průniku, a společně už úspěšně vykonali čtyři přepravy zásob.

Když na schodišti vytáčeli ostrou zatáčku, Kocour náhle ucítil, že se jeho sevření hladkého černého válce začíná uvolňovat. „Tak já to položím!“ začal Kryton spouštět svůj konec k podlaze, zatímco Kochanská s Rimmerem, kteří drželi bombu uprostřed, mu v záměru pomáhali. Kocour si to náhle rozmyslel: „Ne, je to v pořádku, už to zase držím, všechno je v pohodě.“

Kochanská se opřela o kovové zábradlí schodiště. „Jseš si jistý?”

„Samozřejmě, že...” Bomba vyklouzla Kocourovi ze sevření a v okamžiku projela pod pažemi Rimmera a Kochanské.

Kryton začal padat po zádech ze schodiště, pronásledovaný stoosmdesátikilogramovou olověnou bombou nacpanou stlačeným vzduchem.

Jednou, dvakrát, třikrát se hlavou praštil o kovové zábradlí, jednou, dvakrát, třikrát pravým loktem narazil o ostrou hranu schodu, jak se salty řítíl dolů schodištěm. Nakonec přistál v jakési bezútěšné hromadě na odpočívadle a začal zakoušet řadu lidských emocí, které nikdy dřív nepocítil: mezi první čtyři patřily bolest, vztek, pocit marnosti a ztráta hrdosti. Pak se stalo něco jiného. Něco dost nešťastného. Kyslíková bomba sjela jako po toboganu po posledním úseku schodiště a udeřila ho přímo na solár v rychlosti necelých sedmi kilometrů v hodině. Krytonovi to připadalo, jako by mu z těla vyrazila veškeré molekuly kyslíku. Bez dechu se prudce předklonil. Náraz způsobil, že se mu zuby vši silou zakously do jazyka. Žalostně zavyl. Ještě chroptící se překulil na pravý bok a čumák bomby mu zachytil o varlata. Schoulil se do malé kuličky a tiše sám pro sebe vzlykal, přičemž se válel na odpočívadle sem a tam. Náhle se ocítl ve vzduchu. Skutálel se pod zábradlí odpočívadla a nyní procházel závěrečnou částí své cesty na úpatí schodiště tím nejpřímějším možným způsobem. Dopadl s temným žuchnutím na stoh kartónových beden a čekal, jaká další strašlivá věc se mu přihodí.

Nedělo se nic.

Téměř celé čtyři vteřiny.

Potom vyklouzl z úchyty uvolněný kus zábradlí, který vyrvala ze schodiště bomba, a praštil ho do hlavy s třísknutím, které se rozlehlo ozvěnou.

Jeho úvod do tělesné bolesti se završil.

Vratce se posadil a rozhlédl se kolem sebe. Uviděl ostatní, jak o překot uhánějí po schodech. Hleděl na svou nohu: z ošklivě rozšklebeného stehna vesele stříkala krev. Zlostně se zamračil na Kocoura: „Podívejte se, co jste provedl mému

novému tělu. Nemám ho ještě ani celý den a je na odpis."

„Promiň, kámo, vyklouzlo mi to."

„Celá moje levá noha je naprosto zničená. Bude to chtít stehy."

Vložila se do toho Kochanská: „Krytáku, uklidni se, budeš v pořádku. Trpíš jenom syndromem majitele nového automobilu."

„Jenže jsem měl dokonalé tělo, a teď budu mít kvůli té idiotské kočce jízvu o rozměrech Velkého vozu!"

Kryton se vyhrabal z kartonové krabice a udeřil Kocoura pravým hákem. Z míry vyvedený Kocour po takovém zásahu dopadl doprostřed beden se zmrazenými sušenými potravinami.

Kochanská s Rimmerem zůstali stát jako přikovaní a sledovali Kocoura, který provedl ve vzduchu salto a při dopadu zasáhl Krytona do obličeje a do břicha sérií krátkých lehkých úderů.

Kryton se zapotácel a přehnul se po Kocourově divokém útoku v půli. „Podívejte se, co děláte, úplně jsem z toho zřítovněl."

„Ty sis začal, ty sotva zapojená hlavo vymodelovaná na hrnčířským kruhu. Pomačkals mi oblek."

Kochanská zezadu objala Krytona a odtáhla ho stranou. „Tak stačí, pojď, půjdeme se spolu trochu projít." Procpala ho palubním průlezem a vydali se chodbou. Zmáčkla tlačítko a otevřel se další palubní průlez. Místnost ozařovaly pochmurné řady tlumených modrých světél a oni zamířili k protější stěně, kde našli kryt čerpadla, kam se mohli posadit. Kochanská vytáhla kapesník a podala ho Krytonovi, aby si setřel krev z úst, zatímco mu ovazovala nohu obvazem natrhaným ze své halenky.

Nakonec promluvil Kryton: „Vy si asi nemyslíte, že bych měl zůstat člověkem, že ne? Myslíte si, že to nezvládám."

Kochanská pokrčila rameny: „To musíš vědět ty." „Já se neproměním zpátky. Neproměním. Nikdy."

Přikývla a nic na to neřekla. Dívala se na tři stázové kabinky, které lemovaly protější zeď.

Na všech stálo totéž jméno: Profesor Michael Longman. Zapnula svítidlu a obkroužila jména paprskem. „Jak se tyhle věci aktivují?"

Kryton hleděl do země a špičkou boty si hrál se světelným vzorem, který sem dopadal mřížkováným stropem. Já jsem teď člověk. Nemám už všechny ty gigabyty RAMky. Jak to mám, do prdele, vědět?" Povzdychl si: „Promiňte mi. Promiňte."

Kochanská prostudovala složitou tabuli s příkazy a nakonec stiskla kombinaci čtyř tlačítek. Do místnosti začal syčet kouř a všechny tři kabinky se začaly vysunovat ze zdi. Když celé vodorovně vyjely, oznámil jim vysoký skřipavý zvuk, že se jedno víko otvírá. Pomalu začali oba couvat napříč palubou.

Z vnitřku stázové kabinky promluvil nějaký hlas: „Děkuji."

Kochanská zamířila baterkou do temna kabiny. „Nevěděli jsme, že je někdo naživu. Mysleli jsme si, že jsou všichni mrtví."

Hlas opět promluvil: „Já nejsem živý."

Nevěděla, co má na to odpovědět, a tak prostě jen odušila: „To je ale smůla."

Z olovem lemovaného pouzdra zavířily spirály dýmu, ale hlas se stále odmítal nechat poznat. „Naše buňky to prostě vzdaly. Nebudou už víckrát zmodifikovány, a tak nás nechali v tomto stavu."

V tu chvíli se v kabině napřímil muž s vodově hnědými očima a malou černou bradkou. Jeho obličej byl celý zapatlaný zažloutlými moldánky od pláče a měl sežranou polovinu spodního rtu. Vyskočil z kabinky a zůstal stát na kovovém mřížkování podlahy. Kochanská třeštila oči na jeho chodidla.

Jeho nohy patřily kozlovi. Pohodil hlavou dozadu a vydal ze sebe pekelné zavřeštění. Z druhé stáže vyklouzla druhá postava a maniacky se šklebila na dva strachem ztuhlé lidi. I ona měla vodově hnědé oči a malou černou bradku, ale její tělo náleželo plivající černé kobře. Odporně syčela. Po chvíli se k nim připojil ještě třetí profesor Michael Longman.

Jeho tvář a mozek opět zůstaly nedotčené, ale tělo si tentokrát vypůjčil od leoparda.

Boty Kochanské úprkem letěly přes mřížkovanou kovovou podlahu ven do chodby a v těsném závěsu za nimi uháněl Kryton. Oba dva se hnali uličkou zpátky za Kocourem.

Ten se opíral o zeď a cítil se provinile kvůli tomu, co se přihodilo s Krytonem. Vínu cítil především vůči svému saku pošítemu flitry, které si pomačkal, a ještě víc si vyčítal skvrny na bílém pružném obleku z umělé hmoty, což už bylo téměř k neunesení. Vzhlédl a uviděl své dva druhy z posádky, jak k němu uhánějí pronásledováni holokozlem, leopardem s lidskou hlavou a další potvorou, která se plazila po zemi tělem plivající černé kobry. Jeho první myšlenkou bylo, že Kryton předtím zmizel, aby si přivedl na pomoc kámoše a vyřídil si to s ním za svůj nos, ale když Kochanská s Krytonem kolem něho s křikem prosvištěli a nechali ho opřené o zeď, začal měnit názor.

Dal se do běhu. Vyzvedli Rimmera a všichni čtyři těžce dupali chodbou a doběhli do výtahu, zatímco leopard Longman se rozplácl o zavírající se dveře.

Kochanská praštila do tlačítka s nápisem suterén, svezla se podél stěny a lapala po dechu.

V Krytonových rysech se objevily známky paniky: „A co zásoby?"

Kochanská vypadala zmateně. „Do háje se zásobami. Máme jich dost. Prostě odtud vypadneme."

„Chcete říct, že odtud mizíme navždy?"

„Co navrhuješ ty? Závěrečnou turistickou prohlídku zakončenou čajem se smetanou?" zeptal se Rimmer.

„Já ještě nechci jít." Kocourovy simultánně poskakovala obě obočí. „Cože?"

„Chci říct, že se napřed musím změnit v to, co skutečně jsem. Jsem mechanoid. Nechci už být člověkem."

Kochanská zavřela oči a položila si hlavu na kolena. „Co mi to povídáš, Krytone?"

„Chci se vrátit do sálu DNA a změnit se zpátky." Na jeho tváři se rozzářil úsměv a poprvé od chvíle, co se stal člověkem, vypadal šťastně. „Říkám, myslím... prostě musím být

zase sám sebou. Pochopitelně neočekávám, že byste šli se mnou. Až se vrátíte do Kosmiku, jenom pošlete zpátky

mořskou dodávku na dálkové ovládání."

„Nebudeme se rozdělovat," řekla Kochanská. Jedeme v tom spolu."

„Až na mě," podotkl Rimmer.

„A na mě," přidal se Kocour.

„Všichni," vyštěkla Kochanská.

„Podívej, já nemůžu riskovat, že bych umřel v tomhle ohozu. Tenhle oblek a rigor mortis, to prostě nejde dohromady. Musím mít na sobě něco decentního."

„Všichni."

Kocour smutně zavrtěl hlavou. „Není to k posrání, když začne být statečná? Je to její nejodpornější povahový rys, pokud se nepočítá, že mi ukradla náušnice."

Opustili výtah na čtvrtém podlaží a nechali ho sjet až do suterénu v naději, že se jim podaří Longmany oklamat a oni si budou myslet, že zamířili ke vzduchovému uzávěru a utekli z lodi.

Kochanská loktem vrazila do skleněné skříňky a ze střepů vytáhla požární sekyrku. Potom se tiše vydali pěšky po schodech vzhůru a vstoupili do místnosti s měničem DNA.

„Udělej to rychle," sykl Rimmer. Kryton přikývl, přistoupil k matici a začal procházet systémové seznamy, aby získal zpátky digitalizovaná data svého původního těla.

Nebyla tam.

Zkontroloval to ještě jednou. Pořád nic. Rozhodl se, že je najde jiným způsobem. Napsal „Buněčný vzor mechanoida" a praštil do klávesy „Vyhledat". Matice projela datové seznamy a oznámila výsledek hledání: „V databázi nejsou žádná taková data."

Vlna paniky mu vysála barvu z obličeje. „Můj genom tady není. To nedává smysl."

„Ale ano, dává," ozval se hlas. „Dává to dokonalý smysl." Mechanoid vystoupil z pološera. Měl vodově hnědé oči a malou černou bradku. „Díky za tvoje tělo, Krytone. Teď bychom chtěli těla tvých kolegů z posádky. Chceme ty vaše mrňavoučké dvojité šroubovice."

ČTRNÁCT

Longman leopard s očima temnějšíma než mimská noc, jenž dosud seděl, povstal a začal se kolem nich plížit zleva. Kobra se přichystala do útočného postavení napravo a se syčením vystříkla odporný jed, který proletěl těsně kolem Kocourova ucha. Longman mechanoid se přibližoval pořád s tímž úsměvem a mluvil dál svým hypnoticky konejšivým tónem: „Nemusíte umřít, můžete existovat v jiné podobě. Můžete být čímkoli, čím budete chtít, jen když nám poskytnete buňky, které z vás dělají lidi."

Plížili se, chystali se k útoku a přibližovali se stále blíž. Když byli v půli místnosti, Kryton udeřil. Prudce se otočil a jeho prsty začaly bušit do příkazové klávesnice matice.

Skleněné válce svištěly jeden za druhým dolů ze stropu. Pět, deset, patnáct jich s zuchnutím přistálo na zemi. Chytila se kobra. Zároveň i Rimmer a Kocour. Longman mechanoid uskočil před jedním válcem doprava, pak sebou mrštil doleva, aby se vyhnul druhému, a poté, právě když se instinktivně vyhýbal třetímu, vběhl přímo pod čtvrtý. Zůstal jen Longman leopard.

Vrhl se na Kochanskou. Tlapami ostrými jako citron nakapaný do otevřené rány šermoval směrem k ní, připravený ji strhnout obličej, jako by to byla mikulášská maska. Otevřela ústa a vykřikla, zatímco leopardovy tlapy jí pevně přistály na ramenou a odeslaly ji v kotrmelcích do stěny datových disků. Netvor se nad ní nahrbil a jeho dech jí pronikl hluboko do krku. Potom ucítila, jak jí jeho drápy trhají koženou leteckou kombinézu a s odpornou lehkostí se jí noří do těla. Zapotácela se, na kratičký okamžik omdlela, téměř se uvolnila, připravená přijmout smrt.

Potom se jí do mozku vehnal adrenalin jako jízdní kavalérie.

Pět let trénovala džiu-džitsu a džudo a nyní všechno záviselo na tom, jestli se jí podaří jeden jediný hmat.

Obětní hmat, sumi-gaši. Byl to její tokui — její nejoblíbenější hmat. Tori Kochanská vsunula svou pravou nohu pod levou přední nohu útočníka ukeho a spadla dozadu, přičemž veškerou svou tělesnou váhu použila k tomu, aby převrátila leoparda na záda. Pozpátku se vyhrabala do sedu a vrávoravě se zvedla. Zůstala opřená o stěnu. Waza-ari! Longman leopard se chystal k novému skoku. Ale získala

trochu času.

Kryton dál mlátil do kláves a dešť skleněných válců svištěl dolů a nahoru a opět dolů podle toho, jak se postavy pohybovaly. | Čvacht.

Pohnula se doprava.

Čvacht.

Leopard se pohnul doleva.

Čvacht.

Leopard se podruhé vznesl do vzduchu, jeho roztažené drápy se jí podruhé chystaly schlamstnout obličej. Netvor se na ni snášel shora. Vyjekla, když jeho drápy zařinčely zvnějšíku o sklo válce, který se na ni snesl. Válec vyletěl zpátky ke stropu, zatímco Kochanská se napůl potácěla a napůl padala středem místnosti.

Longman leopard se otočil a opět se k ní blížil.

Mezi ňadra jí stekla teplá kapka tekutiny. Anž by spustila oči z leoparda, projela si po hrudi prstem a ochutnala. Krev? Ne, mělo to chuť teplé glukózy.

Virus štěstí.

Úplně na něj zapomněla. Leopard musel rozbít její skleněnou lahvičku! Namočila si prst do tenké stružky a napila se

trochu víc. Ted' už jen musela přesvědčit leoparda, aby si s ní zahrál poker, a bude v pořádku.

Ale co když to byla ta brokolicová zkumavka? Třeba chutnají stejně. Nedalo se to žádným způsobem poznat.

Už brzy to zjistí. Šílená strachem se poškrábala na zápěstí a couvala pozpátku místností. Na zápěstí nahmatala gumičku; pěkně tlustou gumovou pásku, kterou bezmyšlenkovitě vzala z Rimmerovy inventury zásob. Všechno začínalo vypadat líp - ted' je ozbrojená.

Ve správných rukou může být guma smrtící zbraň.

Navlékla si ji na ukazováček, obtočila kolem palce a pak ji zahákla zpátky za ukazováček. Jako dítě ve škole v Perthu byla ve zbraních z gumy dost dobrá: většinou dokázala zasáhnout do krku spolužáka sedícího o deset lavic dál.

Leopard skočil. Kochanská namířila, vystřelila a sama uskočila doleva. Guma zasvištěla vzduchem, tiše projela mezi leopardovými předními nohama a vši silou ho pleskla do pravého varlete. Kochanská sledovala, jak se leopardův výraz mění ze vzteklé grimasy útočníka na překvapené rozpaky a potom na křečovitý škleb bolesti. Ztratil zájem o kořist, praštil sebou na podlahu, stočil se do klubíčka a začal tiše chroptět.

To určitě nebylo kvůli nějakému viru, co způsobuje rychlý růst brokolice. „Spusť ho, Kryťáku.“

Skleněný válec sjel dolů a uvěznil kňučící bestii do skleněné cely. Kochanská vstala. „Tak fajn, udělej si, co potřebuješ, a bereme roha.“

Kosmík se s vrněním brodil směsí lávy a mulče, až ve výbuchu páry prorazil hladinu oceánu. Kocour přepnul raketu na autopilota a připojil se k ostatním ve střední části lodi.

Rimmer seděl před hlavním počítačem a právě zavíral komunikační kanál. „To byl šéf trestního rejstříku na Kybérii.

Vypadá to, že Listy dostal osmnáct roků ostrého přemýšlení za vedení vzpoury.“

„A dál?“ řekl Kryton, který z tónu Rimmerova hlasu pochopil, že zprávy tak dobré nejsou.

„A už tam není. Utekl před třemi týdny s jakousi morfkou; symbiózní či co. Problém je v tom, že nikdo nemá sebemenší představu, kde by ted' mohl být, i když za jeho dopadení vypsali slušnou odměnu.“

„Může být kdekoli na celém pásu,“ povzdychl si Kryton. „Dokonce se mohl vrátit a přejít omnizónou. Pan Lister pravděpodobně počítal s tím, že tam míříme.“

Rimmer zavrtěl hlavou: „Najít ho bude téměř nemožné.“

Kochanská si přetáhla přes hlavu šňůrku s lahvičkou obsahující virus štěstí, kterou měla zavěšenou na krku, a podržela si ji proti světlu. Tekutina se vysrážela v prasklině zkumavky a asi čtvrtina jí zůstala uvnitř. „Nějakým způsobem bychom to měli umět použít,“ ukázala na zkumavku. „Tady někde musíme hledat odpověď.“

„Ihned se do toho pustili: přemýšleli.“

Začal Kryton: „Co je to štěstí? Když je člověk šťastný -myslím, že hovorový výraz zní „v balíku“ -, domnívám se, že má schopnost ovlivňovat i své okolí a manipulovat s ním. Takoví lidé dokáží zastavit kolo rulety na jistém čísle, přesvědčit jiné, aby prováděli jejich rozkazy, zastrážit osud, aby jim dal to, po čem nejvíc touží. Jak? Existuje pro to jediné vysvětlení: pokud je štěstí jakýsi druh pozitivní infekce, musí nějak rozšiřovat šestý smysl jedince, obdařit ho novými schopnostmi. Konec konců, zastavit kolo rulety je forma telekineze.“

Kochanská přikývla: Jestli je to pravda, pak pro použití tohoto materiálu neexistují žádné hranice. Jediným omezením bude naše vlastní představivost.“

„Tak dobře, co takhle zkusit následující?“ řekl Rimmer. „Popírá to veškeré známé a rovněž některé dosud neznámé zákony vesmíru, ale pokud je Krytonova teorie správná a s ohledem na to, že stejně nemáme na vybranou, tak je to stejně jedno.“

„Pokračuj,“ řekla Kochanská, kterou to upoutalo.

„Každý z nás si lokne víru štěstí a napíše souřadnice místa, na němž se podle jeho názoru nachází Lister. Pokud ten materiál opravdu funguje, měli bychom čírou šťastnou náhodou napsat všichni ty samé správné souřadnice. Potom se budeme moci v daném kurzu vydat na cestu.“

Kryton se rozzářil. „Bravo, pane Rimmere. Váš plán zasluhuje nejvyšší uznání.“

Lahvička kolovala kolem stolu a jeden po druhém upíjeli z jejího obsahu.

Kochanská si téměř prázdnou zkumavku vzala a pověsila si ji zpátky kolem krku. „Póly: sever je pozitivní, jih negativní. Všichni bychom měli napsat šest čísel ve stupních a minutách. Hodně štěstí.“

Všichni zapsali sadu souřadnic, přeložili papír a uložili ho na hromádku uprostřed skenovacího stolu.

Rimmer otevřel první záznam: „25°, 46' - 80°, 12' - 34°, 54'.“

Rozložil druhý list papíru: „25°, 46' - 80°, 12' - 34°, 54'.“ Třetí: „25°, 46' - 80°, 12' - 34°, 54'.“ Konečně otevřel poslední list: „62°, 18' - 21°, 37'. Či to je?“ „Moje,“ odpověděl Kryton. „Použil jsem Johnstonův eliptický systém. Neuvedl jsem si, že vy budete používat starou galaktickou soustavu. Dovolte, abych ta čísla přetransponoval. První souřadnice... 25°, 46' - 80°, 12'. Třetí číslo...“ Všichni zaječeli unisonem: „34°, 54'.“ Kryton se odkolébal k navigačnímu počítači. Rimmer šel za ním. „Kde to je?“ Kryton se přihlásil. „Podle astronomických tabulek je to planeta, která se nachází v nebezpečné blízkosti horizontu událostí, v dosahu černých děr, které leží v prstenci kolem omnizóny. Vlastně ji může každým dnem horizont událostí vtáhnout do sebe.“

„Tak a máme to. Horizont událostí, bod, odkud není návratu. Jaký máme čas?“

Kryton natáhl informace do počítače. „Při současné rychlosti tam budeme...“ Na monitoru se s pípnutím objevila zpráva, že počítač dokončil své matematické operace, „... za třicet dva týdnů.“ „Třicet dva týdnů? To je hodně pozdě.“

Kocour si vzal pero a začal zuřivě psát. „Počkejte chvíli, mám nápad. Tak, a mám to. Prostě jsem se zamyslel nad novým systémem dopravy. Budu tomu říkat hyperřízení. Pracuje to následovně: napřed vyříznete díru do vesmíru, potom ohnete čas a přenesete se do desátý dimenze, přičemž si ochočíte něco, čemu budu říkat superstruna. Tady máte první kousek: $SD10 * < Y*Y*Y = 2...$ “

Co tomu říkáte?“

„Úžasné. Právě jste správně uhodl rovnici hypervesmíru. To je překvapivě šťastná náhoda! Zapřísahám vás, pane, pokračujte. Potřebujeme vědět, jak můžeme vyrobit téměř nekonečné množství energie, které je potřeba na propíchnutí časoprostorového kontinua."

„Tak se na to podíváme," řekl Kocour a olízl špičku tužky. „Propíchnout časoprostorový kontinuum, jo? Vytvořit potřebnou energii. Prima primissima, už se to nese." Kocour začal znovu zuřivě psát a za chvíli byl celý papír plný jeho dětského rukopisu.

Rimmer mu zašilhal přes rameno. „Dává to nějaký smysl? Můžeme to použít?"

„První část, teoretická rovnost pro hypervesmír, je naprosto správná, pane. Nicméně další následné výpočty budou vstupem do neznáma s bílou hůlkou. Navrhuji, abychom výsledky vložili do počítače, a uvidíme, co se bude dít."

PATNÁCT

Malá smaragdová planeta se kymácela na pokraji horizontu událostí v dosahu zhroucených hvězd, které sloužily jako ochranná membrána kolem omnizóny.

Dole na povrchu zuřily na větrné obloze gravitační bouře, zatímco planeta pomalu, téměř neznatelně sváděla poslední marný a prohraný boj, aby zůstala ve svém vlastním vesmíru.

Lister, Reketrebn, McGruder a ostatní, kteří přežili, se choulili kolem ubohého ohýnku, usrkávali polévku z posledních zásob a hleděli dolů do obrovského kaňonu, který vypadal, jako by jej vyhloubila gigantická lžice na zmrzlinu. V dálce se nezřetelně rýsovaly podzemní jeskyně, půl dne cesty horskou stezkou. Vstup do nich hlídal Hněv pod oblohou rozervanou usazenými mraky. Byla to jediná bezpečná obydlí na celé planetě, až nakonec prohraje svůj boj s gravitací a bude vtažena aureolou černých děr do omnizóny.

Hněv zvítězil. Úspěšně ubránil svou vládu nad planetou ve všech jejích koutech. Nikdo tady nemůže přežít. Na jejím povrchu se žít nedá. A nyní, pomstychtivý až do samého konce, bránil Hněv jeskyně před těmi, kteří přežili, a zajišťoval si tak jejich záhubu, až planeta projde kruhem černých děr.

Lister honil v polévce kousek chleba. Musí Hněv zabít. Je to jejich jediná naděje.

Jenže jak? Je to tvor složený z čirých emocí, síla, energie, cosi bez obvyklé podoby a obsahu, cosi bez srdce a mozku, cosi, co představuje jen masu překypující nenávisti. Bez hranic. Masu rozhodnutou ochránit planetu před životem, před jakýmkoli životem. Listerovi po tváři přeběhl náznak úsměvu, když se podíval na Reketrebn, která seděla proti němu a rychle se proměňovala do různých podob, aby ho vytáhla z deprese. Střídali se před ním Jindřich VIII., Laurel a Hardy, královna Viktorie, Albert Einstein i nejrůznější televizní hlasatelé: všichni nazí. Tak si Reketrebn představovala humor. Věděla, že nazi lidé jsou vždycky nějak zábavní. Nakonec se proměnila zpátky do své neutrální podoby a usmála se na Listera. „Už nemáme moc času. Půl dne, možná méně."

„Na něco přijdeme. Jenom jsme to ještě pořádně nepromysleli."

„To si ale nemyslíš. Myslíš si, že na nic neprijdeme. Říkáš to jenom proto, abys mě učinil šťastnou, když bych přitom měla cítit obavy. Proč?"

„Myslel jsem si, že mi umíš číst v duši."

„Někdy. Jindy musím hádat a spletu se."

„Tak hádej."

„Lžeš, protože máš o mě starost."

„Myslíš?"

„Ano. Ale znamená to, že když nelžeš, tak o mě nemáš starost?"

„Víš, na co teď myslím?"

Reketrebn přikývla: „Myslíš si: „Zavři klapáčku, Reketrebn, už mi fakt začínáš lízt krkem.""

„Přesně!"

Reketrebn neodpověděla a k němu se donesl hluk přistávacích tryskových motorů, které způsobily, že se jílový strop jeskyně začal bortit. Téměř to vypadalo, jako by vesmírná loď chtěla přistát přímo na ně.

Lister vyběhl ven ke srázu nad kaňonem a prohlédl si střechu. Ve směšném úhlu se tam nakláněla ke straně malá zelená raketa, vratce zaparkovaná v listoví horského úbočí. Průlez dveří se otevřel v závěsech a na přistávací rampu vystoupila dívka s očima modrými jako hluboké tůňky a s úsměvem z výherního automatu.

Úsměv rozřízl Listerův obličej v půli. „Hej!" „Hej!" Skočila ze střechy jeskyně a přistála mu v náruči. Dopadli tvrdě na zem a chvíli se kutáleli v blátě. Líbali se něžně a divoce. Jeden druhého ožužlávali, objímali se, smáli se, plakali, ještě víc se objímali a potom se už jen jeden na druhého dívali, drželi se za ruce a šklebili se jako spokojená štěňata. Pak začali k nepříjemnému úžasu přihlížejících zase od začátku. O mnoho minut později, mnohem později, než aby to bylo zajímavé počítat, se vynořili s tvářemi ušmudlanými od polibků, usmívali se a popadali dech.

Posádka Kosmiku stála kolem nich v podkově vedle Reketrebn, McGrudera a houfu guzifů. Lister je popadl za ruku.

„Pojďte, musíte se seznámit s oddílem."

Reketrebn tam stála ve své neutrální podobě. „Tohle je Reketrebn, je to symbimorfka, přinejmenším desetkrát mi zachránila život, a tohle je Mike McGruder." McGruder se přívětivě usmál a potřásl si s Kochanskou rukou.

Potom si Lister vzpomněl. „Kde je?" Rozhlížel se kolem a hledal Rimmera. „Pojď sem, člověče, mám tady někoho, s kým se musíš seznámit." Postrčil ho dopředu. „Rim... ehm, chci říct, ehm, Arn... ehm, pane, ehm. Tamhle."

Rimmer prošel houfem. Lister přivedl oba muže k sobě. „Představuju ti podplukovníka Michaela R. McGrudera."

„Těší mě, že vás poznávám, podplukovníku," usmál se Rimmer zdvořile.

„A Miku," řekl Lister a postrčil McGrudera blíž, „tohle je Arnold J. Rimmer." McGruder dvakrát zamrkal, mile se usmál a potom sebou sto devadesát centimetrů urostlého mariňáka praštilo do bláta v mrtvolné mdlobě.

Rimmer se nad omráčenou postavou samolibě ušklíbl. „Měl by to být příslušník námořní pěchoty, a zatím tady omdlívá jako slečinka. Kdo jsi říkal, že to je?“

„Jmenuje se Michael McGruder. Je to tvůj syn.“

„Prosím?“

„Říkal jsem, že je to tvůj syn.“

„Můj syn?“

„Ano.“

„Můj syn?“

„Ano.“

„Můj syn???“

„Ano.“

Rimmer si odkašlal a pravou nohou nakopl kousek bláta. Potom vzhlédl: „Kdo to je?“

Je to tvůj syn, Rimmere.“

Rimmer se zadíval na Listera a pobaveně naklonil hlavu: „Můj syn?“

„Ano.“

„Ten chlápek? Ten, co právě omdlel?“

„Ten, co je tvým synem, ano. Přesně ten. Je to tvůj syn.“

„Moment. Je nesmírně důležité, abych si to srovnal v hlavě. Řeknu ti s dovolením, co mi podle mě vlastně říkáš.“

Rimmerovi vyschlo v krku a chvíli si odkašlával. „Tak ty mi tvrdíš, že tenhle člověk, ten chlap, co je mým synem, je ve skutečnosti mým synem?“

Ve vzduchu zavířilo mračno prachu a Rimmer se připojil k McGruderovi ležícímu na zemi břichem vzhůru.

ŠESTNÁCT

Rimmer pozoroval Listerův obličej, jak se mu otvírají a zavírají ústa a drmolí svou verzi toho, co se stalo. Sotva slyšel, co vlastně povídá.

Je otcem.

On.

Bylo to příliš bizarní, aby na to stačila slova. Jeho syn je téměř stejného věku jako on sám; nechal si odstranit gen stárnutí a vypadal jen o pár let mladší.

Má syna.

Vůbec neměl tušení, že někdo takový existuje. Mohl celý svůj život strávit v nevědomosti!

Šok mu způsobil menší lobotomii. Yvonne McGruderová se rozhodla mít s ním dítě. Kdyby nedošlo k úniku radiace a Červený trpaslík nebyl vystřelen do vzdálených hlubin vesmíru, třeba by se s ním pokusila spojit. Možná se dokonce mohli dát znovu dohromady.

Yvonne McGruderová. Byla fakt v pohodě a atraktivní a měla s ním syna!

Z přemítání ho vytrhl Listerův hlas: „Hele, člověče, poslouchej mě, tohle je docela důležitá věc.“

„Jaká cela?“

„Yvonne McGruderová. Živila ho od narození pěkněma pitomostma.“

„Co tím chceš říct? Odvedla skvělou práci. Je to důstojník Vesmírných sborů, DVS - neexistuje skvělejší voják.“

„Ne, já myslím o tobě. Vyvolala v něm dojem, že ty jsi tak trochu... hrdina. Vystavěl svůj život na postavě otce, kterej byl směsicí Pattona, Nelsona a Odyssea, všichni v jednom.“

Já to s ním hrál. Připadalo mi, že nemá smysl, abych mu povídal, jak to je. Jenže ty jsi teď tady. Během dvou vteřin pozná, že máš páteř měkčí než pudink. Myslím, že bys mu to měl říct na rovinu, dřív než na to přijde sám.“ „Proč mu Yvonne říkala něco takového?“ „A co by mu podle tebe měla vykládat? Že těsně potom, co ji propustili s otřesem mozku z úrazového oddělení, hupla do postele s chlápkem, kterej čistil automaty na kuřecí polívku?“ „Neměla otřes mozku,“ prohlásil Rimmer důrazně. „Důležitý je, že z lodi vystoupila na Mirandě. Loď pak byla podle všech dostupnejch informací ztracená, a kdo mohl její verzi oponovat?“

Rimmer přikývl. Nedával Yvonne vinu. Kdo by chtěl tak obyčejného otce, jako je on? Když se loď ztratila v hlubokém vesmíru, mohla si vymyslet, cokoli ji napadlo, a kolem nebyl nikdo, kdo by Michaela vyvedl z iluzí.

Deset minut se Rimmer rozhodoval, že by mohl pokračovat v předstírání; třeba by to mohl ustát. Arnold J. Rimmer -chvástavý vesmírný dobrodruh. Ale čím víc o tom přemýšlel, tím mu bylo zřejmější, že je to absurdní nápad, a někdo, pokud by to nebyl on sám, by mu v jisté chvíli pravdu odhalil. Musí se vyrovnat s první otcovskou povinností. Musí jít a povědět svému synovi, že jeho táta je kus vymatlanýho blba.

„Do háje.“ Kochanská praštila do konzole dlaní a zkusila to znovu. „Tak pojď, ty hajzlíku, startuj.“ Spustila trysky a naslouchala ostrému kovovému klepání, jak se startéru nedařilo zapálit motory.

Lister zavrtěl hlavou. „Jsou chciplý. Žádný dobíjení. To samý se stalo raketě s dobrovolníky. Praštil do nás nějaký impuls hned, jak jsme přistáli, a vyřadil veškerý energetický okruhy. Má to něco společného s Hněvem; dokáže vysledovat a zneutralizovat větší zdroje elektrický energie.“

„A co Kryton s Rimmerem? Oba zčásti fungují na dodávce elektřiny.“

„Řekl bych, že jejich energetický zdroje jsou příliš malé na to, aby je Hněv odhalil.“

Kochanská znovu zkusila nastartovat motory, přičemž tentokrát přidala na povzbuzení směs konejšivých slov, než opět začala hulákat sprostě. Ale nebylo to nic platné.

Lister pokračoval: „Jestli je to podobný jako posledně,

Hněv se dá každou chvíli do pohybu. Bude chtít loď zlikvidovat dřív, než z ní dokážeme zachránit zásoby." Kryton stál v otevřeném palubním průlezu a dalekohledem zkoumal pláň. „Myslím, že už se dal do pohybu, pane. Současnou rychlostí by tady měl být asi za hodinu."

Lister se otočil na Kocoura a Reketrebn: „Hoši, vezměte ostatní a vydejte se s těžkými věcmi na horu. My vás dohoníme. Vyrážíme dvacet minut za várna, jo?"

Kocour s Reketrebn přikývl a zmizeli z přistávací rampy s obrovskou dřevěnou bednou plnou potravin. Lister s Kochanskou začali plnit lodní kuchyň, zatímco Kryton vyrazil na řídicí palubu.

Nikdo na to dosud nepřišel a Kryton byl za to vděčný.

Poskytovalo mu to více času k nerušeným přípravám. Vyšplhal se po schodech na řídicí palubu a pustil se do práce. S trochou štěstí bude daleko odtud a nebudou ho moci zastavit. Nikoho nenapadlo, co má za lubem. Jeho čas nadešel.

SEDMNÁCT

Rimmer našel McGrudera, jak sedí na skále a hledí přes kaňon na běsnící gravitační bouři. Nějakou chvíli tam postával a nebyl si jistý, jak by měl zahájit rozhovor. Nakonec si ho McGruder všiml a obrátil se na něho: „Nádherný výhled, že? Nebo snad takové věci - myslím tedy ty nádherné výhledy - někoho takového, jako jste vy, příliš nezajímají?"

Rimmer přenesl váhu z jedné nohy na druhou. „Ne, je to, ehm, nádherné, ano."

„Udělal jsem tam ze sebe tak trochu vola. To omdlení a vůbec. Potřeboval jsem být chvíli sám a pokusit se najít ztracenou rovnováhu."

Rimmer studoval nějakou špinu na zemi a nedokázal ze sebe nic vymáčkout.

„Nepředpokládám, že vy byste někdy omdlel, pane? Pro muže se to příliš nehodí, že ne?"

Rimmer změnil s drásavým kvílením řadicí páky předmět hovoru: „Dozvěděl jsem se, že jsi DVS."

„Ano, pane. West Point, pane. Bojoval jsem na Hyperionu v saturnské válce."

Rimmer zavrtěl nevěřícně hlavou. „Důstojník Vesmírných sborů. To vy jste ti chlapíci, co říkají svezim ženám: .Nachystej uzenu, na snídani jsem zpátky,' než zmizí za nějakým zpropadeným posláním, aby zachránili sluneční soustavu."

„To je jenom taková srandička vesmírnejch atletů, pane."

„A slyšel jsem správně, že jsi byl vyznamenán?"

„Byl jste mi vzorem, pane. Pořád jsem měl ke komu vzhlízet."

„Ano, jistě." Rimmer se na vteřinu odmlčel. „Podívej, měli bychom si o něčem promluvit. To, co ti namluvili, není pravda."

„Pane?"

„Tvoje matka, ehm, to byla žena. Velice pozoruhodná žena. Nemohlo být snadné vychovávat hochy z platu kartografky, dostat tě na střední školu a na Akademii. Někteří lidé - a já se mezi ně počítám - se domnívají, že zde vládne třídní systém, a někdo jako ty, kdo nemá úplně prvotřídní původ, se nikdy nedostane do tak vysoké společnosti. To je blbost. Tvoje matka to dokázala. Dostala tě na střední školu, dostala tě do Vesmírné flotily a teď se podívejme: je z tebe DVS. Byla to pozoruhodná žena, opravdu odvážná, pozoruhodná žena."

„To vy jste mi byl vzorem, pane."

Rimmer zavrtěl hlavou: „Za všechno vděčíš jí. Za všechno. Ona z tebe opravdu něco udělala. Něco, na co bys měl být hrdý." Rimmer se zahleděl přes kaňon. „Když ti povím, co musela udělat, aby z tebe to něco vydolovala, nechci slyšet, že se cítíš na dně nebo že máš vztek." Rimmer si promnul oči a pokračoval: „Nebudu ti lhát, ehm, nebude ti vadit, když ti budu říkat Michaeli?"

„Bude to pro mě čest, pane."

„Ty mi můžeš říkat, ehm, však víš, jestli chceš."

„Pane?"

„Otče nebo tatínku, nebo tak nějak."

„Opravdu, pane?"

„Kde jsem to vlastně byl? Ach ano, u tvé matky. Problém je, že já tvou matku nikdy nepoznal. Byla to..." Rimmer se chystal říct „známost na jednu noc", ale náhle se mu ta fráze vzpříčila v hrdle jako druhý ohryzek. Něco takového nemohl svému synovi říct. „Chci tím říct, že nejsem ten, za koho mě máš. Není na mně nic zvláštního. Vlastně ty jsi všim, o co jsem kdy usiloval." Rimmer se zadíval do jasných zelených očí svého syna. Já nejsem nikdo, Michaeli. Mohl jsem být, dokonce jsem měl být, ale všechny své neúspěchy a chyby jsem sváděl na rodiče, což je studna, která nikdy nevysychá."

„Vždycky říkala, že jste byl úžasně skromný." Rimmer zavrtěl hlavou. „Já nejsem skromný. Nejsem ani důstojník. Byla to vždycky moje velká touha, ale nikdy jsem to nedokázal. Nebyl jsem dost dobrý. Je mi to líto, ale tvoje matka pro tebe vymyslela postavu otce, aby ti poskytla něco, pro co by stálo zato žít. Já jsem pouhý technik. Nikdy se mi ani nepodařilo udělat zkoušky z astroinženýrství. Nebylo mi dáno. Vlastně to, že jsem dnes za tebou přišel a že ti tohle vyprávím, je jediná statečná věc, kterou jsem v celém životě udělal."

V obličeji McGrudera se zračila směs pocitů, ošklivá smíchanina nedůvěry, zrady a opovržení.

„Vy jste technik?"

„Ano."

„Které třídy?"

„Druhý," zamumlal Rimmer tiše.

„To je údržba nápojových automatů." Rimmer vstal a napřimil se: „Ano." McGruder ho probodl pohledem totálního

opovrzení a rozběhl se zpátky k jeskyním.

Kryton se ohlédl přes rameno a dál se šoural zásobovací palubou Kosmiku. Byl sám. Výtečně. Dorazil k protější stěně a postavil se před mnohobarevnou přístrojovou desku. Vytáhl na klávesnici kód supervizora a dveře sejfu se s kouřícím povzdechem otevřely. Opět se ujistil, že je zde sám, a vešel do sejfu.

Jeho čichový systém přešel do stavu pohotovosti. Nechápal, co se s ním poslední dobou děje. Čichový systém ho uváděl do stavu pohotovosti často zcela bezdůvodně; možná měl mechaneeumonii. Bude si muset při první příležitosti vyměnit celou jednotku. Otevřel si hrudní plát a systém vypnul.

Sejf zásob sestával z kruhové paluby, plně vysokých úzkých chodeb. Sledoval abecedně označené skladovací zásuvky, které sahaly od podlahy až po strop, a bezpočtukrát zabočil doleva i doprava, než našel písmeno „Z“. Z jeho hlasové jednotky se ozvalo triumfální zahýkání. Přitáhl si pod skladovací zásuvku, kterou hledal, vysouvací trubicovité žebřík z hliníku a svižně vyběhl po schůdcích. Opět natáhl heslo. Zásuvka pohotově vyjela ze zdi. Natáhl druhé heslo a zásuvka se tiše otevřela. Sáhl dovnitř, vytáhl vakuovou termosku, odšrouboval víčko a vytáhl malý růžový disk. Rychle slezl po žebříku dolů a zamířil k východu.

Teď už zbývalo jen stáhnout virus zapomnění do své vlastní sítě a vydat se kaňonem na setkání s Hněvem. Když do něj netvor vnikne, sám se také nakazí, jeho energetická síla bude neutralizována virem, jenž zabíjí elektřinu, a třebaže jemu samotnému bude ukončena činnost, Hněv to zničí. Proto musí jeho plán zůstat v tajnosti. Kdyby to navrhl ostatním, zakázali by mu to a jeho řídicí procesor by mu to pak nedovolil vykonat. Když jim to ale nefekne, může si ve svém naprogramování najít mezery. Bude to evidentně jediné řešení jejich dilematu; vzpoura proti jeho plánu by jednoduše vyústila ve smrt všech; patří k jeho postavení nejméně důležitého člena posádky, aby přinesl zcela samozřejmou oběť.

Pospíchal chodbou, až došel ke stěně skladovacích boxů. Slepá ulička. Zabrán do svých úvah přešel odbočku. Začal se vracet po vlastních stopách. Nikdy dřív si nevšiml, jaká je ve skladovém sejfu tma, jen nízko položené neony, které vrhaly střizlivé oranžové prsty přes podlahy a stěny. Doleva, doprava, doleva. Opět došel do slepé uličky. Nemělo to něco společného s jeho čichovým systémem? Rohodl se, že si ho znovu zapne. Otevřel si hrudní plát a zapnul čichový systém opět on-line. Poplašný mód byl pořád ještě zapojený. Informoval ho, že nedaleko se nachází kód 0089/2. Kryton prohledal své dlouhodobé paměťové databáze, aby zjistil, co kód 0089/2 znamená: měl pocit, že to bude buď sladká vůně rozkvetlé broskvoně nebo rozkládajícího se těla. Jeho dlouhodobá paměť ho informovala, že možnost rozkvetlé broskvoně může zcela vyloučit. Svým způsobem to Krytonovi dávalo smysl, neboť na podlahách skladových sejfů byl obecně dost značný nedostatek rozkvetlých broskvoní. Zůstala mu tedy pouze druhá možnost.

Jak by to mohla být pravda? Kromě všech jiných představitelných věcí se v blízkosti určitě nenacházel nikdo, kdo by mohl být mrtvý. Všichni byli živí a muselo se s nimi počítat.

Vadný musí být jeho čichový systém. Zabočil doprava a spatřil dvě chodidla, která trčela za stěnou skladovacích zásuvek. Dvě chodidla: komu patřila, se nedalo jednoznačně říci. Uhodnout pohlaví nebo živočišný druh také nešlo. Kryton se vydal na dlouhou cestu blíž k nim. Za chůze začal vylučovat všechny lidi, kterým tyto nohy nemohly patřit. Dávno předtím, než k nim dorazil, věděl, čím ty nohy jsou. Projel jím stalaktit paniky. Vysoký pištivý hluk ho vzápětí donutil otočit se. Byl to zvuk obrovského kola na dveřích z tvrzené oceli, které se otočilo, jak se skladový sejf uzamkl zvenčí.

OSMNÁCT

Ze světa Michaela McGrudera odpadly postranní, dolní i horní, zkrátka všechny vedlejší části. Seděl schoulený před zbytečně vesele plápolajícím ohněm a probíral se událostmi toho neuvěřitelného dne. Celý život věřil v tu Bohu podobnou otcovskou postavu: po celé dětství, na kadetce, po celou dobu ve Vesmírné flotile byl neodolatelně přitahován úspěchem, řídil se vzorem nedostižného otce. Teď se ukázalo, že jeho otec není ničím víc než opravářem automatů na kuřecí polévku.

Druhý technik, panebože. Nula. Nikdo. V mysli mu naskakovaly obrazy z minulosti jako diapozitivy při promítání. Byl někdy dokonaleji zrazen? Viděl jako zarámovanou svou dívku Mercedes, jak svírá roh příkrývky a tiskne si ji k nahému tělu; jeho oči sklouzly téměř zpomaleným pohybem trochu doprava, a tam stál jeho nejlepší přítel Ben. Bylo to v jejich bytě ve Vesmírné flotile, v jejich posteli. Cítil se teď hůř. Mercedes s Benem ho aspoň nepodváděli celý život, tak jako jeho otec.

Začal se dusit, naprázdno zvracet, lapat po dechu. Nemohl dýchat. Nad hlavou se mu zablýskla smyčka garoty a vzápětí ho vlekla pozpátku po podlaze jeskyně. Bezmocně kopal, marně se snažil vložit ruce mezi tenký drát a měkkou pokožku svého hrdla. Náhle mu ústa a celou hlavu zkušeně přelepili izolepou; potom ho přetočili na břicho a pásku měl náhle i kolem zápěstí, potom ho vrátili na záda a on mohl konečně spatřit útočníka.

Byl to Lister.

Přinejmenším vypadal jako Lister.

Rimmer stál u ústí jeskyně a zmateně sledoval, jak se oba muži válejí v prachu. Náhle se muž sedící obkročmo na jeho synovi otočil a uviděl ho.

Listerovo druhé já: bylo stále naživu.

Naživu? Ale jak to? To není možné. Vždyť ho unesli Kinitawowci.

Listerovo druhé já ho upřeně pozorovalo očima pod kapuci a na jeho rtech se objevil úsměv tenký jako nejtenčí toast značky Melba. „Ahoj, ty tam.“ „To jsi ty?“

Listerovo druhé já vyprsklo do mrazivého odpoledního vzduchu hihňavé staccato. „Zlosyn se prostě vždycky nějak znátoří.“

Rimmerovo periferní vidění zahlédlo záblesk šedivého kovu pistole. Něco přes metr napravo od něho ležela infračervená pistole Listerova druhého já. Stačilo udělat dva kroky, sehnout se a vzít ji do ruky.

Tohle byla jeho chvíle.

Metr dvacet. Dva kroky. Zvednout pistoli a zamířit Listerovi na hlavu. Vyštěknout příkaz, aby slezl z jeho zatraceného syna a dal si odchod z jeskyně. Pořád by byl jen druhý technik, pořád by byl nikým, člověkem, který si nikdy neprokleští cestu pyramidou služebního postupu, ale aspoň trošičku by se snad ospravedlnil před Michaellem. Rimmer pozoroval Listerův obličej, který nezdravě zbledl, když si uvědomil, že radiční pistol je blíž k Rimmerovi než k němu.

Rimmer se ušklíbl. Tohle byla jeho chvíle. Stačilo zvednout radiční pistoli, přiložit mu ji k uchu a vyvést ho z jeskyně. Byl by z něho hrdina. Zachránil by situaci. To by přece bylo úžasné!

Pak se ozval hlas. Kdesi uvnitř Rimmerovy hlavy.

Hrdina? Koho by měl, do prdele, oblbovat? To, co se chystá udělat, by zvládl sebevětší kretén. Prostě má jen štěstí, že se tady objevil v pravý čas a náhodou zjistil, že vedle něj leží pistole. Tohle bude sotva práce pro DVS; nerozstřílí zrovna dveře uzinou a nevtroučí do nich s bazukoidem, z něhož srší plameny.

To by pak byl hrdina.

Ale tohle? Tohle je záležitost pro mřnata. A konec konců, proč by si měl něco dokazovat před Michaellem? Jeho syn se bude muset naučit, že v životě jsou důležitější věci než být skvělým vojákem. Jestliže má mezi nimi vzniknout nějaký vztah, bude se muset Michael naučit zajímat se o Rimmera takového, jaký je, se všemi jeho nedostatky. A pokud nedokáže přijmout tátu, z něhož se nevyklubal žádný Vesmírný mariňák Sylvester Testosterone, bude to stejně zlé. Listerovo druhé já přistálo botou na Rimmerově soláru a Rimmer se zády praštil o stěnu jeskyně, pořád ještě unesený vlastními myšlenkami. Úder ho odstrčil na stranu a druhý kopanec do spánku ho složil na záda na tvrdou kamennou podlahu. Listerův dvojník zvedl radiční pistoli, otočil nastavením radiace na neutralizaci a zamířil Rimmerovi na slabiny. „Vstávej.“ Vrhla pohledem po McGruderovi: „Ty taky.“ Oba muži se postavili na nohy.

McGruder poučil oči nad obdélníkem izolepy a provrtával pohledem Rimmera. Proč nepopadl zbraň? Měl příležitost toho chlápka odstranit a zpackal to. Co jiného může člověk, do prdele, čekat od šmudly, co si na živobytí vydělával opravováním výdejních automatů na kuřecí polévku?

Zpackal to.

Jeho zasnanej fotr to zpackal.

Kryton zíral na čtyři mrtvolky náležející ke kmeni Kinitawowců. Nepodařilo se jim nikdy opustit loď. Listerovo druhé já nabylo za chůze přes dekompresní kabinu v jistou chvíli vědomí a podařilo se mu všechny čtyři přemoci. Teď bylo někde venku, a Hněv je přítom pouze nějakých patnáct, možná dvacet minut daleko. Poklepal si na růžový disk viru zapomnění v otevřené dlani. Disk je totálně neúčinný, dokud se nedostane ven.

Prudký závan větru ohlásil, že se kolo na dveřích sejfu začalo otáčet a sejf se otvíral. Dveře se doširoka rozletěly a dovnitř někdo vhodil Rimmera, načež se opět zavřely. Rimmer začal vysvětlovat: „Neodletěl...“ Kryton ho zarazil pokývnutím hlavy. „Já vím. Našel jsem Kinitawowce.“

„Dostal Michaela.“ Kryton zavřel soustrastně oči.

„A já měl příležitost toho hajzla sejmout a zahodil jsem ji. Všechno jsem měl po ruce - pistoli, okamžik, kdy jsem mohl všechno vyřešit — a zmrvil jsem to.“

Kryton poklekl vedle něj a vlídně ho poplácal po rameni.

„Zmrvil jsem to.“

„Pane, já...“

„Zmrvil jsem to, Krytone.“

„Pane, nejnaléhavější je, abychom se odtud dostali. Navrhuji, abychom prozkoumali každý centimetr skladovacího sejfu a přesvědčili se, zdali zde neexistuje nějaká úniková cesta.“

„Tys to ještě neudělal?“

„Dvakrát, pane.“ Kryton pokrčil rameny. Co jiného se dá dělat?

Rimmer si otřel hřbetem ruky obličej a přikývl.

Začali s prohlídkou, napřed prozkoumali zavírací mechanismus dveří sejfu a pak pokračovali dokola kolem stěn místnosti a hledali vzduchové ventily.

„Já jsem otec, víš. Pořád tomu nemůžu uvěřit.“

„Slyšel jsem, pane.“ Ticho. „Musíte být velice hrdý.“

„Ale on není. Je asi podobně nadšený jako Eduard II., když začali žhavit pohrabáč. Pochopil, že je na všechno úplně sám.“

„Nenávist vůči rodičům patří k lidským způsobům, pane. Pavouci druhu černá vdova požírají po pohlavním styku své partnery, lidé obviňují rodiče ze svých neúspěchů. Je to charakteristický rys, díky němuž vás všechny jiné živočišné druhy považují za rozkošné idioty.“

„Co to říkáš, Krytone?“

„Říkám, že by vás nemělo překvapovat, když vás váš syn nesnáší, pane. Nemůže si pomoci, je to jenom člověk.“

„Ale já nechci, aby mě nenáviděl, chci, aby si myslel, že jsem fajn. Přišel jsem o prvních čtyřicet roků jeho života. Teď chci, aby mě... měl rád.“

„Podívejte!“

„Ano?“ Rimmer čekal další Krytonovu poznámku.

„Podívejte!“ opakoval Kryton. Rimmer se otočil. Kryton ukazoval na deset centimetrů širokou trubku kyslíkové ventilace, která vyčnívala na povrch v rohu sejfu vedle výklenku s pumpou.

„To je trubka kyslíkové ventilace - no a co?“
„Pane, kdybys vypnul vaši světelnou včelku a nastavil ji na časový spínač, který by ji, řekněme, za šedesát vteřin opět zapnul, mohli bychom vaši světelnou včelku strčit do ventilační trubky a ona by propadla o poschodí níž.“
„Nebo by případně mohla skončit přímo v kyslíkové jednotce.“
„To je také možnost.“
„Kde by mě to rozemlelo na kaši.“
„Plán má i svou stinnou stránku, to přiznávám.“
„Stinnou stránku? Takhle se to dá říct?“
„Nicméně, pokud by byl plán úspěšný, zhmotnil byste se na palubě o patro níž a mohl byste spustit poplašné zařízení. Mohli bychom se pokusit vysvobodit vašeho syna Michaela.“
„Ne. Je mi líto. Je to příliš riskantní.“
„Tak dobře, pane.“
„A nesnaž se na mě naléhat. Nepovede se ti to.“
„Ne, pane.“
Téměř dvacet vteřin šli vedle sebe mlčky. „To děláš schválně, že ano?“
„Pane?“
„Vytváříš tohle obviňující ticho. Nechej toho.“
„Pane?“
„Varuju tě, Krytone: pokud budeš pokračovat v tomhle nevysloveném, neartikulovaném nesouhlasu, budeš se hlásit k raportu.“
„Pane?“
„Ty víš, o čem mluvím; tak toho laskavě nechej. Mluv nebo si broukej nebo pískej nebo něco zkrátka dělej. Ale už žádné obviňující ticho. Chápeš?“
„Ano, pane.“ Pauza.
„Ty to děláš pořád dál!“
„Nenapadá mě nic, co bych mohl říct, pane.“
„Tak si pobrukuj.“
„Ano, pane. Mám povolení si pobrukovat, pane?“
„Povoluje se,“ vydechl Rimmer netrpělivě.
Kryton si začal pobrukovat nařikavou verzí písničky „Danny Boy“.
Rimmer se nakonec přidal.
„Ou Dannyboy, cestou tou, trubičkou, musíme jít...“ Viděl jsem mazáky, co se vozili po mladých chlapcích v přijímači, ale nebyli tak podlí jako ty.“ Povzdychl si a upřeně hleděl do podlahy. „Dobře, výborně, fajn. Musím toho mít asi v hlavě míň než potomek vesnického blbečka a televizní rosníčky: udělám to.“
Kryton se rozzářil od ucha k uchu. „Dobré rozhodnutí, pane.“ Klikl na tlakový spínač, který měl Rimmer vzadu na šíji, a vypnul jeho zdroj tvrdého světla. Rimmerova postava vybledla s elektronickým povzdychnutím a z druhého technika na Červeném trpaslíku zbyla jen světelná včelka, která se vznášela metr nad zemí a pohybovala se v drobných nepravidelných kroužcích. Kryton včelku chytil, otevřel kryt a začal zkoumat její mechanismus.
Za několik minut odšrouboval plynový kryt ventilační trubky a vhodil do otvoru včelku s nastaveným časovým spínačem.
Včelka cestou dolů řinčela, slalomem vybírala zatáčky, odrážela se v tračnicku potrubí, pingpongově procházela úzkými soutěskami, propadla systémem kyslíkové ventilace, až nakonec po téměř čtyřiceti vteřinách vyletěla z ventilu ve zdi a odkutálela se přes mřížkovanou podlahu návštěvnického můstku paluby E. Kutálela se chvíli přes jeden a půl metru široký chodník, než přepadla přes jeho okraj a střemhlav se zřítíla na můstek paluby D o třicet metrů níž. Opět se překutálela přes chodník a balancovala na okraji mřížky, jako by si prohlížela malou čističku odpadů pod sebou na palubě C. Chvilí se motala jako opilec pokojem, naklonila se nad samý okraj chodníku a pak se valčikovým krokem vrátila doprostřed můstku, kde se její vířivý pohyb pomalu zastavil. Nakonec se včelka sesula na bok a jemně se kolébala ve směru své osy. O pár vteřin později Rimmer vyrašil zpátky do své podoby a zjistil, že se nachází na můstku před skladištěm barev na palubě D. Vydal se hledat ostatní.
Kochanská s Listerem rovnali na nákladní vozík palety zmrazeného sušeného ovoce. Právě končila s vyprávěním, co se odehrálo na palubě Mayflower: mluvila o Longmanech a o zkumavkách s virem štěstí, když uslyšela jemný šum ionizovaného radioaktivního materiálu pumpovaného do výbojky infračervené pistole. Oba vzhledli.
Listerovo druhé já jim pokynulo, aby nechali broskve broskvemi, a vleklo McGrudera přes palubu F v drátěné smyčce.
„Bude lepší, když si mě vrátíte do seznamu vánočních přání, lidi.“
Lister se nevěřícně zmačkal: „Odletěls z lodi s Kinitawowci. Kryton tě viděl.“
„Neviděl, viděl mě jenom vejít do dekompresní komory.“
„Tys byl od té doby tady?“ zeptala se Kochanská. „Když jsme byli na Mayflower? Celou tu dobu?“
Listerovo druhé já se chechtalo od ucha k uchu. „Trošku jsem se umazal, když jsem si vyměňoval názory s těmi Kinitawowci. Nemohl jsem se vrátit, dokud jsem se krapánek neuzdravil.“
Listerovo druhé já servalo McGruderovi pásku z úst a škublo smyčkou kolem jeho krku. „Řekni jim, co chci.“
„Chce záchranný člun,“ zasípal McGruder ze škrtící drátěné smyčky.
„Jaký záchranný člun?“ zeptala se Kochanská s kamennou tváří.
Listerovo druhé já utáhlo smyčku kolem McGrudera krku. „V dobách, kdy jsem byl v posádce, měl náš Kosmik záchranný člun.“

„Jo?“ řekl Lister.

„Na sluneční pohon. Ale vy asi nic takovýho nemáte, že ne? Nemá smysl, abychom všichni zhebli. Tak máte ho?“ Unisono odpověděli „ne“.

„Já si to myslel. Býval na palubě C. Vezměte zásoby a podíváme se tam.“

„Tak hele, jestli si ho chceš vzít,“ prskala Kochanská, „tak běž a vezmi si ho. Není čas na nic čekat. Netvor tu bude za necelou čtvrt hodinku, a pokud nás všechny nezahubí on, dokončí to za něj omnizóna. Tak si vem ten zsranej člun a padej a nech nás, abysme vypadli taky.“

Listerovo druhé já se zašklebilo: „Ty můžeš jít se mnou, zlatíčko. Budeš tam mít spoustu místa, když se pěkně zmáčkne.“

„Díky za nabídku, bohužel jsem ale při smyslech.“ Listerovo druhé já opět zatahalo za McGruderovu smyčku. „Myslím to vážně.“

Já taky.“

„Zůstaň si tady, zlato, zahubí tě to.“

Vložil se do toho Lister: „Vezmi si ten záchraňák a vypadni, jasný?“

Jeho druhé já pokračovalo: „A až tě to zahubí, co se stane s lidskou rasou?“

Kochanská ho pozorovala přivřenýma očima. „Nešla bych s tebou, ani kdybys byl poslední chlap v celém Vesmíru.“

„Budu poslední chlap,“ usmálo se Listerovo druhé já. „Určitě poslední chlap v blízkém okolí, kterej bude moct mít dětičky.“ Bez varování namířil radiální pistoli do Listerova rozkroku a vypálil mu do slabin salvu radiace. Lister se složil jako figurka z origami, praštil sebou na podlahu a svíral si třísla.

„Protože od tyhle chvíle je ten tvůj hošánek sterilní jako chirurgické skalpel.“

Kochanská se sesula vedle Listera.

„Chtěli byste spolu nějaký bambina, lidičky? Je to smutný, ale už to není možné.“ Listerovo druhé já šukblo s McGruderem a přistrčilo ho k úpíci Listerovi, jehož teď něžně utěšovala Kochanská. „Tak jak to bude? Já a ty - co říkáš?“

Kochanská se pomalu postavila na nohy a rozběhla se s ječením proti němu. Otočil nastavením radiace a pustil do ní dvě dávky, jednu do ramene a druhou do levého kolena. Klopýtla, ale neupadla, a dál se potácela směrem k němu, přičemž se marně snažila přiblížit na takovou vzdálenost, aby ho mohla nakopnout do hlavy. Třetí paprsek jí zasáhl levé stehno a ona po několika vrávoravých krocích upadla.

Listerovo druhé já stálo nad ní a mířilo jí radiativní pistolí doprostřed čela. „Naposled tě požádám o schůzku. Pokud bude odpověď pořád záporná, přihodí se tady něco velmi tragického. Takže co říkáš? Budeš moje Eva? Koupím ti fíkové list.“ „Jdi si šoustat se psem.“

Listerovo druhé já zavrtělo smutně hlavou a opět natáhlo kohoutek pistole.

Kochanská si cucala pravý ukazováček. „Ty příšernej hajzle,“ řekla tiše. „Pozdravuj ode mě Ježíška,“ stiskl spoušť.

Rimmer uháněl po můstku se skladem barev, kolem regálů nacpaných obrovskými plechovkami zeleného emailu, mezi nimiž se objevovaly potůčky zaschlé barvy, a mířil ke stěně lodní přepážky. O několik poschodí výš slyšel nejasnou změt' hlasů.

Doběhl k palubnímu průlezu a zjistil, že je zamknutý. Běžel zpět a zkusil palubní průlez na opačném konci můstku. Byl rovněž zamknutý.

Byl v pasti.

Rozhlédl se kolem a hledal jiný východ. Žádný tam nebyl. Byl uvězněný.

Několik minut plnil regály s nářadím a hledal, co by mu pomohlo. Potom objevil jeden ze starých astročističů z Mayflower, které Kryton nakoupil od Kinitawowců. Vyhákl ho z regálu a položil na podlahu. Astročističe se používaly pro dobývání hornin a opalování starých nátěrů z raket nebo z výzkumných středisek před novým nátěrem. Postroj byl zamýšlen k nošení přes ramena; vpředu měl přístroj brutálně vyhlížející nálevkovitý trychtýř plamenometu, který šlehal plamen do vzdálenosti dvaceti metrů, zatímco vzadu byl druhý trychtýř, z něhož vystřeloval tryskový pohon, takže pilot se mohl pohybovat ve vnějším prostoru kolem lodi a připravovat kov k novému nátěru. Rimmer zkontroloval nádrže: obě, kompresorová i plamenometná, byly ze čtvrtiny plné, což bohatě stačilo k tomu, aby se probil uzamknutým palubním průlezem. Přetáhl si postroj přes hlavu a pokusil se zapnout si přezky.

Popruhy postroje nešlo dopnout. Chybělo dvanáct, možná patnáct centimetrů. Kdo to měl naposled na sobě? Pygmej s nadváhou? Upravil si popruhy na maximální délku a zkusil to znovu. Přesto se mu pořád nedařilo dopnout trn zámku do protější přezky. Kdyby si zapnul jen horní popruh, možná by to vydrželo.

Drželo to. Jen taktak.

Hledal řídicí páčku; měl ji za zády, nedaleko trychtýře kompresoru. Proč ji dali tam?

Kdo dělal tomu přístroji design?

Zkroutil se, aby překontroloval přístrojovou desku. Jednou viděl Listera, jak ten přístroj používal, když byl odsouzený k veřejným pracím a musel odstranit nátěr a znovu natřít stometrový úsek na trupu Červeného trpaslíka.

Otočil joystickem a klikl na plamen čističe, ale namísto kontrolovaného výtrysku ohně, který by vytékal z trychtýře na jeho hrudi, naskočily mu zadní tryskové motory a přenesly ho pozpátku o šest metrů dál chodbou můstku. Přeletěl přes zábradlí do třísetmetrové propasti, načež se motory zdvořile vypnuly a nechaly ho střemhlav padat k zemi.

Měl tu prokletou věc obráceně. Proto mu byly ty popruhy tak těsné! Když klesal k nádrži čističky pod sebou, otočil se a zoufale se snažil opět nastartovat tryskový motor. Prsty mu slepě tápaly po kontrolkách, až nakonec nahnátly automatický spínač obou motorů, takže naskočily zároveň oba trychtýře. Metr nad nádrží čističky plamen udeřil do metanového mraku stoupajícího z odpadu a vyhodil ho zpátky do vzduchu jako staříčkou vesmírnou raketu Apollo. Pohrával si slepě a bezmyšlenkovitě s joystickem a snažil se řídit svou lidskou zápalnou kouli, v níž se teď proměnil,

odrážející se od lodního trupu a letící stále vzhůru.

Listerovo druhé já stálo nad nehybným tělem Kristiny Kochanské, která ležela na podlaze. Její oči modré jako hluboké tůňky byly doširoka otevřené a vzdorovitě. Olízla si pravý ukazováček, nazvala ho hajzlem a dívala se, jak mačká spoušť. Lister byl bezmocný, bylo mu zle a po úderu radiace byl slaboučký. McGruder se spoutanýma rukama byl také bezradný. Navíc mu v místech, kde se mu do krku zařezávala utažená smyčka, crčela krev.

Hlaveň pistole spočívala na potem zbroceném čele Kochanské. Listerovo druhé já zmáčklo spoušť. Ozvalo se suché cvaknutí a komora radiační pistole se zasekla.

Kochanská drážděně pohladila ústí trubičky, která jí visela na krku, a znovu si olízla ukazováček.

Vystřelil. Suché cvaknutí. Pistole se opět zasekla. Vystřelil potřetí. Totéž. A znovu a znovu. Jeho pistole se pokaždé zasekla.

Olizovala si prst a hleděla vzhůru na něho, téměř se usmívala. Potom mu to došlo. Slyšel je povídat si o viru štěstí, když se plížil ventilačními šachtami a čekal, až se uzdraví, ale nikdy to neviděl. Proto si pořád olizuje ten prst. Ta čubka si vzala virus štěstí a způsobila zaseknutí pistole. Přidržel jí ruku u těla. „Teď už žádnéj virus štěstí, kulihrášku.“

Začal znovu natahovat kohoutek. Centimetr po centimetru ho natahoval a ve chvíli, kdy se už už chystal vypustit smrtelnou dávku radiace Kochanské do hlavy, něco se stalo.

Ozval se hluk. Podivný hřmot, který ho vyrušil a zabránil mu ve vykonání úkolu. Listerův dvojník se otočil doleva a vyhlédl přes zábradlí můstku. Zvuk zesílil, až náhle se ze žhavého tajfunu prachu vynořil v jeho zorném poli mohutný pták podobný fénixu, který chrtil ohnivé plameny.

Listerův dvojník si před tou září zastínil oči a zíral do oslepující prашné bouře, zatímco dvojitý proud plamenů burácel nad celou skupinou v zápachu spálených vlasů. Fénix přeletěl podél můstku, otočil se a s jekotem je pokropil plameny podruhé. Listerovo druhé já po hlavě zmizelo za hromadou krabic s mraženými sušenými mandlemi, přičemž McGrudera tam stáhlo s sebou.

Ohnivá koule neproniknutelným dýmem a plameny proletěla znovu klikatě celou palubou. Listerovo druhé já sledovalo, jak mizí. „Co to sakra je?“

McGruder pohlédl na muže, který ho držel v zajetí. „Co to sakra je? Já ti povím, co to sakra je: to je můj tat'ka.“ „Tvůj co?“

„Radši bych si dal pozor, vejtahe,“ řekl McGruder nejlepším westernovým akcentem, jaký svedl, „protože si přišel pro svého kluka.“

Rimmerův hrůzyplný řev byl pohlcen řevem tryskových motorů a Rimmer se odrazil od tří stěn nákladového prostoru, na chvíli získal rovnováhu a sežehl podlahu můstku novým kobercem oranžového ohně.

Zaječela siréna, ozval se ohlušující svist a čtyři bedny s mandlemi rozkvetly v sérii nádherných modročervených hřibů. McGruder výskal nadšením. Listerův dvojník pustil smyčku a hledal úkryt.

Rimmer se řítíl palubou, narazil do protější stěny, zavadil o stropní nosník a vydal se na zpáteční cestu. Listerovo druhé já vystoupilo na střed můstku. Oběma rukama uchopilo pažbu pistole, aby ji drželo pevně, a pečlivě zamířilo.

Rimmerskáč se řítíl přímo na něho.

Listerův dvojník zmáčklo spoušť a dvě radioaktivní salvy prosyčely těsně kolem astročističe a explodovaly v přidušených pleskancích na vzdáleném trupu lodi.

O dvacet metrů dál se Kochanská choulila s Listerem za vysokozdvížným vozíkem. „Míří na jeho světelnou včelku,“ zaskřehotal Lister. „Jestli ho zasáhne, spadla klec.“

Další dvě radioaktivní salvy vyletěly proti přibližujícímu se fénixovi. Rimmer si nervózně sáhl za záda a uhnul před první střelou doleva a vzápětí před druhou doprava; pomalu, ale s jistotou začínal ovládat řízení obráceně navlečeného astročističe. Do háje, téměř se mu to začínalo líbit.

Téměř.

Podíval se dolů na Michaela. Ten stál za krabicí hořících mandlí, tvář zčernalou jako karibský bolševický ostřelovač, a obdivně k němu vzhlížel. Ale to už se na Rimmera hnaly další dvě syčivé radioaktivní střely; opět uhnul nalevo a napravo.

Listerovo druhé já se dívalo, jak klesá. Opřelo si pistoli o hranu krabice a čekalo, až mělo Rimmera téměř přímo nad sebou.

Rimmer tápavě hmatal za zády a hledal kontrolku plamenometu. Měl v úmyslu ji při průletu nad dvojníkovou hlavou otevřít na maximum. Jeho trysce by to poskytlo další tři metry plamene a snad by to Listerova dvojníka přimělo pro dnešek skončit. Přiblížil se ještě víc k zemi a zmáčklo přídavnou trysku.

Listerovo druhé já vypustilo další dvě salvy; první Rimmera minula, druhá se mu zahryzla do ramene, čímž přerušila vysílání tvrdého světla a způsobila, že se Rimmerovo tělo ocitlo v modravých elektrických křečích, které jím projížděly jako vystrašený křídlatý žralok. O pár vteřin později z něho dravec zase vyjel, neboť světelné včelce se podařilo obnovit normální vysílání.

Když se pročistil vzduch, Listerovo druhé já leželo zkroucené na podlaze vedle radiační pistole a snažilo se udusit pravou paží, která byla v jednom plameni. Rimmerovi se podařil přímý zásah.

Pohlédl dolů a spatřil Michaela, který stál v uličce mezi hořícími krabicemi, mával mu a na tváři měl široký šťastný úsměv. Valila se jím lavina štěstí.

Dokázal to. Docela dobře to, do háje, dokázal. Pokropil nákladový prostor ještě jednou plameny, naklonil se doprava v ostré zatáčce, potom se jako po toboganu snesl níž a opět svůj let vyrovnal.

Tři desítky let ubohé mizérie skončily. To zvíře, které se bezcílně potulovalo pláněmi jeho duše, požíralo jeho sebevědomí, paralyzovalo jeho iniciativu a trávilo jedem jeho sebeúctu, bylo konečně ubito. Jeho neurózy se rázem rozsypaly jako hradby z písku a do jeho psychiky začalo po kapkách proudit sebevědomí.

[illegible]

Všichni toužili po Hněvu. Za chvíli už všichni křičeli, prosili, aby si vybral je, aby je zbožštil.

Ale pouze jeden z nich pozřel virus štěstí.

A virus štěstí vám plní vaše sny. Hněv si ho vybral.

Listerův dvojník ze sebe vydal nadšený vzlyk a pocítil prudký nápor jeho síly. Potom mu tělo důkladně propátral kyselé vítr, který ho očistil od veškerého svalstva. Zbyla po něm jen hromádka kostí.

DEVATENÁCT

Lister pozoroval McGrudera, jak se sklání a zvedá ze země zničenou světelnou včelku svého otce. Drobnou holografický projektor se mu kutálel po otevřené dlani, zmračený a rozbitý tak, že oprava byla vyloučena. Ze způsobu, jakým se McGrudera tvář propadla do bezvýrazné šedivé masky, v níž z prohlubenin dvou malých očí plných beznaděje stékaly stružky slz, se dalo uhodnout, co se mu honí v hlavě. Lister věděl, že McGruder by dal cokoli za to, aby se Rimmer vrátil. Věděl, že by dal cokoli za pár vzácných minut, které by s ním mohl strávit a usmířit se s ním. Jenže už bylo pozdě. Rimmer byl pryč. Lister to všechno věděl, protože přemýšlel o úplně stejných věcech.

Napřiml se. Bolest ve slabínách se zmírnila a byla teď docela snesitelná. Ale nikdy už nebude mít děti.

Nikdy. Jeho plíce se mocně nadechly, jak si šokující zpráva prodírala cestu do mozku.

Nikdy.

Vždycky mu připadalo nanejvýš ironické, že by měl někdo, kdo se specializuje na vyhýbání se odpovědnosti - někdo, kdo opustil zaměstnání sběrače vozíků v supermarketu, protože se nechtěl stát obětí kariérního postupu -, skončit s tou největší možnou odpovědností ze všech: stát se hlídačem bezpečné budoucnosti svého vlastního živočišného druhu.

Když mu bylo něco málo přes dvacet, připadalo mu obtížné napsat dopis a zanést ho na poštu. Řídil svou první dvěstěpadesátku a nikdy se neobtěžoval pořídit si řidičák. Bylo s tím moc starostí. Na kytáře se mu přetrhly struny a on se bez nich obešel. Žehlit košile byla činnost pro snoby. Měl dražv

a ambici pospávajícího hipíka. Z knihovny si půjčil knihu Jak dát smysl svému životu, zapomněl si ji přečíst a nevrátil ji celé tři roky. A když to konečně udělal, musel vedoucímu knihovny vysvětlovat, proč je mezi stranami čtyřicet dva a čtyřicet tři zakonzervovaná fosilizovaná placka indického chleba. Nebyl člověk se smyslem života.

Ale ať se mu to líbilo nebo ne, osud si ho vybral.

Byl vyvolený. Poslední člověk.

Musel se kvůli tomu změnit. Musel tomu žití kurva dát nějaký smysl. A Rimmerovi s jeho byrokratickou úzkoprsostí se to nakonec povedlo. Usmál se. Rimmerova titěrná a malicherná mentalita a láska k pořádku a disciplíně mu skutečně pomohla. Přinutila ho dospět.

Namířili si to zpátky na Zemi.

Cestou našli popel Kochanské a vzkřísili ji k životu v realitě jdoucí pozpátku. Nějakou dobu si myslel, že to dokáže.

Myslel si, že možná by se mu nějak, někde mohlo podařit obnovit lidský rod. Nyní byla ta naděje mrtvá.

Tupá spalenina v rozkroku ho o tom ujistěovala.

Neobstál. Zmrvil to. Cítil, jak se začíná propadat do bažiny deprese.

Náhle se země otřásla, masivní chvění trhalo planetu a vyburcovalo ho z temných úvah. Teď není čas na přemýšlení o takových věcech.

Následujících deset minut mu připadalo jako ve zpomaleném filmu. Zaplavení smutkem a sebeobviňováním spolu s McGruderem vytáhli ze skladiště barev volné astročističe, zatímco Kochanská vyrazila najít Krytona.

Lodí projel další otřes. Planeta byla jen několik minut od horizontu událostí. Gravitační přitažlivost prstence černých děr byla už nyní téměř neodolatelná.

Utíkali po můstku a v běhu doplňovali do astročističů palivo. Cestou popadli veškeré zásoby, které mohli unést, a to už se objevila Kochanská s Krytonem.

O pár minut později uháněli po startovací rampě, roztočili zadní trysky astročističů a za okamžik se už řítili nad povrchem planety, aby našli Kocoura, Reketrebn a ostatní.

Našli je, jak zdolávají horskou propast a míří do údolí do útočiště jeskyní. Kocour si prohlížel tříčlennou skupinku. „Kde je Přerostlej patník?“ Lister položil Kocourovi ruku na rameno a zavrtěl hlavou. Kocour svažil čelo, nepochopil.

McGruder vytáhl Rimmerovu rozbitou světelnou včelku.

„Panebože,“ dokázal ze sebe jenom vymáčknout Kocour. „Panebože.“

Noční obloha byla zpustošená nasupenými bouřkovými mračny, která hnala přes opilecky odulý měsíc nemilosrdná gravitační bouře. Lister vytáhl dalekohled a studoval vchod do vápencových jeskyní dvě stě metrů pod nimi. Nad vchodem se jako hlídací pes točil Hněv v těsných obranných kruzích. Byl zpátky na místě.

Kryton přikontroloval odečet geigerů na svém psískeneru. „Podle stupně radiace se nacházíme šest minut, dvacet vteřin od horizontu událostí.“

Jestliže se během pěti minut nedostaneme o čtyři sta padesát metrů níž, zbude v nás ve všech mň životů než na vesnické diskotéce.“

„Ale jak projdeme kolem Hněvu?“ zeptal se Kocour. Kryton si shodil ruksak a začal vytahovat počítač. „Předpokládal jsem to, pane. Skutečně jsem měl v úmyslu zabavit Hněv už dřív, ale vaše druhé já mě zamklo ve skladištním sejfu.“

Odšrouboval vakuový uzávěr baňky a vytáhl malý růžový disk. „Virus zapomnění?“

„Hněv je tvořen energií na bázi elektřiny. Virus zapomnění má teoreticky schopnost vyřadit jeho elektrický náboj.“

„Takže pokud Hněv nakazíme, můžeme netvora zneškodnit...“

„Teoreticky.“

„Ale jak?“ zeptala se Kochanská. „Někdo by musel...“ „Hlásím se dobrovolně, madam.“ „V žádném případě, Krytone,“

řekl Lister. „Potom umřeme všichni, pane.“ „Ne.“

„Nejsou žádné další alternativy, kámo.“ „To je mi jedno, jasný? Už jsme přišli o Rimmera. Neztratíme ještě i Krytona.“ „Pane, poslouvejte mě, já vás zapřísahám. Pokud mi to nedovolíte udělat, budeme ztraceni úplně všichni. Moje smrt vám umožní vstoupit do jeskyní, kde máte šanci na přežití jedenáct ku čtyřem.“ „Co je to?“ zeptala se Reketrebn. Lister zavrtěl hlavou. „Kašlu na to, že je to nelogický. Peču na to, že to nedává smysl. Nedovolím ti přepsat svůj program a udělat to. Zůstaneme na povrchu a uděláme, co bude v našich silách.“ „Co je to?“ opakovala Reketrebn. „Co je co?“ zeptala se Kochanská. Reketrebn ukázala na McGrudovu kapsu, kde mu látkou prostupovala nezřetelná, mdlá oranžová záře. McGruder vytáhl světelnou včelku z kapsy. Z včelky vyzařoval v záblescích planoucí žár. Krátký záblesk, dlouhý záblesk, pauza, záblesk, záblesk, záblesk, záblesk, pauza, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk, pauza, krátký záblesk, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk, a pak znovu: krátký záblesk, dlouhý záblesk, pauza, záblesk, záblesk, záblesk, záblesk pauza, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk, pauza, krátký záblesk, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk.

„Co to dělá?“ zeptal se McGruder. Krátký záblesk, dlouhý záblesk, pauza, záblesk, záblesk, záblesk, záblesk, pauza, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk, pauza, krátký záblesk, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk.

„Nevím.“
Opět. Krátký záblesk, dlouhý záblesk, pauza, záblesk, záblesk, záblesk, záblesk, pauza, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk, pauza, krátký záblesk, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk.

„Panebože,“ řekla Kochanská. „Mluví na nás morseovkou.“

Krátký záblesk, dlouhý záblesk, pauza, záblesk, záblesk, záblesk, záblesk, pauza, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk, pauza, krátký záblesk, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk, dlouhý záblesk.

„Má pravdu,“ řekl McGruder. „Podívejte... tečka, čárka, pauza, tečka, tečka, tečka, tečka, tečka. Potom pauza a tři čárky, pauza a tečka a tři čárky. Tečka, čárka znamená ‚A‘, pak je mezera, která znamená, že bude následovat další písmeno. Potom čtyři tečky, to je ‚H‘, pak tři čárky jako ‚O‘ a tečka a tři čárky jako ‚J‘. A. H. O. J. Ahoj.“

Světelná včelka začala opět blikat. Tečka, čárka, čárka, čárka...

J...

Tečka, tečka, tečka...

„S...“

Tečka...

„E...“

Čárka, čárka...

„M...J.S. E. M.Jsem“

Tečka, tečka, tečka...

„S...“

Tečka, čárka, tečka, tečka...

„L...“

Tečka, čárka...

„A...“

Čárka, tečka, tečka, tečka... „B... S. L. A. B. Slab. Jsem slab.“ Čárka, tečka... »N...“ Tečka... „E...“

Čárka, tečka... „N...“

Tečka, tečka... „N. E. N. I. Není...“ Čárka, čárka... „M...“

Čárka, čárka, čárka... „O...“

Čárka, tečka, čárka, tečka... „C... Moc. Není moc...“ Čárka, tečka, čárka, tečka... „C...“

Tečka, čárka... „A...“

Tečka, tečka, tečka... „S... Není moc času...“ Tečka, tečka, čárka... „U... Přesně tak, není moc času.“ Čárka, tečka, tečka...

„D...“ Tečka...

Tečka, čárka, čárka, čárka...

„J...“ Čárka...

„T...“

Tečka...

„E... Dejte...“

Čárka, čárka...

„M...“

Tečka, tečka...

„Dejte mi...“

„Dejte mi co?“ zeptal se Lister.

Kochanská se zamrknutím zbavila čoček ze slz. „Já vím, co řekne.“

Rimmerova světelná včelka, která byla vteřinu od vteřiny slabší, koktala dál. Tečka, tečka, tečka, čárka...

„V...“

Tečka, tečka...

„I—“

Tečka, čárka, tečka...

„R...“

Tečka, tečka, čárka...

„U...“

Tečka, tečka, tečka...

„S...”

Projekční paprsek světelné včelky se vypnul. „Co se s tím stalo?” zeptal se Kocour. „Přestalo to.”

„Energie, kterou spotřeboval na vysílání morseovky, musela pro něho představovat příliš velkou námahu,” řekl Lister a zdvihl si límec bundy, aby se chránil před gravitační bouří. Rimmerova světelná včelka se náhle v McGruderově dlani neklidně zachvěla a vylétěla do vzduchu. Nejistě se třepotala, téměř jako by ji řídil opilý řidič, poskakovala kolem jejich tváří, jako by se jim snažila předvést, že dokáže přenést virus zapomnění do blízkosti netvora.

„Převědli veškerou svou energii na letecký program,” řekl Kryton. „Navrhuje, abychom včelku použili k přenosu viru.”

Světelná včelka provedla unavený looping, aby naznačila, že právě tohle opravdu navrhuje.

Virus byl natažen do počítače a předán do včelky. Ta zabzučela a vyjekla, když smrtící program zahltl celý její systém.

Kryton Rimmerovi vysvětlil, že uložil virus do jeho databáze ve zkomprimované podobě. Jakmile ho otevře, zničí program jeho i všechno, s čím bude v tu chvíli v kontaktu, ale do té doby je všechno zcela bezpečné. „Chápete to, pane?”

„Tečka, čárka.”

„Ano...”

Kryton podržel včelku ve své dlani. „Nic víc v téhle chvíli nemůžeme dělat, pane.” Vyhodil včelku do vzduchu.

„Pospěšte si, panebože.”

Včelka opsala nejistý kruh, ale potom zamířila rovně přímo přes pláň směrem k zlovolnému netvorovi.

Stáli tam a sledovali světelnou včelku, která se roztřeseně ubírala cestou přes pruh větrem ošlehané pláně, nad zčernalými zmasakrovanými pahýly zkamenělých lesů, nad vyschlými prsty mrtvých řek, nad krajinou, která kdysi byla svěží

a radostná, ale teď z ní byla žárem svrasklá, zahořklá pustina. Včelka se okamžik vznášela před oranžovým trychtýřem, který se točil v nevraživých kruzích nad jeskyněmi, jež chránil, jako lvice chránící svá lvíčata. Včelka se zastavila, kymácela se na samém okraji nepřátelských větrů, které tvořily Hněv, téměř jako by si to hodlala rozmyslet.

Lister namířil dalekohled přes kaňon. „Zastavil se. Nemůže s tím projít dovnitř.”

Útrobami jim kvílela gravitační vichřice, zatímco světelná včelka se zastavila a potom začala vysílat novou zprávu.

Čárka, tečka. „N...”

Čárka, čárka... „M...”

Tečka, tečka, čárka...

„U...”

Čárka, tečka...

„N...”

Tečka, tečka, tečka...

„S...”

Tečka, čárka, čárka, čárka...

J...”

Čárka, čárka, tečka, tečka... „Z...”

Včelka se vypnula. „N. M. U. N. S. J. Z?”

„Nmunsjz? Co to znamená?” zeptal se Kocour. „Možná mu ten zkomprimovaný program otrávil systém příliš brzy,” řekla Kochanská.

Lister zavrtěl hlavou. „N. M. U. N. S. J. Z. Nachystej mi uzenáče, na snídani jsem zpátky.” McGruderse usmál.

Včelka se přepnula zpátky do leteckého programu a střemhlav se vrhla do srdce Hněvu. Nic se nestalo. Mlčky to sledovali. Nic. Ticho.

Potom Hněv vybuchl v zesílené salvě krvavě černých detonací, které rozervaly celou pláň. Gigantické ohnivé hříby vylétěly k obloze doprovázené zoufalým jekotem milionů umírajících stvoření; všichni gužifové, kteří byli přinuceni podrobit své životy a identity vytvoření netvora, všichni, kteří byli otráveni obviňováním a nenávistí, všichni, kteří dali průchod svému smutku v síle netvora, ale jejichž zuřivost nyní skončila. Jejich bolest byla pryč. Mohli svobodně umřít. Hněv byl mrtvý.

Lister se svými společníky běžel po horské stezce směrem k úkrytu v jeskyních a gravitační víchř jimi smýkal o skalní čelo. Jakmile byli uvnitř, utíkali kolem padajících balvanů a přes pukající zem, pod ulámanými stalaktity a kolem rozvodněných podzemních řek, stále hlouběji a hlouběji, dál a dál do nitra země. Nakonec planetu vtáhl prstenec černých děr a podzemními prostory otřáslo několik prudkých záchvěvů, které jim pod nohama vytvořily nové masivní průrvy a rokle. Poskakovali sem a tam doleva a doprava a zase doleva, ale pokračovali ve svém úprku do jádra planety, dokud z gravitačního řádění, které planetu pustošilo v omnizóně, nezbylo nic než vzdálené hřmění.

DVACET

Trvalo jim tři týdny, než se vyhrabali zpátky na povrch. Přežívali díky podzemní fauně, provrtávali se spadenými balvany, kopali si cestu nánosy bahna a lavinami jílu, až nakonec, poté co prošli bezpočtem zavalených jeskyní a unikli zpod více rozpadajících se stropů, než aby si to vůbec někdo dokázal zapamatovat, odesali poslední kus skály a vevrávorali do denního světla.

Lister pohlédl k obloze. Za kupou mraků ostýchavě vykukovalo slunce. Natáhl vzduch do plic. Voněl jako čerstvý led. Přetraverzovali do nové dimenze; jaká dimenze to byla, nebylo možné hned zjistit. „Podívejte.”

Kochanská ukazovala dolů do kaňonu. Řeky se tam slévaly a zurčely, poskakovaly jako neposedné děti. Z písčité půdy

vykukovaly první známky nové, zelenější vegetace.

Vrávorali ve skupinkách po dvou, po třech, vzájemně se podpírali a usmívali se.

Kryton vytáhl z kapsičky na opasku ozdravný disk a tázavě si s ním poklepal o svůj hrudní plát. Potom beze slova vyrazil k jeskyním, které kdysi s takovou nenávistí hlídal Hněv. Kocour, McGruder a Reketrebn běželi za ním. Sklonili hlavy a se zakaboněnými čely prohledávali půdu, aby našli malou mrtvou světelnou včelku.

Lister pohlédl na Kochanskou pandíma očima: „Jsme doma.“ Políbila ho: „Já vím.“

Škrábali se dolů kaňonem a vydali se podél zurčící rozvodněné říčky, která vesele skotačila údolím. Kolem fialových květů ocúnů. Vypadalo to, že je jaro. Podívala se na něho. A stiskla mu ruku.

„Nemysli na to.“

„Na co?“

„Že jsme tohle všechno dostali a k čemu to je, když nemůžeme mít děti.“ Smutně se usmál.

„Nepotřebujeme děti, abychom byli šťastní, miláčku. Nejsme bez nich neúplní. Máme přece sebe.“ Usmál se: „Já vím.“

„Ale?“

„Ale mám prostě pocit, že jsem to poslal. Měl jsem odpovědnost za obnovení lidského rodu a zmrvil jsem to.“

„Něco ti ukážu.“ Stáhla si nedbale zapnutou slézovou košili a přes hlavu si přetáhla tílko, až před ním stála jen v pevné podprsence, kterou používala na běhání. „Viš, že nikdy neplánuješ dopředu. Žiješ přítomností a doufáš, že se všechno samo vyřeší. Osobně si myslím, že je to docela chytrácký, ale sama mám taky velký charakterový vady.“

„O čem to mluvíš?“

„O plánování. Nikdy to neděláš.“ Usmála se. „Máš kliku, že ses zapletl s holkou, která plánovat umí.“ Sáhla si do košíčku podprsenky a vytáhla odtamtud malou, dvoucentimetrovou lahvičku. „Taky máš paměť děravou jako řešeto. Vzala jsem si druhou lahvičku s virem štěstí, pamatuješ?“ Na Listerově tváři se pomalu začal rozlévat úsměv.

„Vidím, že máš přede mnou náskok.“ Dala si doušek a podala lahvičku Listerovi. „Ujednáno.“ Zvedla dva ploché oblázky a jeden mu podala. „Když oba hodíme těmi kamínky žabku po řece tak, aby každý z nich sedmkrát skočil a skončil tamhle v té tůňce v ohybu, bude to znamenat, že...“ Ukázala na úpatí kaňonu, kde se v lehkém vánku vlnila tráva s širokem. „Až dojdeme do té vysoké trávy tam naproti, zastavíme se a uděláme si první ze spousty našich dětí.“ Lister si lokl viru štěstí.

„Jsi připravený?“

Přikývl. „Jsem připravenej.“

Namířili na cíl a hodili. Oblázky přistály zároveň a v naprostém souladu na hladině řeky. Skočily jednou, dvakrát, třikrát, půl metru od sebe a stále v dokonalém unisonu.

Čtyřikrát, pětkrát, pořád spolu.

Šestkrát, stále v absolutní synchronizaci, téměř jako by byly svázané neviditelnou nití.

Sedmkrát. Pořád jako jeden.

Naposled vyskočily vzhůru a pak zapadly do malé tůňky v zákrutu řeky s harmonickým akordem simultánního žbluňknutí.

Lister s Kochanskou se otočili a dívali se jeden na druhého s opičími úsměvy, které byly příliš široké, aby se jim vešly na tváře. Objímali se a křičeli, ječeli a výskali. Potom úsměv z Listerovy tváře postupně zmizel. Zvedl ji do náruče a hleděl jí do očí. Byl úplně vykuchán jejím diamantovým jasmem, zcela hypnotizován její krásou.

Políbila ho na spodní ret.

Odnášel ji napříč kaňonem směrem k loukám s vysokou trávou. Nesl ji přes potůčky, přes jejich písečná ústí, kolem luk s ocúnů, až nakonec byli na místě a kráčeli mezi žlutými stébly kukuřice. Ponořili se do trávy prorostlé širokem a zmizeli z dohledu.

Pomalů, něžně, téměř neznatelně se tráva začala kolébat.

obsah

prolog

část první kybérie

část druhá časová vidlička

část třetí hněv

DOUG NAYLOR

ČERVENÝ TRPASLÍK

POSLEDNÍ ČLOVĚK

Z anglického originálu Last Human,
vydaného nakladatelstvím Penguin Books v roce 1995,
přeložil Ladislav Šenkyřík.

Odpovědný redaktor Miloš Urban.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Obálku navrhl Matouš Přikryl.

Graficky upravil Pavel Zelenka.

Vydalo nakladatelství Argo,

Miličova 13, 130 00 Praha 3,

e-mail: argo@iargo.cz,

<http://vwnv.argo-books.cz>,
ve spolupráci s Marvil, s. r. o.,
roku 2003 jako svou 639. publikaci.
Sazba Studio Marvil, s. r. o., www.marvil.cz
Vytiskly Těšínské papírny, s. r. o.
Vydání první.
ISBN 80-7203-534-7
Naše knihy distribuuje firma Kosmas, Lublaňská 34,
120 00 Praha 2, tel./fax: 222 510 749,
e-mail: kosmas@kosmas.cz
Knihy je možno zakoupit též v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz